

แนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกในทัศนะของพัทน์ม

นางสาวณัฐิกา ครองยุทธ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาปรัชญา ภาควิชาปรัชญา

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2552

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

SEMANTIC EXTERNALISM IN PUTNAM

MISS NATIKA KRONGYOOT

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Philosophy

Department of Philosophy

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2009

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

แนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกใน
ทัศนะของทันทิม

โดย

นางสาวณัฐิกา ครองยุทธ

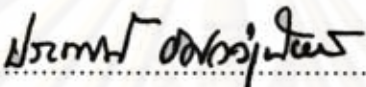
สาขาวิชา

ปรัชญา

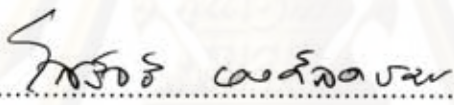
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

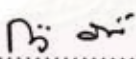
อาจารย์ ดร. กนิษฐ ศิริจันทร์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพจน์ อิศววิรุฬหการ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไตรัจจ์ นงศ์ดารมภ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร. กนิษฐ ศิริจันทร์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร. พุฒวิทย์ บุนนาค)

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ณัฐิกา ครองยุทธ : แนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกในทัศนะ
ของพัทน์ม. (SEMANTIC EXTERNALISM IN PUTNAM) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก :
อ. ดร. กนิษฐ ศิริจันทร์ , 71 หน้า.

ปัญหาสำคัญประการหนึ่งในปรัชญาภาษาได้แก่ ปัญหาที่ว่าอะไรคือเกณฑ์กำหนด
ความหมาย เกณฑ์นั้นเกี่ยวข้องกับสภาวะจิตหรือโลกภายนอก ทฤษฎีความหมายกระแสหลัก
เช่น ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ มีแนวคิดที่ว่าเกณฑ์ในการกำหนดความหมายนั้นมี
ความสัมพันธ์กับสภาวะจิต ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นทัศนะแบบเกณฑ์กำหนดความหมายจาก
ภายใน ฮิลลารี พัทน์มได้แย้งทัศนะดังกล่าว โดยการเสนอตัวอย่างโลกแฝดเพื่อแสดงให้เห็นว่า
สภาวะจิตไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย และทัศนะนั้นยังไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์
ระหว่างภาษากับโลกภายนอกได้ พัทน์มจึงได้เสนอแนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก
ซึ่งอธิบายว่า ความหมายของคำหรือประโยคมีที่มาจากการใช้คำของคนในชุมชนและโลก
ภายนอกได้แก่ ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง แนวคิดของพัทน์มเป็นที่ถกเถียงอย่างกว้างขวาง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีข้อโต้แย้งจากกลุ่มของเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน ซึ่งวิทยานิพนธ์
เล่มนี้เลือกศึกษาข้อโต้แย้งของจอห์น เซิร์ล อย่างไรก็ตาม ข้อโต้แย้งของเซิร์ลยังคงมีข้อบกพร่องที่
ทำให้ไม่สามารถหักทลายแนวคิดของพัทน์มได้ วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีข้อสรุปว่า ถึงแม้ว่าแนวคิดของ
เรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลก
ภายนอกได้ แต่ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมนุษย์

ภาควิชา.....ปรัชญา.....ลายมือชื่อนิสิต.....ณัฐิกา ครองยุทธ.....
สาขาวิชา.....ปรัชญา.....ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....ดิ อณี.....
ปีการศึกษา.....2552.....

#4980126522 : MAJOR PHILOSOPHY

KEYWORDS : MEANING/ SEMANTIC EXTERNALISM

NATIKA KRONGYOOT: SEMANTIC EXTERNALISM IN PUTNAM. THESIS

ADVISOR :KANIT SIRICHAN,Ph.D. , 71 pp.

An important problem in philosophy of language concerns the problem of the condition that determines meaning. A question is whether the condition involves mental states or the external world. Hilary Putnam argues that a traditional view in theory of meaning, such as the Fregean theory, tends to be semantic internalism. He raises the Twin Earth thought experiment in order to show that meaning is determined by external conditions, namely, the social experts and the natural essence of things in the external world. His view is then called semantic externalism. However, Putnam's view is widely debated. This thesis considers John Searle's internalist view and finds out that Searle's argument is not succeed in challenging Putnam's view. The thesis concludes that although Putnam's semantic externalism shows how language relates to the world, it cannot explain the relation of language and human.

Department :Philosophy.....

Student's Signature นนทิมา ทรงงู้อ้อ

Field of Study :Philosophy.....

Advisor's Signature กนิต อธิ

Academic Year : 2552.....

กิตติกรรมประกาศ

ผู้เขียนขอขอบพระคุณ อ. ดร. กนิษฐ ศิริจันทร์ สำหรับความกรุณาและเวลาทั้งหมดที่อาจารย์มอบให้ผู้เขียน ทั้งการสั่งสอน ชัดเกล้า ให้ความรู้ คำแนะนำ ทั้งทางด้านวิชาการและทางด้านอื่นๆ และขอขอบพระคุณรศ.ดร. ไสรัจจ์ หงศ์ลดารมภ์ สำหรับข้อเสนอแนะต่างๆที่ช่วยให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น รวมถึงขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. วุฒวิทย์ บุนนาค สำหรับคำถามที่สำคัญที่ทำให้เนื้อหาของวิทยานิพนธ์มีความชัดเจนมากขึ้น

ขอขอบพระคุณอาจารย์ ธิดาวดี สกุโลphon ที่ให้ความกรุณาช่วยเหลือผู้เขียน เมื่อครั้งที่ผู้เขียนมารายงานตัวแรกเข้าสาย อาจารย์ได้ช่วยเซ็นรับรองเป็นนิสิตใหม่ในวันนั้น และขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านในภาควิชาปรัชญาที่ให้ความรู้แก่ผู้เขียน ขอขอบคุณ คุณจรรยา และคุณวีณาที่ช่วยเหลือเรื่องติดต่อธุรการต่างๆ ในภาคฯ

ขอบคุณเพื่อนๆที่เป็นกำลังใจให้ผู้เขียนตลอดมา ขอขอบคุณ เฉลิมวุฒิ อุทัย คุณชฎานิน คุณศากุล คุณคงกฤต คุณพรเทพ ศิริประภา ธิปกรณณ์ คุณดารินทร์ คุณศรัยุดาและคุณวรรณทนา ที่ทำให้บรรยากาศของการเรียนปรัชญามีสีสันมากขึ้น ขอขอบคุณเพื่อนๆสาขาวรรณคดีเปรียบเทียบที่น่ารักและเป็นมิตรตลอดมา ขอขอบคุณ คุณปิยฤดี และ อ.วุฒวิทย์ ที่ช่วยแนะนำและอธิบายเกี่ยวกับปรัชญาจิต ด้วยความช่วยเหลือของทั้งสองท่านนี้เองที่ทำให้ผู้เขียนสามารถเข้าใจปรัชญาจิตดียิ่งขึ้น

ขอขอบคุณครอบครัวของผู้เขียนที่ให้การสนับสนุนผู้เขียนมาตลอดอย่างอบอุ่น และขอขอบพระคุณ คุณพ่อ ที่ให้การดูแลและสนับสนุนมาตลอดทุกๆเรื่อง ไม่เคยขาดตกบกพร่อง การได้สนทนากับคุณพ่อทำให้ผู้เขียนมีกำลังใจในการเรียนมากขึ้น

ขอขอบคุณ เจ็ด บรรดาศักดิ์ ที่ให้ความช่วยเหลือผู้เขียนในทุกเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการเรียน ขอขอบคุณที่ยังคงอยู่เป็นกำลังใจเสมอตลอดมา

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนขอขอบคุณประโยชน์ที่จะเกิดจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ให้แก่ อาจารย์ ดร. กนิษฐ ศิริจันทร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่ ๑ บทนำ.....	1
บทที่ ๒ ทฤษฎีความหมายกระแสหลัก.....	6
๑. ทฤษฎีความหมายกระแสหลัก.....	6
๑.๑ ทฤษฎีมีโนภาพ.....	6
๑.๒ ทฤษฎีการบ่งถึง.....	9
๑.๓ ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้.....	11
๑.๔ ทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์.....	15
๑.๕ ทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุ.....	19
๒. สรุป.....	22
บทที่ ๓ ทฤษฎีความหมายของพัทน์ม.....	24
๑. สภาวะจิตลักษณะแคบ.....	25
๒. ตัวอย่างแย้งเรื่องโลกแฝด.....	29
๓. ทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก.....	31
๔. ข้อเสนอและข้อโต้แย้งที่มีต่อทฤษฎีความหมายของพัทน์ม.....	41
บทที่ ๔ ข้อโต้แย้งของเซิร์ล.....	45
๑. แนวคิดเรื่องความหมายของเซิร์ล.....	46
๒. ข้อโต้แย้งของเซิร์ลต่อทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม.....	51
๓. ข้อแย้งต่อแนวคิดของเซิร์ล.....	56
๔. ข้อเสนอ.....	59
บทที่ ๕ ประเมินและสรุป.....	61
๑. ประเมินทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม.....	61

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
๒. สรุป.....	66
รายการอ้างอิง.....	68
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	71

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเรื่องความหมายเป็นประเด็นสำคัญในปรัชญาภาษาที่พยายามอธิบายว่า ถ้อยคำ (utterance) และสัญลักษณ์ (sign) ในภาษามีความหมายได้อย่างไร และอะไรคือเกณฑ์ ในการตัดสินว่า ถ้อยคำหนึ่งมีความหมาย (meaningful) ขณะที่อีกถ้อยคำหนึ่ง ไร้ความหมาย (meaningless) ภาษามีความสัมพันธ์กับมนุษย์และโลก ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลก หมายถึง การที่คำในภาษา “แทน” หรือ “บ่งถึง” สิ่ง เช่น คำว่า “water” ในภาษาอังกฤษ “น้ำ” ใน ภาษาไทย ทั้งสองคำนี้บ่งถึงน้ำที่อยู่ในโลกภายนอก นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างโลกกับ ภาษา ยังหมายถึง การที่โลกภายนอกเป็นสิ่งที่ให้เงื่อนไขความจริง (truth-condition) หรือเป็น เกณฑ์ในการให้ค่าความจริง (truth value)แก่ประโยค ตัวอย่างเช่น “แมวตัวนั้นนอนอยู่บนเสื่อ” ข้อความนี้เป็นจริงก็ต่อเมื่อมีเหตุการณ์ที่มีแมวตัวนั้นนอนอยู่บนเสื่อในโลกภายนอก ณ ขณะที่พูด ข้อความนี้ ซึ่งหมายความว่าข้อความนี้ได้แสดงถึงเหตุการณ์ที่มีอยู่จริงในโลกภายนอก ข้อความ ดังกล่าวจึงเป็นจริง ขณะที่ข้อความ “แมวตัวนั้นนอนอยู่บนเสื่อ” จะเป็นเท็จ ก็ต่อเมื่อมีเหตุการณ์ ที่แมวตัวนั้นไม่ได้นอนอยู่บนเสื่อ ณ ขณะที่พูดข้อความนี้ (แต่อาจเป็นเหตุการณ์ที่แมวนอนอยู่ใน กระดาษหนังสือพิมพ์) ซึ่งหมายความว่า ข้อความ “แมวตัวนั้นนอนอยู่บนเสื่อ” ไม่ได้แสดงถึง เหตุการณ์ที่มีอยู่จริงในโลกภายนอก ข้อความดังกล่าวจึงเป็นเท็จ

ขณะที่ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมนุษย์มีลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความคิด มนุษย์ สามารถคิดถึงสิ่งต่างๆและถ่ายทอดความคิดของตนเองผ่านภาษา ความคิดกับภาษาจึงเป็นสิ่ง ควบคู่กันเสมอ การที่มนุษย์ถ่ายทอดความคิดผ่านภาษา ในด้านหนึ่งคือ การที่มนุษย์ใช้ภาษา เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร การสื่อสารคือ การใช้ภาษาเป็นสื่อกลางเพื่อถ่ายทอดความคิด ความ เข้าใจของตนไปให้ผู้อื่นรับรู้ การสื่อสารที่ประสบความสำเร็จหมายถึงการที่ผู้พูดสามารถส่งสารที่ ต้องการสื่อให้ผู้ฟังได้และผู้ฟังสามารถรับสารนั้นได้ ในการอธิบายเรื่องความหมายของภาษานั้น จึงต้องสามารถอธิบายครอบคลุมถึงความสัมพันธ์ดังกล่าวด้วย กล่าวคือ ความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา มนุษย์ และ โลกภายนอก

ข้อถกเถียงประการหนึ่งเกี่ยวกับทฤษฎีความหมาย ได้แก่ ข้อถกเถียงที่ว่าความคิดหรือ สภาวะจิตเป็นสิ่งที่กำหนดความหมาย หรือว่าสิ่งที่อยู่ในโลกภายนอกเป็นสิ่งที่กำหนดความหมาย

ทฤษฎีความหมายกระแสหลักเชื่อว่าสภาวะจิตเป็นสิ่งที่กำหนดความหมาย ได้แก่ ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ ขณะที่ ฮิลลารี พัทนัม (Hilary Putnam) ได้แย้งที่ศนะดังกล่าวว่าจะเกิดปัญหาเอกัตนิยมทางความหมาย ที่ทำให้เกณฑ์ในการตัดสินค่าความจริงของภาษา มีลักษณะเป็นเกณฑ์การตัดสินที่ไม่ชัดเจนและไม่แน่นอน และพัทนัมได้เสนอให้ การกำหนดความหมายควรมาจากสิ่งที่อยู่ภายนอกสภาวะจิตซึ่งได้แก่สิ่งที่อยู่ในโลกภายนอก พัทนัมจึงได้เสนอทฤษฎีความหมายที่มี เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก (semantic externalism) กล่าวคือ ความหมายของคำหรือประโยคมีที่มาจากการใช้คำของคนในชุมชนที่ใช้ภาษาและโลกภายนอก (ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง)

ในการเสนอทฤษฎีความหมายของพัทนัมทำให้เกิดข้อถกเถียงตามมาคือ ทั้งฝ่ายที่สนับสนุนและโต้แย้ง ฝ่ายที่สนับสนุนเรียกโดยรวมได้ว่าเป็นพวกที่เห็นว่าความหมายถูกกำหนดจากภายนอก (Externalism) ยกตัวอย่างเช่น จอห์น แม็คดาวล์ (John Mc Dowell) ไทเลอร์ เบิร์จ (Tyler Burge) เฟรด เดรท์สเก้ (Fred Dretske) และ รุธ มิลลิแคน (Ruth Millikan) ผู้เขียนขออธิบายแนวคิดดังกล่าวโดยย่อดังนี้

๑) ไทเลอร์ เบิร์จ (Burge, 1979) เสนอแนวคิดเรื่อง “เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกเชิงสังคม” (social externalism) เบิร์จ เห็นด้วยกับแนวคิดของพัทนัมที่เสนอให้สังคมกำหนดความหมาย แต่ไม่เห็นด้วยกับ แนวคิดของพัทนัมที่เสนอให้ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งกำหนดความหมาย ซึ่งเบิร์จเสนอตัวอย่างแย่งดังนี้ เจนรู้สึกเจ็บต้นขา เธอสงสัยว่าจะเป็นอาการของ “โรคไขข้ออักเสบ” (Arthritis) แต่เธอไม่รู้ว่า “โรคไขข้ออักเสบ” เป็นโรคเกิดกับข้อกระดูกไม่ใช่ต้นขา ดังนั้น การคิดว่าตนเองเป็น “โรคไขข้ออักเสบ” เพราะเจ็บต้นขาเป็นการแสดงความเชื่อที่เป็นเท็จ แต่เบิร์จ สมมติว่า เจนมีอาการเจ็บต้นขาเช่นเดิม แต่เธอโตขึ้นในชุมชนที่ “โรคไขข้ออักเสบ” ไม่ได้เป็นโรคที่มีอาการเกี่ยวกับข้อกระดูกเท่านั้น แต่ “โรคไขข้ออักเสบ” เป็นอาการที่เกี่ยวข้องกับต้นขาด้วย ดังนั้น เจนจึงมีความเชื่อเกี่ยวกับ “โรคไขข้ออักเสบ” ที่เป็นจริง จากตัวอย่างแสดงให้เห็นว่า ความหมายของคำว่า “โรคไขข้ออักเสบ” เมื่อเปลี่ยนบริบททางสังคม ความหมายก็จะเปลี่ยน ดังนั้น สังคมเป็นสิ่งที่กำหนดความหมาย

๒) จอห์น แม็คดาวล์ (McDowell, 1992) เสนอแนวคิดที่มีลักษณะเป็นเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก โดยแม็คดาวล์เห็นด้วยกับแนวคิดของพัทนัมในเรื่อง สังคมและสิ่งแวดล้อมทางกายภาพกำหนดความหมาย แต่แม็คดาวล์ไม่เห็นด้วยกับการแบ่งสภาวะจิตเป็นสองลักษณะได้แก่ สภาวะจิตลักษณะแคบและสภาวะจิตลักษณะกว้าง แม็คดาวล์เสนอให้เข้าใจ

สภาวะจิตในลักษณะที่ จิตเป็นหนึ่งเดียวกับชีวิตของประธานและเป็นหนึ่งเดียวกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวของประธานตั้งแต่ต้น

๓) เฟรด เดรท์สเก้ (Dretske, 1981) เสนอแนวคิดเรื่อง “เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกเชิงธรรมชาติ” (natural externalism) ทศณะนี้ ถือว่าความหมายมีสาเหตุที่มาจากธรรมชาติ ไม่มีส่วนของสังคมในการกำหนดความหมาย ภายหลัง เดรท์สเก้ ได้เปลี่ยนทศณะเป็น “เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกเชิงอันติวิทยา” (teleological externalism) (Drestke, 1988)

๔) รูธ มิลลิแคน (Millikan, 1984) มีทศณะแบบ “เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกเชิงอันติวิทยา” แนวคิดนี้อธิบายว่า ความหมายมีที่มา จากการใช้ และพฤติกรรมของผู้ใช้ภาษา และการเข้าใจความหมาย จะมีเป้าหมายเพื่อสนองบางสิ่งบางอย่าง ที่ดำเนินไปตามเป้าหมายของธรรมชาติ แนวคิดนี้ไม่ถือว่าสังคมเป็นสิ่งที่กำหนดความหมาย

สำหรับฝ่ายที่ได้แย้งนั้นเรียกโดยรวมได้ว่าเป็นพวกที่เห็นว่าความหมายถูกกำหนดจากภายใน (Internalism) ยกตัวอย่างเช่น ทศณะของเจอร์รี่ โฟเดอร์ (Fodor, 1987) ทศณะของจอห์น เซิร์ล (Searle, 1984) แต่ผู้เขียนจะเลือกศึกษาข้อโต้แย้งของเซิร์ล เนื่องจากผู้เขียนเห็นว่า เป็นข้อโต้แย้งที่สามารถทำทลายเหตุผลหลักที่เป็นพื้นฐานของการเสนอทฤษฎีความหมายของพัทน์มได้ ซึ่งเหตุผลพื้นฐานดังกล่าวคือ การที่พัทน์มอธิบายว่า ทศณะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน มีความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับสภาวะจิตลักษณะแคบ การอธิบายดังกล่าวของพัทน์ม ทำให้พัทน์มปฏิเสธทศณะดังกล่าว และเสนอทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก ขณะที่เซิร์ลปกป้อง ทศณะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน ด้วยการเสนอความเข้าใจ “สภาวะจิต” ในลักษณะใหม่ ที่ไม่ใช่ลักษณะแคบตามทศณะของพัทน์ม การอธิบายสภาวะจิตในลักษณะใหม่ของเซิร์ล ได้นำมโนทศณะเรื่อง “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” (Intentionality) มาอธิบายสภาวะจิต “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” หมายถึง คุณสมบัติของจิตที่มุ่งถึงเนื้อหาบางอย่าง หรือ ความสามารถของจิตที่เกี่ยวข้อง (aboutness) กับเนื้อหาบางอย่าง การอธิบายดังกล่าวทำให้สภาวะจิตสามารถเชื่อมโยงกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเจ้าของสภาวะจิตได้ และ “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” ทำให้เราในโลกจริงและแปลเราในโลกแปลมีเนื้อหาในสภาวะจิตที่ต่างกัน และกำหนดสิ่งที่ “น้ำ” บ่งถึงต่างกัน สภาวะจิตจึงสามารถกำหนดความหมายได้ ขณะที่ข้อโต้แย้งของโฟเดอร์ นั้นเป็นข้อโต้แย้งที่แย้งต่อเหตุผลสำคัญดังกล่าวเช่นเดียวกัน โดยโฟเดอร์ปกป้องสภาวะจิตลักษณะแคบ ว่ามีความสำคัญต่อการเข้าใจสภาวะจิตบางรูปแบบ เช่น ความปรารถนา และ ความเชื่อ ถ้าพัทน์มปฏิเสธสภาวะจิตลักษณะแคบแล้ว จะไม่สามารถเข้าใจการกระทำที่มีที่มาจากความเชื่อและความ

ปรารถนา แต่ผู้เขียนจะไม่เลือกศึกษาข้อโต้แย้งของโฟเดอริในรายละเอียด เนื่องจากทัศนะของโฟเดอริมีเนื้อหาที่ขยายวงข้อถกเถียงออกไปคาบเกี่ยวกับประเด็นในปรัชญาจิตค่อนข้างมาก ซึ่งอาจจะเกินขอบเขตของวิทยานิพนธ์เล่มนี้

แนวคิดของพัทน์มเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกได้ชี้ให้เห็นว่า การอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกนั้น ต้องคำนึงถึงธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งในโลกด้วย ซึ่งสิ่งนี้เป็นอิสระจากจิต (การรับรู้) พัทน์มจึงให้ความสนใจกับความหมายของ คำเรียกประเภทธรรมชาติ (natural kind term) ซึ่งเป็นคำที่บ่งถึงโลกโดยธรรมชาติโดยตรง พัทน์มเห็นว่า ทฤษฎีความหมายกระแสหลักที่ผ่านมาไม่ได้คำนึงถึงธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งในโลก จึงทำให้ คำเรียกประเภทธรรมชาติไม่สามารถบ่งถึงสิ่งในโลกได้อย่างแท้จริง และทำให้ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกภายนอกได้

สุดท้ายผู้เขียนจะประเมินความน่าเชื่อถือของแนวคิดเรื่องทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า การเสนอทฤษฎีความหมายนั้น ต้องสามารถอธิบายสามารถอธิบายควบคุมถึงความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา มนุษย์ และโลกภายนอกได้

๑.๒. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อศึกษาแนวคิดของพัทน์มเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก

๑.๒.๒ เพื่อวิเคราะห์และประเมินแนวคิดของพัทน์มเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก

๑.๓. ขอบเขตของการวิจัย

ในช่วงปี 1960 พัทน์มมีทัศนะ Functionalism ในงานทางปรัชญาจิต ทัศนะดังกล่าวอธิบายว่าสภาวะจิต (mental state) และคุณสมบัติทางจิต (mental property) ไม่ใช่คุณลักษณะที่แยกออกจากลักษณะทางกายภาพ แต่สภาวะจิตและคุณสมบัติทางจิต เกิดจากกระบวนการทำงาน (function) ของกายภาพ ผลงานที่สำคัญได้แก่ “My and Machines” และในปี 1988 พัทน์มได้ยกเลิกทัศนะแบบ Functionalism โดยเสนอในงานเขียนชื่อ “Representation and Reality”

ในช่วงปี 1975 พัทน์มมีทัศนะ Semantic Realism ทัศนะดังกล่าวอธิบายว่า ความหมายมีที่มาจากโลกภายนอก ซึ่งโลกภายนอกนั้นเป็นอิสระจากการรับรู้ของมนุษย์ งานเขียนที่สำคัญของทัศนะนี้คือ “Meaning of ‘Meaning’” และ “Mind Language and Reality” ในปี 1975 งานเขียนดังกล่าวเสนอแนวคิดเรื่อง “เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก”

ในช่วงปี 1981 – 1999 พัทธมยกลเลิกทัศนะ Semantic Realism และเปลี่ยนทัศนะเป็น Anti – Realism หรือ Pragmatism ซึ่งทัศนะนี้เสนอว่า ความจริงของข้อความขึ้นอยู่กับการนำไปใช้ได้ผลจริงตามคาคาหมาย งานที่สำคัญของทัศนะนี้ได้แก่ “Reason Truth and History” ในปี 1981 “The Dewey lectures” และ “Word and life” ในปี 1994

ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ จะศึกษางานเขียนของพัทน์มในช่วงปี 1975 ซึ่งเป็นทัศนะแบบ Semantic realism โดยใช้งานเขียน “Meaning of ‘Meaning’” “Meaning and Reference” และ “Mind Language and Reality” เป็นเอกสารหลักในการศึกษาแนวคิดของพัทน์ม

๑.๔. วิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ สอง ศึกษาทฤษฎีความหมายกระแสหลักและที่มาของข้อโต้แย้งของพัทน์ม

บทที่ สาม ศึกษาข้อโต้แย้งของพัทน์มต่อทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน และศึกษาแนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม

บทที่ สี่ ศึกษาข้อโต้แย้งต่อแนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายของพัทน์ม โดยเลือกศึกษาข้อโต้แย้งของ จอห์น เซิร์ล และวิจารณ์ข้อโต้แย้งของเซิร์ล

บทที่ ห้า เป็นการประเมินแนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม และสรุป

๑.๕. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑.๕.๑. เข้าใจแนวคิดของพัทน์มเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก

๑.๕.๒. เพื่อเป็นแนวทางในการค้นคว้าปรัชญาต่อไป

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๒

ทฤษฎีความหมายกระแสหลัก

ทฤษฎีความหมายกระแสหลักที่มีความสำคัญต่อแนวคิดเรื่องความหมายของฟัทนัมคือ ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ และทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุ เนื่องจาก ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ เป็นแนวคิดที่ฟัทนัมได้แย้ง และนำไปสู่การเสนอแนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก ขณะที่ทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุ เป็นทฤษฎีที่ฟัทนัมได้นำมโนทัศน์ที่สำคัญของทฤษฎีดังกล่าวไปปรับใช้กับแนวคิดเรื่องความหมายของตน

เป้าหมายของบทนี้คือ จะศึกษาทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ และทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุเป็นหลัก ซึ่งทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้นั้น มีที่มาจากกรรณการถกเถียงเรื่องความหมาย ของทฤษฎีมโนภาพและทฤษฎีการบ่งถึง ในบทนี้ผู้เขียนจึงต้องอธิบายถึงทฤษฎีความหมายทั้งสองด้วยเช่นเดียวกัน ทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุนั้น มีที่มาจากกรรณการแก้ปัญหาประการหนึ่งที่เกิดจาก ทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์ ดังนั้น บทนี้ผู้เขียนจึงต้องอธิบายถึงทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์ด้วย เพื่อเป็นพื้นฐานในการเข้าใจทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุ

เนื้อหาของบทนี้มีสองส่วนได้แก่ ส่วนแรกเป็นการทบทวนทฤษฎีความหมายกระแสหลักซึ่งมีทั้งหมดห้าทฤษฎีหลัก และส่วนที่สองคือการสรุป

๑. ทฤษฎีความหมายกระแสหลัก

๑.๑ ทฤษฎีมโนภาพ

ทฤษฎีมโนภาพเสนอให้ความหมายคือ มโนภาพ (idea) ซึ่งเป็นภาพที่ลอกแบบเหมือนวัตถุในโลกที่ประทับอยู่ในใจหรือจิตของเรา ทฤษฎีนี้เชื่อว่าเราไม่สามารถรู้วัตถุตัวจริงได้โดยตรง แต่เรารู้วัตถุในโลกเป็นมโนภาพของวัตถุนั้น เมื่อเรามีประสบการณ์กับวัตถุใดวัตถุหนึ่ง มโนภาพของวัตถุนั้นจะประทับอยู่ในจิตของเรา และความหมายของถ้อยคำคือการที่เราเชื่อมโยงถ้อยคำกับมโนภาพในจิตของเรา เช่น ความหมายของคำว่า “น้ำ” คือ ภาพของน้ำที่เราสำนึกอยู่ในใจเกี่ยวกับน้ำ ตัวแทนของทฤษฎีนี้คือ จอห์น ล็อก (John Locke)

ล็อก เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความหมายไว้ในงานเขียนปี 1690 ชื่อ ‘Of Word’ ซึ่งเป็นหัวข้อหนึ่งในหนังสือชื่อ “An Essay Concerning Human Understanding” ล็อก อธิบายว่ามโนภาพมีลักษณะเป็นตัวแทน (representative) ของวัตถุในโลกภายนอก มโนภาพจะมีลักษณะเป็น

ภาพเหมือนหรือภาพจำลองที่ลอกแบบเหมือนวัตถุตัวจริงในโลก (Locke, 1975: 372) เรารู้แต่มีโนภาพของตนเองไม่สามารถรู้มโนภาพในจิตของผู้อื่น ความหมายคือมโนภาพในจิต มนุษย์ใช้คำเชื่อมโยงกับมโนภาพในจิตตนเอง เพื่อถ่ายทอดความคิดของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ (Locke 1975: 402)

ในกรณีการสื่อสารลึกลับยอมรับว่า เราใช้คำบ่งถึงมโนภาพในจิตของตนเองและไม่สามารถรู้มโนภาพในจิตของผู้อื่น เราจึงตรวจสอบไม่ได้ว่าคนอื่นจะมีมโนภาพเหมือนกับเราเวลาที่เรารู้คำใดคำหนึ่ง แต่ลึกลับอธิบายว่า เรากับผู้อื่นสามารถสื่อสารเข้าใจตรงกันได้ เพราะผู้พูดแต่ละคนต่างยอมรับกันเอง (tacit consent) (Locke, 2006: 13) ซึ่งเป็นการจินตนาการหรือคาดเดากันเองว่าผู้อื่นจะใช้คำเดียวกันเป็นสัญลักษณ์ของมโนภาพที่เหมือนกัน ลึกลับกล่าวไว้ดังนี้

“แต่คิดให้เพียงพอ พวกเขาใช้คำเป็นการจินตนาการของผู้พูดกันเองในการยอมรับภาษาที่ใช้ร่วมกัน ที่ผู้พูดต่างก็คิดว่า มโนภาพที่พวกเขาใช้เป็นสัญลักษณ์ของคำจะเป็นมโนภาพเดียวกันของคำคำหนึ่งที่ใช้ในประเทศหนึ่ง”¹ (Locke, 2006: 11)

“..มันเป็นจริงที่ในการใช้ทั่วไป โดยยอมรับกันเอง ในการใช้เสียงเสียงหนึ่งกับมโนภาพมโนภาพหนึ่ง ในทุกภาษาอย่างเหมาะสม ผู้พูดจะใช้มโนภาพเดิมกับเสียงหนึ่ง ซึ่งเป็นการจำกัดความหมายของเสียง ไม่เช่นนั้นแล้ว ผู้พูดจะพูดอย่างไม่เหมาะสม”² (Locke, 2006: 13)

แนวคิดสำคัญของทฤษฎีมโนภาพคือ มโนภาพเป็นภาพที่ลอกแบบเหมือนวัตถุในโลกภายนอกที่เรามีประสบการณ์และภาพนั้นจะประทับอยู่ในจิตของเรา ความหมายคือ มโนภาพที่อยู่ในจิตของเรา โดยการที่เราใช้คำเชื่อมโยงกับมโนภาพที่อยู่ในจิตของเรา

๑.๑.๒. ปัญหาที่เกิดจากทฤษฎีมโนภาพ

๑) การสื่อสาร

ปัญหาเรื่องการสื่อสาร ถือเป็นปัญหาหลักที่เกิดจากทฤษฎีมโนภาพ เนื่องจาก ทฤษฎีมโนภาพเสนอให้ความหมายคือมโนภาพในจิต ซึ่งเราไม่สามารถรู้มโนภาพในจิตของผู้อื่น ขณะเดียวกันผู้อื่นก็ไม่สามารถรู้มโนภาพในจิตของเรา เราจึงตรวจสอบไม่ได้ว่าผู้อื่นจะเชื่อมโยงมโนภาพที่เหมือนกับเราเวลาที่เรารู้คำคำหนึ่ง จึงเป็นไปได้ที่ผู้อื่นจะใช้คำเดียวกันกับเราเชื่อมโยง

¹ “..But think it enough that they use the word, as they imagine, in common acceptance of that language; in which they suppose that the idea they make it sign of is precisely the same to which the understanding man of that country apply that name.”

² “It is true, common use, by a tacit consent, appropriates certain sounds to certain ideas in all languages, which so far limits the signification of that sound, that unless man applies it to the same idea, he does not speak properly..”

มโนภาพที่ไม่เหมือนกับเรา ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้เรากับผู้อื่นจะสื่อสารกันในความหมายที่ต่างกันและไม่เข้าใจกัน แต่ลึกลับได้แก่ปัญหาการสื่อสารโดยเสนอความคิดเรื่องการยอมรับกันเอง เพื่อให้เราและผู้อื่นสามารถสื่อสารในความหมายเดียวกัน แต่การยอมรับกันเองก็เป็นการคาดเดาซึ่งไม่สามารถยืนยันได้อย่างชัดเจนว่าคนอื่นจะเชื่อมโยงมโนภาพเหมือนกันกับเรา ก็เป็นไปได้ที่ผู้อื่นจะเชื่อมโยงมโนภาพไม่เหมือนกับเราเมื่อเราพูดคำคำหนึ่ง ซึ่งจะทำให้เรากับผู้อื่นสื่อสารในความหมายต่างกันเป็นการสื่อสารที่ไม่เข้าใจกัน (Hornsby and Longworth, 2006: 16)

๒) ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกภายนอก

การที่ทฤษฎีมโนภาพอธิบายว่า เรากำหนดความหมายให้คำโดยเชื่อมโยงคำกับมโนภาพในจิตของเรา และมโนภาพเป็นภาพตัวแทนของวัตถุตัวจริง ดังนั้น คำสามารถบ่งถึงวัตถุตัวจริงได้ โดย บ่งถึงผ่านมโนภาพ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า เป็นไปได้ที่มโนภาพอาจไม่เพียงพอสำหรับการระบุวัตถุตัวจริง ซึ่งอาจส่งผลให้คำไม่สามารถบ่งถึงวัตถุที่แท้จริงที่เป็นสิ่งค่านั้นบ่งถึง และทำให้คำไม่สามารถบ่งถึงสิ่งในโลกได้อย่างแท้จริง ตัวอย่างเช่น คำว่า “เลมอน” จะเชื่อมโยงกับมโนภาพของเลมอนได้แก่ เป็นผลไม้ รูปทรงวงรี มีรสเปรี้ยว สีเหลือง “เลมอน” บ่งถึงเลมอนผ่านมโนภาพดังกล่าว คำว่า “ส้ม” จะเชื่อมโยงกับมโนภาพของส้มได้แก่ เป็นผลไม้ทรงกลม มีรสหวาน สีเหลือง และ “ส้ม” บ่งถึงส้ม โดยบ่งถึงผ่านมโนภาพของส้ม แต่เป็นไปได้ว่า วัตถุตัวจริงในโลกอาจจะเปลี่ยนแปลง แตกต่างไปจากมโนภาพที่เรารับรู้อยู่ ตัวอย่างเช่น แต่เป็นไปได้ที่มีส้มจำนวนหนึ่งที่กลายพันธุ์ไปมีลักษณะเป็นรูปทรงวงรี มีสีเหลือง มีรสเปรี้ยว เหมือนเลมอน เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว คำว่า “เลมอน” ที่เราใช้นั้นจะบ่งถึงส้มที่กลายพันธุ์จำนวนนี้ เท่ากับว่า คำว่า “เลมอน” ไม่สามารถบ่งถึงเลมอนได้อย่างแท้จริง และคำว่า “ส้ม” ก็ไม่สามารถบ่งถึงส้มได้อย่างแท้จริง ภาษาจึงไม่สามารถบ่งถึงสิ่งในโลกได้อย่างแท้จริง

โดยสรุป ทฤษฎีมโนภาพเสนอให้ความหมายคือ มโนภาพที่อยู่ในจิต ถ้อยคำที่มีความหมายคือ ถ้อยคำที่เชื่อมโยงกับมโนภาพในจิตของเรา จึงกล่าวได้ว่า เกณฑ์ในการกำหนดความหมายตามทฤษฎีนี้มีที่มาจากสภาวะจิตของผู้พูด กล่าวคือ ผู้พูดเป็นผู้เชื่อมโยงมโนภาพในจิตของตนเองกับถ้อยคำหนึ่ง จากนั้นถ้อยคำดังกล่าวจะมีความหมาย ขณะเดียวกัน ผู้อื่นไม่สามารถรู้สภาวะจิตของเรา และเราก็ไม่สามารถรู้สภาวะจิตของผู้อื่น การกำหนดความหมายจึงเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละคนและความหมายจึงเป็นเรื่องส่วนตัวเช่นกัน แนวคิดเรื่องความหมายตามทฤษฎีนี้จึงมีลักษณะเป็น สภาวะจิตกำหนดความหมาย และเกณฑ์ในการกำหนดความหมายนั้น เป็นเกณฑ์ส่วนตัว ที่ไม่สามารถตรวจสอบร่วมกันได้ ซึ่งทำให้เกิดปัญหาเรื่องการสื่อสารและไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกภายนอกได้

๑.๒. ทฤษฎีการบ่งถึง

ทฤษฎีการบ่งถึงเสนอให้ความหมาย คือสิ่งในโลกที่ถ้อยคำนั้นบ่งถึง (reference) เช่น “กระท้าย” บ่งถึงตัวกระท้ายทั้งหลาย “นายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของประเทศอังกฤษ” บ่งถึงมาการ์เร็ต เธ็ดเชอร์ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของประเทศอังกฤษ เป็นต้น ตัวแทนของทฤษฎีนี้คือ จอห์น สจวร์ต มิลล์ (John Stuart Mill)

มิลล์เสนอแนวคิดเรื่องความหมายไว้ในงานชื่อ “Of Names” ซึ่งเป็นบทที่สอง ของหนังสือชื่อ “System of Logic” ในปี 1843 มิลล์เสนอให้ความหมาย คือสิ่งที่ถ้อยคำนั้นบ่งถึงซึ่งมิลล์กล่าวไว้ดังนี้

“เมื่อข้าพเจ้าใช้ชื่อเพื่อที่จะแสดงถึงความเชื่อ มันคือความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับตัววัตถุโดยตัวมันเองไม่เกี่ยวข้องกับมโนภาพในจิต”³ (Mill, 2006: 17)

มิลล์แบ่งคำเป็นสามหมวด ดังนี้

หมวดที่หนึ่ง สามานยนาม (general term) กับ วิสามานยนาม⁴ (singular term) สามานยนาม คือคำหนึ่งคำที่บ่งถึงสิ่งซึ่งสิ่งนั้นมีจำนวนมาก ได้แก่ คำเรียกประเภทธรรมชาติ เช่น “เสือ” “คน” “กระท้าย” เป็นต้น และวิสามานยนาม คือคำหนึ่งคำที่บ่งถึงวัตถุหนึ่งสิ่ง ได้แก่ ชื่อเฉพาะ เช่น “จอห์น” “สมชาย” และคำบรรยายเจาะจงตัว (definite description) เช่น “กษัตริย์ผู้สืบทอดบัลลังก์ต่อจากวิลเลียมผู้พิชิต”⁵ เป็นต้น (Mill, 2006: 19 - 20)

หมวดที่สอง คำรูปธรรม (concrete name) กับ คำนามธรรม (abstract name) คำรูปธรรม คือคำที่บ่งถึงวัตถุรูปธรรม ได้แก่ คำว่า “โต๊ะ” “จอห์น” “ทะเล” เป็นต้น และคำนามธรรม คือคำที่บ่งถึงคุณสมบัติ ได้แก่ “ความขาว” “ความเป็นคน” “วัยชรา” เป็นต้น (Mill, 2006: 20 - 21)

หมวดที่สาม คำสื่อนัย (connotative term) กับ คำไม่สื่อนัย (non – connotative term) คำสื่อนัย คือคำที่บ่งถึงสิ่งและสื่อถึงคุณสมบัติด้วย ได้แก่ คำว่า “ขาว” เป็นคำคุณศัพท์บ่งถึงสิ่งทั้งหลายที่มีสีขาวเช่น หิมะ กระดาษ และสื่อถึงคุณสมบัติความขาว คำว่า “คน” บ่งถึงคนทั้งหลายและสื่อถึงคุณสมบัติความเป็นคน และคำที่ไม่สื่อนัย คือคำที่บ่งถึงวัตถุอย่างเดียว หรือ บ่ง

³ “When I use a name for the purpose of expressing a belief, it is a belief concerning the thing itself, not concerning my idea of it”

⁴ ผู้เขียนใช้คำว่า “สามานยนาม” หมายถึง “general term” และ “วิสามานยนาม” หมายถึง “singular term” ตามการใช้ของ อาจารย์ ดร. ไสรัจจ์ หงศ์ลดารมภ์ อ้างจาก ไสรัจจ์ หงศ์ลดารมภ์. ๒๕๕๒. **ปรัชญาภาษา**. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

⁵ คำบรรยายเจาะจงตัวในภาษาอังกฤษคือข้อความที่ขึ้นต้นด้วย “The” ซึ่งข้อความนั้นจะหมายถึงสิ่งเพียงหนึ่งสิ่ง ตัวอย่าง “กษัตริย์ผู้สืบทอดบัลลังก์ต่อจากวิลเลียมผู้พิชิต” ในภาษาอังกฤษคือ “The King who succeeded William the Conqueror”

ถึงคุณสมบัตಿಯ่างเดียว ตัวอย่างคำที่บ่งถึงวัตถุอย่างเดียว เช่น “จอห์น” “พอล” และตัวอย่างคำที่บ่งถึงคุณสมบัตಿಯ่างเดียว เช่น “ความขาว” “ความเป็นคน” เป็นต้น (Mill, 2006: 22 - 23)

แนวคิดสำคัญของทฤษฎีการบ่งถึงคือ การอธิบายว่าความหมายคือสิ่งในโลกที่ถ้อยคำบ่งถึง และทฤษฎีการบ่งถึงสามารถอธิบาย กรณีภาษาบ่งถึงสิ่งในโลกภายนอกได้อย่างชัดเจน เนื่องจาก ความหมายของคำคือ สิ่งในโลกที่คำนั้นบ่งถึง และสามารถอธิบายเรื่องการสื่อสารได้ เช่นเดียวกัน เนื่องจาก ความหมายคือ สิ่งในโลกที่ถ้อยคำบ่งถึง ซึ่งสิ่งในโลกเป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถรับรู้ร่วมกันได้ เราจึงสามารถสื่อสารกับผู้อื่นในความหมายที่ตรงกันได้

๑.๒.๑. ปัญหาที่เกิดจากทฤษฎีการบ่งถึง

๑) ปัญหาชื่อลอย

ชื่อลอยเป็นปัญหาหลักที่เกิดจากทฤษฎีการบ่งถึง เนื่องจาก ชื่อลอย คือคำที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งใดในโลก เนื่องจากไม่มีสิ่งในโลกที่คำนั้นบ่งถึง เช่น “ภูเขาทอง” “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน” “ยูนิคอร์น” “มานิลมังกร” เป็นต้น ทฤษฎีการบ่งถึงเสนอให้ความหมายคือสิ่งในโลกที่ถ้อยคำนั้นบ่งถึง ในกรณีชื่อลอยเป็นชื่อที่ไม่มีสิ่งในโลกที่ชื่อนั้นบ่งถึง ดังนั้นชื่อลอยจึงไร้ความหมาย (Lycan, 2001: 5)

๒) ปัญหาข้อความเอกลักษณ์ของชื่อเฉพาะ

เฟรเก้ เป็นผู้ที่ยกปัญหาข้อความเอกลักษณ์ขึ้นมาเพื่อแสดงให้เห็นว่า ถ้าความหมายคือสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงแต่เพียงอย่างเดียว จะเกิดปัญหาดังต่อไปนี้

ตามแนวคิดของทฤษฎีการบ่งถึงนั้น ความหมายของชื่อเฉพาะคือ สิ่งที่ชื่อนั้นบ่งถึง ฉะนั้นในกรณีคำว่า “ดาวประกายพริ้ว” กับ “ดาวประจำเมือง” คำทั้งสองคำนี้ย่อมมีความหมายเหมือนกันนั้นเพราะระบุถึงสิ่งเดียวกันคือดาวศุกร์ และสามารถเขียนเป็นข้อความเอกลักษณ์ได้ดังนี้

(ก) “ดาวประกายพริ้ว” คือ “ดาวประจำเมือง”

และ ข้อความ (ก) ย่อมเท่ากับ ข้อความต่อไปนี้

(ข) “ดาวประกายพริ้ว” คือ “ดาวประกายพริ้ว”

เพราะคำว่า “ดาวประกายพริ้ว” กับ “ดาวประกายพริ้ว” ในข้อความ (ข) บ่งถึงดาวศุกร์เหมือนกัน แต่เมื่อพิจารณาข้อความ (ก) และ (ข) อีกครั้งจะพบว่าทั้งสองข้อความมีความต่างกัน ข้อความ (ข) นั้นเป็นการซ้ำคำไม่ได้บอกอะไรแก่เรา (trivial) ขณะที่ข้อความ (ก) ให้ข้อมูลเพิ่มเติมขึ้น (informative) แก่เรา แต่ถ้าเราคิดตามทฤษฎีการบ่งถึง ข้อความ (ก) และ (ข) จะไม่แตกต่างกัน (Frege, 1948: 209 - 230)

โดยสรุป ทฤษฎีการบ่งถึงเสนอให้ ความหมายคือ สิ่งในโลกที่ถ้อยบ่งถึง จึงกล่าวได้ว่าโลกภายนอก เป็นเกณฑ์ในการกำหนดความหมาย ซึ่งเป็นเกณฑ์กลางที่สามารถตรวจสอบได้ และผู้ใช้ภาษาสามารถรับรู้เกณฑ์ร่วมกัน แต่ทฤษฎีนี้มีปัญหาเรื่องชื่อลอยและปัญหาข้อความเอกลักษณ์ของชื่อเฉพาะ

๑.๓. ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้

ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ ได้แบ่งความหมายเป็น ๒ ส่วน คือ ความหมายส่วน สิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง (reference) คือวัตถุในโลกที่ถ้อยคำนั้นบ่งถึง และความหมายส่วนอรรถสาร์⁶ (sense) คือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุ (mode of presentation) ที่คำนั้นบ่งถึง รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุเป็นสิ่งที่แสดงตัวต่อการรับรู้ของเรา และตัวแทนของทฤษฎีนี้คือ กอทลอบ เฟรเก้ (Gottlob Frege)

เฟรเก้อธิบายว่าวิสามานยนาม ได้แก่ ชื่อเฉพาะ คำบรรยายเจาะจงตัว มีหน้าที่บ่งถึงวัตถุหนึ่งสิ่ง และเฟรเก้ถือว่าวิสามานยนามทุกประเภทเป็นชื่อเฉพาะ เฟรเก้ได้เสนอการแบ่งความหมายเป็นสองส่วนไว้ในงานเขียนชื่อ "Sense and Reference" ในปี 1892 ซึ่งความหมายทั้งสองส่วนนี้ ได้แก่ ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง และ ความหมายส่วนอรรถสาร์ เนื่องจากเฟรเก้เห็นว่าถ้าความหมายคือ สิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงเพียงอย่างเดียว นั้น จะเกิดปัญหาข้อความเอกลักษณ์ เฟรเก้จึงเสนอให้มีความหมายส่วนอรรถสาร์ ซึ่งเป็นการแสดงตัวของวัตถุที่คำบ่งถึง และความหมายส่วนอรรถสาร์นี้สามารถแก้ปัญหาข้อความเอกลักษณ์ได้ เฟรเก้ได้อธิบายถึงความหมายทั้งสองส่วนไว้ดังนี้

๑) ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง

ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงในระดับคำคือ วัตถุที่คำนั้นบ่งถึง และความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงในระดับข้อความหรือประโยค คือค่าความจริง (truth – value) การหาค่าความจริงของข้อความในภาษารวมชาติ นั้น เฟรเก้ได้นำแนวคิดเรื่อง การวิเคราะห์ฟังก์ชันและอาร์กิวเมนต์ (function and argument) ในคณิตศาสตร์มาประยุกต์ใช้กับภาษารวมชาติดังนี้

⁶ ผู้เขียนใช้คำว่า "อรรถสาร์" หมายถึง "sense" ตามการใช้ของอาจารย์ ดร. กนิษฐ์ ศิริจันทร์ อ้างจาก บทความเรื่อง "ความเจียม" ในปรัชญาของวิตต์เกินสไตน์ ในวารสารสมาคมปรัชญาและศาสนาแห่งประเทศไทย ปี ๒๕๔๗

ข้อความทางคณิตศาสตร์เช่น “3 + 4” ข้อความนี้ประกอบด้วยฟังก์ชันคือ “...+...” และอาร์กิวเมนต์ คือ “3” และ “4”⁷ ซึ่งฟังก์ชัน “...+...” ในลักษณะนี้เป็นฟังก์ชันที่ยังไม่ได้เติม อาร์กิวเมนต์ถือเป็นฟังก์ชันที่ไม่สมบูรณ์ (unsaturated) ขณะที่ฟังก์ชันที่เติมอาร์กิวเมนต์แล้วนั้นคือ ฟังก์ชันที่สมบูรณ์จะมีลักษณะดังนี้ “3 + 4” และฟังก์ชัน “...+...” ที่สมบูรณ์จะให้ค่าเป็น ผลรวมของอาร์กิวเมนต์ที่ใส่ในช่องว่าง ดังนั้น “3 + 4” จะให้ค่าฟังก์ชันเป็นเจ็ด

กรณีข้อความภาษาธรรมชาติเช่น “อริสโตเติลเป็นผู้ชาย” จะประกอบไปด้วยฟังก์ชันได้แก่ “.....เป็นผู้ชาย” และอาร์กิวเมนต์คือ ชื่อ “อริสโตเติล” ฟังก์ชันในภาษาธรรมชาติจะให้ค่าความจริงเป็น จริง (true) หรือ เท็จ (false) ค่าใดค่าหนึ่ง ซึ่งฟังก์ชัน “.....เป็นผู้ชาย” เป็นฟังก์ชันระดับแรก (first – level function) อาร์กิวเมนต์ของฟังก์ชันระดับแรกคือวัตถุที่ชื่อนั้นบ่งถึง และฟังก์ชัน “.....เป็นผู้ชาย” จะให้ค่าเป็นจริง ถ้าวัตถุที่เติมในช่องว่างเป็นวัตถุที่เป็นผู้ชายและจะให้ค่าเป็นเท็จ ถ้าวัตถุที่เติมในช่องว่างไม่เป็นผู้ชาย ซึ่งวัตถุที่ “อริสโตเติล” บ่งถึงเป็นผู้ชาย ข้อความ “อริสโตเติลเป็นผู้ชาย” จึงมีค่าเป็นจริง

๒) ความหมายส่วนอรรถสสาร

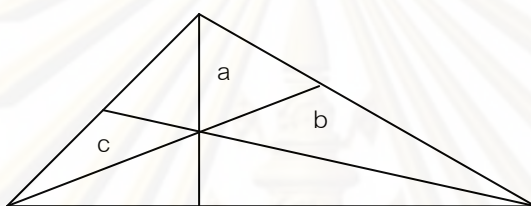
เฟรเก้เสนอความหมายส่วนอรรถสสาร เนื่องจากเห็นว่าถ้าความหมายคือสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง เพียงอย่างเดียวจะไม่สามารถอธิบายความแตกต่างของข้อความเอกลักษณะนี้ได้ ตัวอย่างข้อความเอกลักษณะนี้ได้แก่ ข้อความ(ก) “ดาวประจำเมือง คือ ดาวประจำเมือง” กับ ข้อความ (ข) “ดาวประกายพริ้ว คือ ดาวประจำเมือง” ถ้าความหมายคือสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงเพียงอย่างเดียว ความหมายของคำว่า “ดาวประจำเมือง” และ “ดาวประกายพริ้ว” จะมีความหมายเหมือนกัน เพราะบ่งถึงสิ่งเดียวกันคือ ดาวศุกร์ ดังนั้น ข้อความ (ก) และ ข้อความ (ข) จึงมีความหมายเหมือนกันเพราะบ่งถึงสิ่งเดียวกัน แต่เราจะเห็นได้ว่า ข้อความ (ก) และข้อความ (ข) มีความต่างกัน ข้อความ (ก) เป็นการซ้ำคำไม่ได้บอกอะไรแก่เรา ขณะที่ข้อความ (ข) ให้ข้อมูลเพิ่มขึ้น

เฟรเก้อธิบายว่าข้อความ (ก) และ ข้อความ (ข) มีความต่างกัน เพราะ คำว่า “ดาวประจำเมือง” กับ “ดาวประกายพริ้ว” มีความหมายในส่วนอรรถสสารต่างกัน แม้ว่าทั้งสองคำจะบ่งถึงสิ่งเดียวกัน ความหมายส่วนอรรถสสารเป็น รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่คำนั้นบ่งถึง วัตถุหนึ่งจะแสดงตัวได้หลายรูปแบบ จึงทำให้เราสามารถรับรู้วัตถุหนึ่งได้หลายรูปแบบและรูปแบบการแสดง

⁷ ตามแนวคิดของเฟรเก้นั้นคำที่แสดงจำนวนเช่น “1” “2” “3” บ่งถึงสิ่งที่เป็นจำนวน เฟรเก้ถือว่าจำนวนเป็นสิ่งนามธรรมที่มีอยู่จริงและ “1” บ่งถึงจำนวนหนึ่ง “3+4” บ่งถึงจำนวนเจ็ด ซึ่งเฟรเก้อธิบายเกี่ยวเรื่องนี้ไว้ในงานเขียน “Grundlagen der Arithmetik” (The Foundation of Arithmetic) ปี 1884

ตัวของวัตถุนั้นยังเป็นแนวทางในการระบุถึงวัตถุนั้นด้วย เฟรเก้ยกตัวอย่าง จุดตัดของเส้นทแยงมุมในสามเหลี่ยมที่มีรูปแบบการแสดงตัวหลายรูปแบบดังนี้

“ให้ a b c เป็นเส้นตรงที่ลากจากมุมของสามเหลี่ยมไปถึงจุดกึ่งกลางด้านตรงกันข้ามของมุม จุดตัดของ a และ b เป็นจุดเดียวกันกับ จุดตัดของ b และ c ดังนั้น เรามีแนวทางการระบุที่ต่างกันซึ่งระบุถึงจุดเดียวกันและคำเหล่านี้ ('จุดตัดของ a และ b ' กับ 'จุดตัดของ b และ c ') เช่นเดียวกันหมายถึงรูปแบบการแสดงของวัตถุและด้วยเหตุนี้ข้อความนี้มีความรู้แท้จริงประกอบอยู่”⁸(Frege, 1948: 210)

เราจะเห็นว่าจุดตัดของเส้นทแยงมุมดังกล่าวมีรูปแบบการแสดงตัวสองแบบคือ “จุดตัดของ a และ b ” กับ “จุดตัดของ b และ c ” ซึ่งทั้งสองรูปแบบการแสดงตัวนี้สามารถบ่งถึงจุดตัดเดียวกัน เช่นเดียวกับกับชื่อ “ดาวประจำเมือง” และ “ดาวประกายพริ้ว” ทั้งสองชื่อนี้แสดงถึงรูปแบบการแสดงตัวของดาวศุกร์ที่ต่างกัน คือ “ดาวประจำเมือง” แสดงถึงรูปแบบการแสดงตัวของดาวศุกร์ที่ “ปรากฏให้เห็นตอนเย็น” ขณะที่ “ดาวประกายพริ้ว” แสดงถึงรูปแบบการแสดงตัวของดาวศุกร์ที่ “ปรากฏให้เห็นตอนเช้า” “ดาวประจำเมือง” และ “ดาวประกายพริ้ว” จึงมีความหมายส่วนอรรถสสารต่างกัน แม้ว่าคำทั้งสองบ่งถึงดาวศุกร์เหมือนกัน

สำหรับอรรถสสารของชื่อเฉพาะของคนเช่น “จอห์น” “โสคราตีส” “อริสโตเติล” ฯลฯ นั้น แสดงออกเป็นคำบรรยายเจาะตัว เฟรเก้ยกตัวอย่าง ชื่อ “อริสโตเติล” ที่มีอรรถสสารเป็น “ครูของอเล็กซานเดอร์มหาราช” และ “ศิษย์ของเพลโต” และ “ผู้ซึ่งเกิดที่เมืองสตากิโน” (Frege, 1948: 210) และอรรถสสารของข้อความนั้นแสดงออกเป็นความคิด (thought) และสิ่งที่ข้อความบ่งถึงคือค่าความจริง (Frege, 1948: 215 – 216)

⁸ “Let a , b , c be the line connecting the vertices of a triangle with the midpoints of the opposite sides. The point of intersection of a and b is then the same as the point of intersection of b and c . So we have different designations for the same point, and these names (“Point of intersection of a and b ,” “Point of intersection of b and c ”) likewise indicate the mode of presentation ; and hence the statement contains true knowledge.”

กรณีชื่อลอยซึ่งเป็นชื่อที่ไม่มีสิ่งที่ค้ำยันบ่งถึง ชื่อลอยจึงไม่มีความหมาย แต่ตามแนวคิดของเฟรเก้ ชื่อลอยมีความหมายส่วนอรรถสสาร เราจึงสามารถเข้าใจความหมายของชื่อลอยได้ ขณะที่ชื่อความที่ประกอบด้วยชื่อลอยนั้นมีอรรถสสารเป็นความคิด แต่ไม่มีค่าความจริง (Frege, 1948: 215)

นอกจากนี้เฟรเก้ได้อธิบายว่า อรรถสสารมีลักษณะเป็นภาววิสัย (objective) ในแง่ที่ว่า อรรถสสารเป็นสิ่งนามธรรมที่อยู่นอกจิตและเป็นสิ่งที่คนหลายคนสามารถรับรู้ร่วมกันได้ ความหมายส่วนอรรถสสารไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในจิตของแต่ละคน เฟรเก้ได้ยกตัวอย่าง เงามองดวงจันทร์ผ่านกล้องโทรทรรศน์ โดยเฟรเก้เปรียบเทียบ ดวงจันทร์โดยตัวมันเองเป็นสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง และเปรียบเทียบภาพดวงจันทร์ที่ปรากฏผ่านกล้องโทรทรรศน์นั้นเป็นอรรถสสาร ซึ่งภาพดวงจันทร์ที่ปรากฏผ่านกล้องโทรทรรศน์นั้นเป็นภาพที่เราและผู้อื่นสามารถดูจากกล้องร่วมกันได้ ภาพดวงจันทร์ที่ปรากฏผ่านกล้องโทรทรรศน์จึงเป็นภาพที่เราและผู้อื่นสามารถรับรู้ร่วมกันได้ ขณะที่ภาพดวงจันทร์ที่เราดูด้วยตาของเราเองนั้นเปรียบเทียบเหมือนเป็นมโนภาพ ซึ่งเป็นภาพที่ผู้อื่นไม่สามารถรับรู้ภาพดวงจันทร์ที่เราเห็นด้วยตาของเรา ขณะเดียวกันเราก็ไม่สามารถรับรู้ภาพดวงจันทร์ที่ผู้อื่นเห็นด้วยดวงตาของเขา ภาพดวงจันทร์ที่ดูด้วยตาเราเองจึงเป็นภาพที่เราและผู้อื่นไม่สามารถรับรู้ร่วมกันได้ (Frege, 1948: 213)

ตัวอย่างดังกล่าวได้แสดงให้เห็นว่า อรรถสสารนั้นอยู่ตรงกลางระหว่างมโนภาพกับวัตถุ มโนภาพมีลักษณะเป็นส่วนตัวซึ่งผู้อื่นไม่สามารถรู้มโนภาพของเราได้ ขณะที่อรรถสสารนั้นไม่ใช่วัตถุโดยตัวมันเอง แต่อรรถสสารมีลักษณะเป็นภาววิสัยที่เราและผู้อื่นสามารถรับรู้อรรถสสารได้ร่วมกัน ซึ่งทำให้เราและผู้อื่นมีความคิดร่วมกัน (common store of thought) ที่สามารถถ่ายทอดความคิดต่อกันได้ ด้วยเหตุนี้เราและผู้อื่นจึงสามารถสื่อสารในความหมายที่ตรงกันได้ (Frege, 1948: 212)

แนวคิดสำคัญของทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้คือ การแบ่งความหมายเป็นสองส่วน ได้แก่ ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงและความหมายส่วนอรรถสสาร อรรถสสารเป็นแนวทางในการระบุถึงสิ่งที่ค้ำยันบ่งถึง นอกจากนี้ อรรถสสารมีลักษณะเป็นภาววิสัยในแง่ที่ว่า อรรถสสารเป็นสิ่งนามธรรมที่อยู่นอกจิตและเป็นสิ่งที่คนหลายคนสามารถรับรู้ร่วมกันได้

๑.๓.๑. ปัญหาที่เกิดจากทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้

๑) ปัญหาชื่อลอย

เฟรเก้อธิบายว่าอรรถสสารคือ รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ค้ำยันบ่งถึง ขณะที่ชื่อลอยเป็นชื่อที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด จึงไม่มีวัตถุที่แสดงตัวต่อกรรับรู้ของเรา ผู้เขียนเห็นว่า การอธิบายอรรถสสารเช่นนี้จะทำให้ชื่อลอยไม่มีความหมายในส่วนอรรถสสาร แต่ถ้าเฟรเก้ อธิบายให้ชื่อลอยมี

ความหมายในส่วนอรรถสสารแล้ว จะแสดงให้เห็นว่าการอธิบายความหมายของชื่อลอยตามแนวคิดของเฟรเก้นั้น ไม่สอดคล้องกับการเสนอความคิดเรื่องอรรถสสาร

โดยสรุป ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ เสนอให้ ความหมายมีสองประเภทได้แก่ ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง ซึ่งความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงในระดับคำคือ สิ่งในโลกที่คำนั้นบ่งถึง ขณะที่ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงในระดับประโยค คือค่าความจริง และความหมายส่วนอรรถสสาร คือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุ อรรถสสารมีลักษณะเป็นภววิสัย ในลักษณะที่ว่าอรรถสสารเป็นสิ่งนามธรรมที่อยู่นอกจิตและเป็นสิ่งที่คนหลายคนสามารถรับรู้ร่วมกันได้ จึงกล่าวได้ว่า ตามแนวคิดของทฤษฎีนี้ โลกภายนอกเป็นเกณฑ์ในการกำหนดความหมาย โดยที่เรารับรู้โลกภายนอกผ่านอรรถสสาร และอรรถสสารเป็นภววิสัยที่เราและผู้อื่นสามารถรับรู้ร่วมกันได้ คำที่มีความหมายคือ คำที่บ่งถึงสิ่งในโลก และประโยคหรือข้อความที่มีความหมายคือ ประโยคที่มีค่าความจริง ซึ่งค่าความจริงตรวจสอบได้จากโลกภายนอก เกณฑ์ในการกำหนดความหมายตามทฤษฎีนี้ จึงเป็นเกณฑ์กลางที่ผู้พูดทุกคนรับรู้ร่วมกันได้ แต่พัทธน์จะได้แย้งว่า ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้นั้น มีลักษณะเป็น “สภาวะจิตกำหนดความหมาย” และนำไปสู่การเสนอแนวคิดเรื่องความหมายของพัทธน์ ซึ่งจะอธิบายรายละเอียดอีกครั้งในบทต่อไป และในหัวข้อต่อไปจะเป็นการศึกษาทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์ เพื่อเป็นพื้นฐานในการเข้าใจทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุที่เป็นทฤษฎีที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดเรื่องความหมายของพัทธน์

๑.๔. ทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์

ทฤษฎีนี้เสนอให้ความหมายของคำคือคำบรรยาย และทฤษฎีนี้ถือว่าคำทั่วไปทั้งคำสามัญนามและวิสามานยนาม ล้วนเป็นคำย่อของคำบรรยายเจาะจงตัวหรือกลุ่มคำบรรยาย (Odell, 2006:119 - 120) ตัวแทนของทฤษฎีนี้คือ เบอร์แทรนด์ รัสเซลล์ (Bertrand Russell) รัสเซลล์เสนอทฤษฎีคำบรรยาย ไว้ในงานเขียนชื่อ “On denoting” ปี 1905 ซึ่งเป็นทฤษฎีที่อธิบายว่าชื่อเฉพาะทั่วไป เช่น “อริสโตเติล” “โสกราตีส” เป็นคำย่อของคำบรรยายเจาะจงตัว รัสเซลล์เสนอทฤษฎีคำบรรยายเพื่อวิจารณ์แนวคิดแบบเฟรเก้ที่อธิบายว่า คำบรรยายเจาะจงตัว มีหน้าที่บ่งถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และเพื่อเสนอแนวทางในการแก้ปัญหาชื่อลอย

ตามแนวคิดของรัสเซลล์ถือว่า คำบรรยายเจาะจงตัว (denoting phrase) นั้น ไม่ได้มีหน้าที่บ่งถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และชื่อเฉพาะเป็นคำย่อของคำบรรยายเจาะจงตัว จึงทำให้ชื่อเฉพาะไม่ได้มีหน้าที่บ่งถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งเช่นกัน แต่การที่คำบรรยายเจาะจงตัวมีลักษณะบ่งถึงสิ่ง ก็เพราะโดยรูปแบบ (form) มีลักษณะบ่งถึงสิ่ง รัสเซลล์ยกตัวอย่าง คำบรรยายเจาะจงตัวที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่ง

ได้แก่ “กษัตริย์ฝรั่งเศสองค์ปัจจุบัน” รัสเซลล์จึงถือว่า คำบรรยายเจาะจงตัวนั้นไม่ได้เป็นวลีที่บ่งถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และความหมายของคำบรรยายเจาะจงตัวจึงไม่ใช่วัตถุที่คำบรรยายเจาะจงตัวนั้นบ่งถึง (Russell 1905: 479) การเข้าใจว่าคำบรรยายเจาะจงตัวเป็นวิสามานยนาม หรือเป็นชื่อเฉพาะที่มีหน้าที่บ่งถึงสิ่ง ตามแนวคิดแบบเฟรเก้ จะเกิดปัญหาดังนี้

๑) ปัญหาการขัดแย้งในตัวเองของข้อความที่ยืนยันการไม่มีอยู่ของสิ่ง

ถ้าเข้าใจว่าคำบรรยายเจาะจงตัวบ่งถึงสิ่ง จะทำให้เข้าใจข้อความที่ยืนยันการไม่มีอยู่ของสิ่งนั้นมีเนื้อหาที่ขัดแย้งในตัวเอง รัสเซลล์ยกตัวอย่างข้อความว่า “ความต่างระหว่าง A กับ B ไม่มีอยู่” และถ้าเราเข้าใจว่าคำบรรยายเจาะจงตัวมีหน้าที่บ่งถึงสิ่งแล้ว จะเข้าใจเนื้อหาข้อความนี้ได้ว่ามีสิ่งหนึ่งเป็น ความต่างระหว่าง A กับ B ซึ่งสิ่งนั้นมีคุณสมบัติ ไม่มีอยู่ ซึ่งจะเกิดความขัดแย้งในตัวเอง เพราะเป็นการบอกว่า มีสิ่งหนึ่ง ซึ่งสิ่งนั้นไม่มีอยู่ (Russell, 1905: 485)

๒) ปัญหาการแทนที่ในทัศนคติเชิงข้อความ

หลักการแทนที่คือ คำสองคำที่บ่งถึงสิ่งเดียวกัน จะสามารถแทนที่กันในข้อความโดยที่ค่าความจริงของข้อความนั้นไม่เปลี่ยนแปลง แต่ถ้าเราเข้าใจว่าคำบรรยายเจาะจงตัวมีหน้าที่บ่งถึงสิ่ง จะเกิดปัญหาการแทนที่ในทัศนคติเชิงข้อความดังนี้

(A) “พระเจ้าจอร์จที่สี่ปรารถนาที่จะรู้ว่าสก๊อต คือ ผู้แต่งเรื่องเวฟเวอร์รี่ใช่หรือไม่”

ซึ่งข้อความ (A) เป็นจริง ขณะที่ “สก๊อต” กับ “ผู้แต่งเรื่องเวฟเวอร์รี่” บ่งถึงสิ่งเดียวกัน เมื่อแทนที่กันในข้อความ (A) จะมีลักษณะเป็นดังนี้

(B) “พระเจ้าจอร์จที่สี่ปรารถนาที่จะรู้ว่าสก๊อต คือ สก๊อตใช่หรือไม่”

ซึ่งเมื่อแทนที่กันจะพบว่าค่าความจริงข้อความ (B) นั้นเป็นเท็จ เนื่องจากข้อความ (B) ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าจอร์จปรารถนาที่จะรู้ (Russell, 1905: 485)

เมื่อรัสเซลล์เสนอให้คำบรรยายเจาะจงตัวไม่ได้มีหน้าที่บ่งถึงสิ่ง ความหมายของคำบรรยายเจาะจงตัวจึงไม่ใช่สิ่งที่คำบรรยายเจาะจงตัวนั้นบ่งถึง แต่ความหมายของคำบรรยายเจาะจงตัวคือ ค่าความจริง แนวทางการหาค่าความจริงให้แก่คำบรรยายเจาะจงจะเริ่มจากการวิเคราะห์คำบรรยายเจาะจงตัวให้อยู่ในรูปแบบข้อความเชิงตัวบ่งปริมาณ และเชื่อมด้วยตัวเชื่อมทางตรรกะ “และ” ซึ่งค่าความจริงของคำบรรยายเจาะจงตัวจะได้จากการวิเคราะห์ตามโครงสร้างทางตรรกะของตัวเชื่อม “และ” ยกตัวอย่าง “บิดาของชาร์ลส์ที่สองถูกประหารชีวิต”⁹ ตามทฤษฎี

⁹ “the father of Charles II was executed”

คำบรรยายของรัสเซลล์จะวิเคราะห์คำบรรยายเจาะจงตัวดังกล่าวอยู่ในรูปแบบข้อความเชิงตัวบ่งปริมาณเป็นดังนี้

“ไม่เป็นเท็จเสมอสำหรับ x ที่ x ให้กำเนิด ชาร์ลส์ที่สอง และ x นั้น ถูกประหารชีวิต และ “ถ้า y ให้กำเนิดชาร์ลส์ที่สอง แล้ว, y จะเป็นคนเดียวกับ x ” ซึ่งเป็นจริงเสมอ”¹⁰ (Russell, 1905: 482)

ซึ่งสามารถเขียนในอีกรูปแบบดังนี้

“มีหนึ่งคน และมีเพียงหนึ่งคนเท่านั้น เป็นผู้ให้กำเนิดชาร์ลส์ที่สอง และ ใครก็ตามที่ให้กำเนิดชาร์ลส์ที่สอง ถูกประหารชีวิต”

เมื่อวิเคราะห์วลี “บิดาของชาร์ลส์ที่สองถูกประหารชีวิต” อยู่ในรูปแบบข้อความเชิงตัวบ่งปริมาณ เช่นนี้แล้ว วลีดังกล่าวจะมีค่าเป็นจริง เพราะมีสิ่งที่เป็นจริงตามคุณสมบัติในคำบรรยายดังกล่าว (คุณสมบัติ “ให้กำเนิดชาร์ลส์ที่สอง” และ “ถูกประหารชีวิต”)

ในกรณีชื่อลอย เช่น “อะพอลโล” รัสเซลล์ถือว่าชื่อทั่วไปนั้นเป็นคำย่อของคำบรรยายซึ่งคำบรรยายของ “อะพอลโล” คือ “อะพอลโลเป็นเทพแห่งดวงอาทิตย์” จากนั้นก็นำมาวิเคราะห์ให้อยู่ในรูปแบบข้อความเชิงตัวบ่งปริมาณดังนี้

“มีหนึ่งสิ่ง และมีเพียงหนึ่งสิ่งเท่านั้น และ สิ่งนั้นเป็นเทพเจ้าแห่งดวงอาทิตย์”

ซึ่งจากการวิเคราะห์ดังกล่าวให้ค่าเป็นเท็จ เนื่องจากไม่มีสิ่งที่เป็นเทพเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ ทฤษฎีคำบรรยายของรัสเซลล์สามารถแก้ปัญหา ๒ ข้อดังกล่าวได้ดังนี้

๑) ปัญหาการขัดแย้งในตัวเองของข้อความยืนยันการมีไม่อยู่ของสิ่ง

รัสเซลล์อธิบายว่า ในการวิเคราะห์ข้อความที่ยืนยันการมีไม่อยู่ของสิ่งเช่น “ความต่างระหว่าง A กับ B ไม่มีอยู่” ให้ย้ายวลี “ความแตกต่างระหว่าง A กับ B” ไปอยู่ตำแหน่งที่สองของข้อความและทำให้เป็นข้อความเชิงตัวบ่งปริมาณซึ่งจะมีรูปแบบดังนี้ “ไม่เป็นจริงที่ว่า มีสิ่งหนึ่ง และมีเพียงหนึ่งเท่านั้น เป็นความต่างระหว่าง A กับ B” การทำเช่นนี้จะทำให้ข้อความที่ยืนยันการมีไม่อยู่ของสิ่งมีค่าเป็นจริงและไม่ขัดแย้งในตัวเอง (Russell, 1905: 490)

๒) ปัญหาการแทนที่ในทัศนคติเชิงข้อความ

รัสเซลล์วิเคราะห์วลีที่ว่า “ผู้แต่งเรื่องเวฟเวอริ” ให้อยู่ในรูปแบบข้อความเชิงตัวบ่งปริมาณซึ่งจะมีลักษณะเป็นดังนี้ “มีหนึ่งสิ่ง และมีเพียงหนึ่งสิ่งเท่านั้น เขียนเรื่องเวฟเวอริ” และข้อความทางทัศนคติที่ว่า “พระเจ้าจอร์จที่สี่ปรารถนาที่จะรู้ว่าสก็อต คือ ผู้แต่งเรื่องเวฟเวอริใช่หรือไม่”

¹⁰

“It is not always false of x that x begat Charles II and that x was executed and that “if y begat Charles II, y is identical with x ” is always true of y ”

สามารถตีความเป็นอีกรูปแบบหนึ่งคือ “พระเจ้าจอร์จที่สี่ปรารถนาที่จะรู้ว่าคนเขียนเรื่องเวฟเวอร์รีคือ สก็อต ไช้หรือไม่” และวิเคราะห์ข้อความนี้เป็นรูปแบบข้อความเชิงตัวบ่งปริมาณซึ่งจะมีลักษณะดังนี้

“พระเจ้าจอร์จที่สี่ปรารถนาที่จะรู้ว่า มีหนึ่งคน และมีเพียงหนึ่งคนเท่านั้น เขียนเรื่องเวฟเวอร์รี และ ใครก็ตามที่เขียนเรื่องเวฟเวอร์รีคือ สก็อต ไช้หรือไม่”

เมื่อวิเคราะห์เป็นรูปแบบข้อความเชิงตัวบ่งปริมาณจะพบว่าข้อความดังกล่าวไม่มีส่วนใดที่เป็นคำบรรยายเจาะจงตัว “ผู้แต่งเรื่องเวฟเวอร์รี” ที่จะสามารถแทนที่ด้วย “สก็อต” ได้เลย แต่ถ้าเราแทนที่ “สก็อต” จะเป็นข้อความที่ต่างกันซึ่งจะให้ค่าความจริงที่ต่างกันคือมีค่าเป็นเท็จ เพราะพระเจ้าจอร์จไม่ได้ปรารถนาที่จะรู้เช่นนั้น

“พระเจ้าจอร์จที่สี่ปรารถนาที่จะรู้ว่า มีหนึ่งคน และมีเพียงหนึ่งคน คือ สก็อต และ ใครก็ตามคือ สก็อต คือ สก็อต ไช้หรือไม่”

โดยสรุป ทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์เสนอให้ความหมายของคำคือคำบรรยาย และชื่อเฉพาะทั่วไปเป็นคำย่อของคำบรรยายเจาะจงตัว ที่สามารถหาค่าความจริงได้จากการวิเคราะห์ตามโครงสร้างทางตรรกะที่มีตัวเชื่อม “และ” (ตามทฤษฎีคำบรรยาย)

๑.๔.๑. ปัญหาที่เกิดจากทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์

๑) ปัญหาชื่อเฉพาะ

ตามทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์เสนอให้ ชื่อเฉพาะคือคำย่อของคำบรรยายเจาะจงตัว เช่น “อริสโตเติล” คือ “ลูกศิษย์ของเพลโตและอาจารย์ของอเล็กซานเดอร์มหาราช” และ สิ่งที่ “อริสโตเติล” บ่งถึงคือ สิ่งใดก็ตามที่เป็นลูกศิษย์ของเพลโตและเป็นอาจารย์ของอเล็กซานเดอร์มหาราช จึงดูเหมือนว่า ชื่อเฉพาะคือคำบรรยายเจาะจงตัวเป็นจริงอย่างจำเป็น (necessary truth) ตัวอย่างเช่น “อริสโตเติลคือลูกศิษย์ของเพลโตและอาจารย์ของอเล็กซานเดอร์” ข้อความนี้เป็นจริงอย่างจำเป็น กล่าวคือไม่สามารถมีความเป็นไปได้ที่ข้อความนี้จะ เป็นเท็จ หรือ ไม่มีความเป็นไปได้ที่ “อริสโตเติลจะไม่เป็นลูกศิษย์ของเพลโตและอาจารย์ของอเล็กซานเดอร์มหาราช”

แต่ไซล คริปคี (Kripke, 1972) ในงานเขียนเรื่อง “Naming and Necessity” ได้แย้งว่า ชื่อเฉพาะไม่ใช่คำย่อของคำบรรยายเจาะจงตัวในลักษณะที่เป็นความจริงอย่างจำเป็น และคริปคีได้แสดงถึงกรณีที่ สิ่งที่เป็นจริงตามคำบรรยายเจาะจงตัวของชื่อเฉพาะอาจเป็นสิ่งที่อื่นที่ไม่ใช่สิ่งที่แท้จริงที่ชื่อเฉพาะนั้นบ่งถึง คริปคี ยกตัวอย่างกรณีโกเดล ตามทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์นั้น “โกเดล” คือ “บุคคลที่พิสูจน์ความไม่สมบูรณ์ของจำนวน” แต่มีความเป็นไปได้ที่ในความเป็นจริงโกเดลอาจไม่ได้พิสูจน์ความไม่สมบูรณ์ของจำนวนนี้ แต่คนที่พิสูจน์คือ สมิตท์ ซึ่งตายอย่างลึกลับ

และเพื่อนสนิทของเขาคือโกเดล ซึ่งเป็นคนมาพบการพิสูจน์นี้และได้นำการพิสูจน์นี้ไปตีพิมพ์ เผยแพร่จนเป็นที่รู้จักกันว่าโกเดลเป็นผู้พิสูจน์ความไม่สมบูรณ์ของจำนวน (Kripke, 1972: 280) จากตัวอย่างนี้ สิ่งที่เป็นจริงตามคำบรรยายเจาะจงตัวที่ว่า “บุคคลที่พิสูจน์ความไม่สมบูรณ์ของจำนวน” คือสมิธ ไม่ใช่โกเดล ในกรณีนี้ ถ้าชื่อเฉพาะคือคำบรรยายเจาะจงตัวแล้ว ชื่อ “โกเดล” จะบ่งถึงสมิธ ไม่ใช่โกเดลซึ่งสมิธไม่ได้เป็นสิ่งที่ชื่อ “โกเดล” บ่งถึงอย่างแท้จริง ดังนั้น ชื่อ “โกเดล” จึงไม่ใช่คำย่อของ “บุคคลที่พิสูจน์ความไม่สมบูรณ์ของจำนวน” และชื่อเฉพาะจึงไม่ใช่คำย่อของคำบรรยายเจาะจงตัว จากตัวอย่างของคริปคีจึงแสดงให้เห็นว่า ถ้าชื่อเฉพาะเป็นคำย่อของคำบรรยายเจาะจงตัวแล้ว ชื่อเฉพาะจะไม่สามารถบ่งถึงสิ่งที่แท้จริงที่ชื่อเฉพาะนั้นบ่งถึง คริปคีจึงได้เสนอทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุ เพื่อแก้ปัญหาการระบุตัวเจ้าของชื่อเฉพาะที่ถูกต้อง

๑.๕. ทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุ (Causal – Historical Theory)

ทฤษฎีความหมายนี้เสนอให้ความหมายคือ สิ่งที่กำลังถึงซึ่งมีสาเหตุที่มาแรกเริ่มของการใช้คำนั้นและสามารถย้อนกลับไปหาที่มาแรกเริ่มนั้นได้ ตัวแทนของทฤษฎีนี้คือ ซอล คริปคี (Saul Kripke) ทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุของคริปคีประกอบไปด้วย มโนทัศน์ที่สำคัญดังนี้ มโนทัศน์เรื่อง “โลกที่เป็นไปได้” (possible world) มโนทัศน์เรื่อง “ตัวชี้แข็ง” (rigid designator) และมโนทัศน์เรื่อง “สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ” (Causal – Historical chain)

๑) โลกที่เป็นไปได้

คริปคีโต้แย้งทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์ที่เสนอให้คำเป็นคำย่อของคำบรรยายโดยใช้มโนทัศน์เรื่อง “โลกที่เป็นไปได้” เป็นแนวทางในการโต้แย้งว่า ชื่อเฉพาะไม่ใช่คำย่อของคำบรรยายเจาะจงตัว

สถานการณ์ที่เป็นข้อเท็จจริงได้แก่ “ประเทศไทยอยู่ในทวีปเอเชีย” “อริสโตเติลเป็นผู้ชาย” “ริชาร์ด นิสสันคือประธานาธิบดีประเทศอเมริกา ปี 1970” เป็นต้น ข้อความเหล่านี้เป็นข้อเท็จจริงที่เป็นจริงในโลกจริงที่เราอาศัยอยู่ซึ่งเราเรียกข้อเท็จจริงเหล่านี้ว่า “โลกจริง” (actual world) แต่เราก็สามารถจินตนาการถึง ความเป็นไปได้ หรือ สถานการณ์ที่อาจจะเป็นไปได้ที่ตรงข้ามกับโลกจริงเช่น “ประเทศไทยอยู่ในทวีปยุโรป” “อริสโตเติลเป็นผู้หญิง” “ริชาร์ด นิสสันไม่ได้เป็นประธานาธิบดีประเทศอเมริกา ปี 1970” ความเป็นไปได้เหล่านี้เรียกว่า “โลกที่เป็นไปได้” ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่เราสามารถจินตนาการคิดได้อย่างสอดคล้องกัน ขณะที่เราไม่สามารถจินตนาการถึง “วงกลมอาจจะเป็นสี่เหลี่ยม” ซึ่งข้อความนี้ขัดแย้งกันทางตรรกะ โลกที่เป็นไปได้อาจหมายถึง ความเป็นไปได้ที่เราสามารถจินตนาการถึงได้อย่างสอดคล้องกันโดยไม่ขัดแย้งกันทางตรรกะ

ข้อโต้แย้งของคริปส์ต่อทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์เป็นดังนี้ ทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์เสนอให้ ชื่อเฉพาะเป็นคำย่อของคำบรรยายเจาะจงตัว เช่น “โกเดล” เป็นคำย่อของ “บุคคลที่พิสูจน์ความไม่สมบูรณ์ของจำนวน” แต่มีความเป็นไปได้ว่า คนที่พิสูจน์ทฤษฎีความไม่สมบูรณ์ของจำนวนอาจจะเป็น สมิตท์ ไม่ใช่โกเดล ซึ่งถ้าชื่อเฉพาะคือคำย่อของคำบรรยายเจาะจงตัวแล้ว ชื่อ “โกเดล” จะบ่งถึงสมิตท์ ไม่ใช่โกเดลผู้ซึ่งเป็นเจ้าของชื่อ “โกเดล” ที่แท้จริง ในกรณีโกเดล แสดงให้เห็นว่า ถ้าชื่อเฉพาะเป็นคำย่อของคำบรรยายเจาะจงตัวแล้ว ชื่อจะบ่งถึงสิ่งอื่นที่ไม่ใช่คนที่เป็นเจ้าของชื่อที่แท้จริง ชื่อเฉพาะจึงไม่ใช่คำย่อของคำบรรยายเจาะจงตัว แต่ความหมายของชื่อเฉพาะคือสิ่งที่ชื่อนั้นบ่งถึง โดยสิ่งที่ชื่อเฉพาะนั้นบ่งถึงนั้นต้องเป็นบุคคลที่เป็นเจ้าของชื่อนั้นเสมอ ไม่ว่าจะคุณสมบัติของตัวบุคคลอาจจะเปลี่ยนไปตามโลกที่เป็นไปได้ต่างๆ ตัวอย่างเช่น ชื่อ “โกเดล” ต้องบ่งถึงโกเดล ถึงแม้ว่าในโลกที่เป็นไปได้หนึ่ง โกเดลอาจจะไม่ได้เป็นผู้พิสูจน์ทฤษฎีความไม่สมบูรณ์ของจำนวนก็ตาม

๒) ตัวชี้แข็ง

คริปส์เสนอให้ ความหมายของชื่อเฉพาะเป็นสิ่งที่ชื่อนั้นบ่งถึง และสิ่งที่ชื่อนั้นบ่งถึง ต้องเป็นสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มีสิ่งนั้นอยู่ คริปส์จึงเสนอให้ชื่อเฉพาะเป็น “ตัวชี้แข็ง” ที่สามารถบ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มีสิ่งนั้น

ตัวชี้แข็ง คือชื่อที่สามารถบ่งถึงตัวเจ้าของชื่อนั้นในทุกโลกที่เป็นไปได้ กล่าวคือ ถ้าคำ M บ่งถึง a แล้ว M จะต้องบ่งถึง a ในทุกๆโลกที่เป็นไปได้ ที่มี a อยู่ ขณะที่ คำที่ไม่ใช่ตัวชี้แข็ง (non-rigid designator) คือชื่อที่ไม่สามารถบ่งถึงตัวเจ้าของชื่อนั้น เมื่อเปลี่ยนไปตามโลกที่เป็นไปได้ต่างๆ ในกรณีของคำบรรยายเจาะจงตัว เช่น “บุคคลที่พิสูจน์ความไม่สมบูรณ์ของจำนวน” สามารถบ่งถึงโกเดลในโลกจริง แต่ในโลกที่เป็นไปได้หนึ่งที โกเดลอาจไม่ได้พิสูจน์ความไม่สมบูรณ์ของจำนวน แต่เป็นสมิตท์ที่เป็นผู้พิสูจน์ความไม่สมบูรณ์ของจำนวน เมื่อเป็นเช่นนี้ “บุคคลที่พิสูจน์ความไม่สมบูรณ์ของจำนวน” จะบ่งถึงสมิตท์ ไม่ใช่โกเดล ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคำบรรยายเจาะจงตัวที่ว่า “บุคคลที่พิสูจน์ความไม่สมบูรณ์ของเลขคณิต” นั้นบ่งถึงสิ่งอื่นไม่ใช่สิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้ คำบรรยายเจาะจงตัวเป็นคำที่ไม่ใช่ตัวชี้แข็ง และคริปส์เสนอให้ชื่อเฉพาะเป็นตัวชี้แข็งที่สามารถบ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มีสิ่งนั้นอยู่

๓) สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ

คริปส์เสนอสมมติฐานเรื่อง “สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ” เป็นแนวทางที่ทำให้ชื่อเฉพาะสามารถบ่งถึงสิ่งเดียวกันได้ในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มีสิ่งนั้นอยู่

สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ คือการที่ชื่อเฉพาะสามารถบ่งถึงเจ้าของชื่อที่แท้จริงได้โดยผ่านการส่งต่อการใช้ชื่อที่เป็นเหมือนห่วงโซ่ โดยเริ่มต้นจากการพิธีการตั้งชื่อ (baptisms) ให้เด็กที่เกิดใหม่ และจากนั้นชื่อของเด็กจะถูกพูดต่อกระจายไปในชุมชน คนในชุมชนจะบอกชื่อนั้นต่อกันเป็นเหมือนกับห่วงโซ่การใช้ชื่อนั้น ซึ่งคริสตีย์ยกตัวอย่างชื่อ “ริชาร์ด ฝอยน์แมน” ดังนี้

“เมื่อเด็กทารกเกิด พ่อแม่ของเขาจะตั้งชื่อหนึ่งให้กับเขา และพ่อแม่ของเด็กจะพูดถึงเขากับเพื่อนๆ ของพ่อแม่เด็ก และคนอื่นๆ ที่พบกับพ่อแม่ของเด็กที่เกิด อาจมีการพูดถึงเด็กหลากหลายข้อมูล แต่ชื่อของเด็กคนนั้นก็กระจายส่งต่อไปเรื่อยๆ ไปยังทุกคนในชุมชน เป็นเหมือนห่วงโซ่การส่งต่อชื่อของเด็กคนนั้น ผู้พูดที่อยู่ปลายท้ายห่วงโซ่การส่งต่อชื่อ เคยได้ยินคนในตลาดหรือในที่อื่นๆ พูดถึง ริชาร์ด ฝอยน์แมน (Richard Feynman) ผู้พูดคนนี้ก็ยังสามารถใช้ชื่อนี้บ่งถึง ฝอยน์แมน แม้ว่าเขาไม่สามารถจำได้ว่าได้ยินชื่อนี้ครั้งแรกมาจากใคร หรือจำไม่ได้ว่าได้ยินชื่อนี้มาจากใคร เขารู้ว่าฝอยน์แมน เป็นนักฟิสิกส์ที่มีชื่อเสียง การส่งต่อการใช้ชื่อจากการสื่อสารกันในชุมชนจะเชื่อมไปถึงตัวเจ้าของชื่อและเชื่อมไปถึงผู้พูดคนนี้ ผู้พูดสามารถบ่งถึงฝอยน์แมนได้ แม้ผู้พูดไม่สามารถระบุเอกลักษณ์ที่ชัดเจนแม่นยำของฝอยน์แมน”¹¹ (Kripke, 1972: 91)

ชื่อ “ฝอยน์แมน” ได้เริ่มต้นจากการพิธีการตั้งชื่อให้กับเด็กทารกซึ่งก็คือตัวฝอยน์แมน และจากนั้น คนที่อยู่ในพิธีการตั้งชื่อจะบอกชื่อ “ฝอยน์แมน” ว่าคือใคร ต่อไปยังคนอื่นๆ และคนอื่นๆ จะบอกต่อกันไปเรื่อยๆ กระจายไปทั่วชุมชนเป็นเหมือนสายโซ่เชื่อมต่อไปทั่วชุมชน คนในชุมชนรู้จักชื่อ “ฝอยน์แมน” ต่อกันมาจากคนก่อนหน้านั้นที่เขาได้พูดคุยด้วย คริปคืออธิบายว่าผู้พูดสามารถเรียนรู้ชื่อและสิ่งที่ชื่อนั้นบ่งถึง (ตัวเจ้าของชื่อ) ได้หลายวิธีเช่น รู้ด้วยคำบรรยายเกี่ยวกับฝอยน์แมน การชี้ไปที่ตัวของฝอยน์แมน (ostension) แม้ว่าผู้พูดในชุมชนไม่สามารถระบุเอกลักษณ์ที่ชัดเจนของฝอยน์แมนได้ แต่ผู้พูดในชุมชนสามารถใช้ชื่อ “ฝอยน์แมน” บ่งถึงคนเดียวกันคือฝอยน์แมนได้ และเมื่อเกิดความสับสนผู้พูดสามารถสับย้อนกลับไปถึงที่มาแรกเริ่มของชื่อนั้นได้

¹¹ “Some, let’s say, a baby, is born ; his parents call him by a certain name. They talk about him to their friends.

Other people meet him. Through various sorts of talk the name is spread from link to link as if by a chain. A speaker who is on the far end of this chain, who has heard about, say Richard Feynman, in the market place or elsewhere, may be referring to Richard Feynman even though he can’t remember from whom he first heard of Feynman or from whom he ever heard of Feynman. He knows that Feynman was a famous physicist. A certain passage of communication reaching ultimately to the man himself does reach the speaker. He then is referring to Feynman even though he can’t identify him uniquely.”

การระบุตัวเจ้าของชื่อผ่านสายโซ่การใช้ชื่อเช่นนี้สามารถระบุถึงเจ้าของชื่อที่แท้จริงได้เสมอในทุกโลกที่เป็นไปได้ เนื่องจาก ผู้พูดใช้ชื่อระบุถึงเจ้าของชื่อด้วยการเรียนรู้ว่าชื่อนั้นหมายถึงใครจากการบอกต่อกันของคนในชุมชน ถึงแม้ว่าคำบรรยายเกี่ยวกับชื่อนั้นจะเปลี่ยนแปลงไปตามโลกที่เป็นไปได้ต่างๆ ผู้พูดก็สามารถระบุเจ้าของชื่อที่แท้จริงได้โดยการสืบย้อนกลับไปหาที่มาของการตั้งชื่อนั้นว่าชื่อนั้นเป็นชื่อที่ระบุถึงใคร ด้วยเหตุนี้การระบุตัวเจ้าของชื่อผ่านห่วงโซ่การใช้ชื่อจึงสามารถใช้ชื่อบ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มีสิ่งนั้นอยู่

มินท์สันเรื่อง “สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ” เป็นความคิดสำคัญของทฤษฎีนี้ที่แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดจะรู้ความหมายของคำได้ก็ต่อเมื่อผู้พูดอยู่ในชุมชนและเรียนรู้การใช้คำจากคนในชุมชน ผู้พูดจึงสามารถรู้ว่าคำนั้นบ่งถึงสิ่งใด และสามารถสืบย้อนกลับไปหาที่มาชื่อนั้นได้จากคนในชุมชนเช่นเดียวกัน

ตามทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุอาจเกิดปัญหาเกี่ยวกับชื่อลอย เนื่องจากไม่มีบุคคลที่ดำรงอยู่จริงผู้ซึ่งเป็นเจ้าของชื่อนั้น จึงไม่มีพิธีการตั้งชื่อหรือเหตุการณ์แรกเริ่มของการใช้ชื่อ ชื่อลอยจึงไม่บ่งถึงสิ่งใด ชื่อลอยจึงไร้ความหมาย ไมค์เคิล เดวิต (Michael Devitt) ในปี 1981 ในงานเขียนเรื่อง “Designation” ได้ปกป้องทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุในกรณีชื่อลอยโดยเสนอว่า สิ่งชื่อลอยบ่งถึงนั้นไม่ใช่บุคคลหรือสิ่งของ แต่เป็นเหตุการณ์แรกเริ่มของการใช้ชื่อลอยนั้น ซึ่งอาจจะเป็นตัวละครในนิยาย เรื่องเล่าตำนาน การตั้งชื่อให้เด็กที่ยังไม่เกิด หรือสิ่งใดก็ตามแต่ เหตุการณ์แรกเริ่มของการใช้ชื่อนั้นคือที่มาแรกเริ่มของการใช้ชื่อในชุมชน ในแง่ที่ว่า ชุมชนนั้นใช้ชื่อลอยนั้นหมายถึงอะไร ชื่อลอยจึงมีความหมายมาจากเหตุการณ์แรกเริ่มของการใช้ชื่อ (Lycan, 2001:63)

ทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุสามารถอธิบายเรื่องการสื่อสารได้ เนื่องจาก ความหมายของคำมาจากการส่งต่อการใช้คำของคนในชุมชน ผู้พูดสามารถรู้ความหมายของคำนั้นก็ต่อเมื่อต้องเข้าไปอยู่ในการสื่อสารหรือการส่งต่อการใช้คำกับคนในชุมชน และเรียนรู้การใช้คำตามคนในชุมชน คนชุมชนที่อยู่ในห่วงโซ่การใช้ชื่อจึงสามารถพูดถึงบุคคลที่ชื่อนั้นบ่งถึงคนเดียวกัน และเมื่อเกิดความสับสนก็สามารถย้อนกลับไปหาสาเหตุที่มาของการใช้ชื่อนั้นได้

๒. สรุป

ทฤษฎีมโนภาพเสนอให้ความหมายคือ มโนภาพในจิต ซึ่งเกิดปัญหาหลักคือ ไม่สามารถอธิบายเรื่องการสื่อสาร เพราะมโนภาพมีลักษณะเป็นส่วนตัว เราและผู้อื่นไม่สามารถรู้มโนภาพของกันและกันได้ จึงไม่สามารถตรวจสอบได้ว่า ผู้อื่นจะเชื่อมโยงมโนภาพเหมือนกับเราหรือไม่ เมื่อเราพูดคำใดคำหนึ่ง ทฤษฎีการบ่งถึงได้เสนอให้ ความหมายเป็นสิ่งในโลกที่คำนั้นบ่งถึง ซึ่ง

สามารถแก้ปัญหาการสื่อสารได้ เนื่องจาก สิ่งในโลกเป็นสิ่งที่เราและผู้อื่นสามารถรับรู้ร่วมกันได้ เราและผู้อื่นจึงรู้ความหมายร่วมกัน จึงสามารถสื่อสารในความหมายที่เหมือนกันได้ แต่ทฤษฎีการบ่งถึงเกิดปัญหาไม่สามารถอธิบายความหมายของชื่อลอย ซึ่งเป็นชื่อที่ไม่มีสิ่งในโลกที่คำนั้นบ่งถึง และไม่สามารถอธิบายความแตกต่างของข้อความเอกลักษณ์ของชื่อเฉพาะ ซึ่งเป็นปัญหาที่เฟรเก้ได้แย้งต่อทฤษฎีการบ่งถึง ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ สามารถแก้ปัญหาข้อความเอกลักษณ์ของชื่อเฉพาะ โดยเสนอให้ความหมายมีสองส่วนคือ ความหมายส่วนสิ่งที่คำบ่งถึง และความหมายส่วนอรรถสสาร ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้อธิบายว่า ความแตกต่างกันของข้อความเอกลักษณ์ของชื่อเฉพาะ เกิดจากการที่ข้อความมีอรรถสสารต่างกัน และทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ยังสามารถแก้ปัญหาชื่อลอย โดยเสนอให้ชื่อลอยมีความหมายส่วนอรรถสสาร ขณะที่เกอท์ในการกำหนดความหมาย ตามทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ เป็นเกณฑ์กลางมาจากโลกภายนอก ได้แก่ สิ่งที่คำบ่งถึง และเรารับรู้วัตถุในโลกผ่านอรรถสสาร ซึ่งอรรถสสารมีลักษณะเป็นทวิภาคที่ผู้พูดทุกคนสามารถรับรู้ร่วมกันได้ อรรถสสารไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองในจิต ซึ่งพัทธน์จะได้แย้งทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ ว่ามีลักษณะเป็น “สภาวะจิตกำหนดความหมาย”และนำไปสู่การเสนอแนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ ยังคงเกิดปัญหาชื่อลอย เนื่องจาก การอธิบายอรรถสสารตามแนวคิดแบบเฟรเก้ เป็น รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุ ซึ่งขัดแย้งกับลักษณะของชื่อลอย ซึ่งเป็นชื่อที่ไม่มีวัตถุในโลกที่คำนั้นบ่งถึง

ขณะที่ ทฤษฎีความหมายของรัสเซลล์ เสนอทฤษฎีคำบรรยาย เพื่อแก้ปัญหาชื่อลอยซึ่งยังคงเป็นปัญหาของทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้และวิจารณ์การอธิบายเรื่องคำบรรยายเจาะจงตัว ตามทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ เราจะเห็นได้ว่าทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์นั้น มีความเกี่ยวเนื่องมาจากทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ ทฤษฎีคำบรรยายแบบรัสเซลล์ เสนอให้ชื่อเฉพาะ เท่ากับคำบรรยายเจาะจงตัว ซึ่งเป็นประเด็นที่ทำให้ครีปีดี ได้แย้งต่อไปว่า ถ้าอธิบายว่า ชื่อเฉพาะเท่ากับคำบรรยายเจาะจงตัวแล้ว ชื่อเฉพาะจะไม่สามารถระบุตัวเจ้าของชื่อได้อย่างแท้จริง ครีปีดีจึงเสนอทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุ ที่สามารถแก้ปัญหาการระบุตัวเจ้าของชื่อที่แท้จริงได้ ซึ่งพัทธน์ได้นำมโนทัศน์โลกที่เป็นไปได้ มโนทัศน์ตัวชี้แข็ง และมโนทัศน์สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ จากทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุ มาปรับใช้แนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก

ในบทต่อไป จะพิจารณาถึงข้อโต้แย้งของพัทธน์ต่อทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ และศึกษาแนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทธน์

บทที่ ๓

ทฤษฎีความหมายของพัทน์ม

จากบทที่ผ่านมาเราได้เห็นแล้วว่าทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ เสนอให้ความหมายแบ่งเป็นสองส่วนได้แก่ ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง และความหมายส่วนอรรถสาร อรรถสารเป็นแนวทางในการบ่งถึงสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง และอรรถสารมีลักษณะเป็นภววิสัย ในแง่ที่ว่าอรรถสารเป็นสิ่งนามธรรมที่ไม่ได้ถูกกำหนดโดยจิตและเป็นสิ่งที่คนแต่ละคนสามารถรับรู้สิ่งนามธรรมนี้ร่วมกันได้ ตามทฤษฎีนี้ โลกภายนอกเป็นเกณฑ์ในการกำหนดความหมาย ซึ่งถือเป็นเกณฑ์ที่ทุกคนสามารถรับรู้ร่วมกันได้ ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้จึงไม่ได้เป็นลักษณะสภาวะจิตกำหนดความหมาย

อย่างไรก็ตาม พัทน์มเห็นว่า ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้มีลักษณะเป็น สภาวะจิตกำหนดความหมาย หรืออีกนัยหนึ่งคือ “เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน” เนื่องจาก ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ มีพื้นฐานในการเข้าใจ “สภาวะจิต” ในลักษณะแคบ (narrow sense) คือ การที่เรารู้เฉพาะสภาวะจิตของเราเท่านั้น เราไม่สามารถรู้สภาวะจิตของผู้อื่น และพัทน์มเห็นว่า “การรับรู้” เป็นเรื่องทางสภาวะจิต การรู้หรือการอยู่เป็นสภาวะจิตลักษณะแคบ และการอธิบายว่าความหมายอรรถสารเป็นแนวทางในการบ่งถึง ทำให้ดูเหมือนว่าความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง ขึ้นอยู่กับความหมายส่วนอรรถสาร หรืออาจกล่าวได้ว่าสภาวะจิตลักษณะแคบกำหนดความหมาย หรือ เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน ซึ่ง “ภายใน” หมายถึงสภาวะจิตลักษณะแคบ และการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะแคบ ทำให้การรู้ความหมายมีลักษณะปิด (degree of causal closure) ซึ่งทำให้เกิดปัญหาเอกัตนิยมทางความหมาย

ในบทนี้จะศึกษาข้อโต้แย้งของพัทน์มต่อทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน พัทน์มโต้แย้งทัศนะดังกล่าว โดยการเสนอตัวอย่างแย้งเรื่อง “โลกแฝด” ที่แสดงให้เห็นว่าทัศนะแบบเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกภายนอกได้ และสภาวะจิตไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย จากนั้นจะศึกษาทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม ที่เสนอว่าสิ่งที่อยู่ภายนอกสภาวะจิตเป็นสิ่งที่กำหนดความหมาย ได้แก่ สังคมและธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง (actual nature) ทฤษฎีความหมายของพัทน์มนี้ประกอบไปด้วยมโนทัศน์ที่สำคัญสามมโนทัศน์คือ มโนทัศน์การแบ่งงานกันทำทาง

ภาษา (the division of linguistic labor) มโนทัศน์ ตัวชี้แข็ง และ คำบ่งชี้ (indexical) และมโนทัศน์ ความหมายทั่วไป (stereotype)

เนื้อหาของบทนี้จะแบ่งเป็นสี่ส่วน ส่วนแรกเกี่ยวกับข้อวิจารณ์ของพัทน์ม ที่วิจารณ์ทัศนะของทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ว่ามีพื้นฐานการเข้าใจ “สภาวะจิตลักษณะแคบ” ส่วนที่สองเกี่ยวกับตัวอย่างแย้งของพัทน์มต่อทฤษฎีสภาวะจิตกำหนดความหมาย ส่วนที่สามเกี่ยวกับทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม และส่วนสุดท้ายจะเป็นข้อสรุปและข้อวิจารณ์ต่างๆต่อทฤษฎีความหมายของพัทน์ม

๑. สภาวะจิตลักษณะแคบ

พัทน์มเห็นว่าทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ได้นิยาม “ความหมาย” โดยการแบ่งความหมายเป็นสองระดับ ได้แก่ ความหมายระดับเอ็กเทนชัน (extension) และความหมายระดับอินเทนชัน (intension) ความหมายระดับเอ็กเทนชัน คือสิ่งที่ถ้อยคำนั้นบ่งถึง ยกตัวอย่างเช่น ความหมายระดับเอ็กเทนชันของคำว่า “กระต่าย” คือ สิ่งที่เป็นตัวอย่างของคำว่า “กระต่าย” เช่น ตัวกระต่ายที่อยู่ในโลก ซึ่งความหมายระดับเอ็กเทนชันตามทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้คือ ความหมายส่วนสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง และพัทน์มอธิบายว่า ความหมายระดับอินเทนชันคือ มโนทัศน์ที่เชื่อมโยงกับคำ ตัวอย่างเช่น ความหมายระดับอินเทนชันของคำว่า “สัตว์” ได้แก่ “สิ่งมีชีวิตที่มีตา” “สิ่งมีชีวิตที่มีไต” เป็นต้น พัทน์มเห็นว่าความหมายระดับอินเทนชัน ตามทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้คือ ความหมายส่วนอรรถสสาร ซึ่งเป็นเรื่องทางสภาวะจิต (Putnam, 1996: 5-6) จึงเท่ากับว่า ความหมายระดับอินเทนชัน ตามแนวคิดแบบเฟรเก้ เป็นเนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะหนึ่ง และ ถ้าหากว่าอรรถสสารเป็นแนวทางในการบ่งถึงสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง ก็แสดงว่าสภาวะจิตเป็นสิ่งที่กำหนดความหมาย

พัทน์มไม่เห็นด้วยกับการอธิบายว่า ความหมายระดับอินเทนชัน เป็นเนื้อหาในสภาวะจิต แต่ก็ยอมรับการอธิบายว่า ความหมายระดับเอ็กเทนชัน เป็นสิ่งที่ถ้อยคำนั้นบ่งถึง (Putnam, 1996: 48 - 49) พัทน์มได้สรุปสมมติฐานหลักของทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ดังนี้

(๑) การรู้ความหมายเป็นการอยู่ในสภาวะจิตลักษณะหนึ่ง

(๒) ความหมาย (ในแง่อินเทนชัน) กำหนดเอ็กเทนชัน (ในแง่ที่ว่า ถ้าอินเทนชันเหมือนกัน จะกำหนดเอ็กเทนชันที่เหมือนกัน)

พิททน์ได้อธิบายว่า ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ วางอยู่บนพื้นฐานของการเข้าใจ สภาวะจิตว่ามีลักษณะเป็น “เอกัตนิยมเชิงหลักการ” (methodological solipsism) คือ “เรารู้ เฉพาะสภาวะจิตของตนเองเท่านั้น เราไม่รู้สภาวะจิตของผู้อื่น” (Putnam, 1996: 6 – 7)

มโนทัศน์เรื่อง “เอกัตนิยมเชิงหลักการ” มีที่มาจากวิธีการหาความรู้ของ เรอเน่ เดส์การ์ต (Descartes, 1969)¹² เดส์การ์ตต้องการค้นหาพื้นฐานของความรู้ที่แน่นอนตายตัว หรือความรู้ที่ สงสัยต่อไปไม่ได้อีก วิธีการที่เขาใช้ในการค้นหาความรู้ดังกล่าว ได้แก่วิธีการสงสัย จนกว่าจะได้ ความรู้ที่แท้จริงและกระจ่างชัด (clear and distinct) ข้อสรุปประการหนึ่งของเดส์การ์ต ได้แก่ ข้อสรุปที่ว่า ความรู้ทางประสาทสัมผัสไม่ใช่ความรู้ที่แท้จริง เพราะการรับรู้ทางประสาทสัมผัสที่ เกี่ยวกับโลกภายนอกนั้นยังเป็นสิ่งที่สงสัยต่อไปได้อีกว่า โลกภายนอกที่เรารับรู้ นั้น เป็นโลก ภายนอกที่แท้จริง หรือ เป็นเพียงความฝัน แต่ความรู้ที่แท้จริง ได้แก่ “ฉันคิด ดังนั้น ฉันจึงมีอยู่” เพราะในขณะที่เราสามารถสงสัยทุกสิ่งได้ เราไม่สามารถสงสัยความสงสัยของตัวเองได้ อย่างไรก็ตาม ข้อสรุปของเดการ์ตดังกล่าว มีลักษณะเป็น “เอกัตนิยม” เพราะเราสามารถยืนยันความมีอยู่ ได้แต่เฉพาะจิตของตัวเอง ไม่สามารถยืนยันการมีอยู่ของจิตอื่นและสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา

ขณะที่ “เอกัตนิยมเชิงหลักการ” ไม่ได้เป็น “เอกัตนิยม” เนื่องจาก “เอกัตนิยมเชิงหลักการ” นั้น คือการที่พิททน์ นำมโนทัศน์เรื่อง “เอกัตนิยม” มาเป็นวิธีในการอธิบายสภาวะจิตตามทฤษฎี ความหมายแบบเฟรเก้ ในแง่ที่ว่า สภาวะจิตมีลักษณะที่ว่า “เรารู้แต่เฉพาะสภาวะจิตของเรา เรา ไม่สามารถรู้สภาวะจิตของผู้อื่น” แต่ไม่ได้สรุปว่าการเข้าใจสภาวะจิตตามทฤษฎีแบบเฟรเก้นั้นจะ นำไปสู่การเป็นเอกัตนิยมเชิงอภิปราย กล่าวคือ ยืนยันแต่เฉพาะการมีอยู่ของจิตตนเอง ไม่ สามารถยืนยันการมีอยู่ของผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมในโลกภายนอก ซึ่งสภาวะจิตลักษณะ “เอกัต นิยมเชิงหลักการ” นี้พิททน์เรียกว่า “สภาวะจิตลักษณะแคบ” (narrow sense)

เราสามารถเข้าใจ “สภาวะจิตลักษณะแคบ” ในอีกความหมายหนึ่ง คือเข้าใจในลักษณะ ของ “มุมมองบุรุษที่หนึ่ง” (first – person perspective) คือ เจ้าของสภาวะจิตเท่านั้นที่จะรู้สภาวะ จิตของตนเองเป็นอย่างไร ผู้อื่นไม่สามารถรู้สิ่งที่เกิดขึ้นในสภาวะจิตของเรา ขณะเดียวกันเราก็ไม่ สามารถรู้สิ่งที่เกิดขึ้นในสภาวะจิตของผู้อื่น ตัวอย่างเช่น เรารู้สึกเจ็บ เรามีประสบการณ์กับสิ่ง บางอย่าง เราเท่านั้นที่จะรู้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเช่นไร ผู้อื่นไม่สามารถรู้ได้ (McCulloch, 1989:153 – 154) สภาวะจิตลักษณะแคบดังกล่าว ทำให้การรู้ความหมายมีลักษณะปิด (degree of causal closure) ดังนี้ การรู้ความหมายมาจากสภาวะจิตของเราคนเดียว ผู้อื่นไม่รู้ความหมายในสภาวะ

¹² เดส์การ์ต ได้เสนอแนวคิดที่เป็นพื้นฐานของความรู้ดังกล่าวไว้ในงานเขียนชื่อ “A discourse on Method Meditations on the First Philosophy Principles of Philosophy” ในปี 1641

จิตของเรา ขณะเดียวกันเราไม่รู้ความหมายในสภาวะจิตของผู้อื่น ในแง่นี้ ความหมายจึงถูกกำหนดจากสภาวะจิตของผู้พูด และผู้พูดเท่านั้นที่รู้ความหมายของตนเอง ซึ่งการรู้ความหมายในลักษณะปิด จะทำให้เกิดปัญหา*เอกัตถนิยมทางความหมาย* คือ เกณฑ์ในการกำหนดค่าความจริงไม่ชัดเจน ไม่แน่นอนและไม่สามารถหาค่าความจริงของข้อความได้ กล่าวคือ การเข้าใจความหมายในลักษณะปิดหมายถึง ที่มาของความหมายมาจากจิตของเราคนเดียว ขณะเดียวกันเราไม่รู้จิตของผู้อื่น จึงส่งผลให้เกณฑ์ในการตัดสินค่าความจริงของภาษาจะมีลักษณะเป็นเกณฑ์ส่วนตัวของแต่ละคน เป็นเกณฑ์ที่ไม่เป็นอิสระจากสภาวะจิต ที่ทำให้เราไม่สามารถตรวจได้อย่างชัดเจนว่า สภาวะจิต (ประสบการณ์) ลักษณะหนึ่งที่เราใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดค่าความจริงต่อ ข้อความเดิม ข้อความหนึ่ง จะเป็นสภาวะจิตลักษณะเดิมเสมอที่เรานำมาใช้ตัดสินค่าความจริงของข้อความ เราไม่สามารถตรวจสอบได้เลยว่า แต่ละครั้งที่เราใช้สภาวะจิตลักษณะดังกล่าวตัดสิน จะเป็นสภาวะจิตลักษณะเดิมเหมือนกับครั้งแรกที่เราใช้เป็นเกณฑ์ตัดสิน ดังนั้น ถ้าเกณฑ์ตัดสินค่าความจริงไม่เป็นอิสระจากสภาวะจิตแล้วนั้น จะทำให้เกณฑ์การตัดสินที่มีลักษณะคลุมเครือ ไม่ชัดเจน เป็นเกณฑ์ที่ไม่แน่นอน ซึ่งจะส่งผลให้เราไม่สามารถหาค่าความจริงของข้อความได้¹³ ยกตัวอย่างเช่น วันนี้เราได้รายงานการเห็นมะเขือเทศที่สุกเต็มที่ ด้วยข้อความที่ว่า “มะเขือเทศสีแดง” เมื่อเกณฑ์ในการตัดสินขึ้นอยู่กับสภาวะจิต สิ่งที่จะนำมาตัดสินค่าความจริงของข้อความนี้ก็คือ ประสบการณ์ที่เกี่ยวกับมะเขือเทศที่สุกเต็มที่สีแดงที่เราเคยประสบมาก่อน แต่เราไม่สามารถรู้ได้เลยว่าประสบการณ์ที่เกี่ยวกับมะเขือเทศที่สุกเต็มที่สีแดงที่เรานำมาใช้ตัดสินการรายงานข้อความ

¹³ ในการเข้าใจปัญหาเกณฑ์ตัดสินค่าความจริงที่ไม่เป็นอิสระจากสภาวะจิตดังกล่าว มีที่มาจากกรข้อโต้แย้งแนวคิดเรื่องภาษาส่วนตัว ของ ลูทวิก วิตเกินสไตน์ (Ludwig Wittgenstein) ในงานเขียนชื่อ *Philosophical Investigations* ปี 1953 แนวคิดเรื่องภาษาส่วนตัว เป็นแนวคิดของกลุ่มประสบการณ์นิยม กลุ่มนี้เชื่อว่า ประสบการณ์ตรงเป็นความรู้ที่ไม่ผิดพลาด เนื่องจากเป็นเรื่องที่เรามีความสัมพันธ์โดยตรง และกลุ่มนี้อธิบายว่า ประสบการณ์ประเภทหนึ่งได้แก่ ความรู้สึกภายในที่เป็นความรู้สึกส่วนบุคคล เป็นประสบการณ์ที่เราเท่านั้นที่เข้าใจความรู้สึกนี้ เช่น เจ็บ คัน แสบ เป็นต้น ถ้อยคำที่ว่า “เจ็บแชน” จึงเป็นถ้อยคำที่ผู้พูดเท่านั้นที่เข้าใจความหมายของถ้อยคำนี้ดีที่สุด ซึ่ง “เจ็บแชน” เป็นถ้อยคำที่บ่งถึง ความรู้สึกภายในเฉพาะลักษณะหนึ่งของผู้พูด ที่ผู้อื่นไม่อาจรู้และเข้าใจถึงความรู้สึกเฉพาะนี้ได้ ถ้อยคำที่แทนความรู้สึกภายในเฉพาะดังกล่าว เป็นถ้อยคำที่กลุ่มประสบการณ์นิยมเรียกว่า “ภาษาส่วนตัว” เป็นภาษาที่ผู้พูดเท่านั้นจะเข้าใจความหมาย ซึ่งวิตเกินสไตน์ ได้แย้งแนวคิดเรื่องภาษาส่วนตัว โดยเสนอตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่า เราไม่มีเกณฑ์ที่แน่นอนในการเข้าใจความหมายของภาษาส่วนตัว จึงเป็นไปได้ที่จะมีภาษาส่วนตัว ตัวอย่างของวิตเกินสไตน์เป็นดังนี้ สมมติว่าเรามีความรู้สึกเฉพาะลักษณะหนึ่ง และเราตั้งชื่อให้กับความรู้สึกนั้นว่า ความรู้สึก S และทุกครั้งที่เรามีความรู้สึกดังกล่าว เราจะรายงานแก่ตนเองว่า “ฉันรู้สึก S” เกณฑ์ในเข้าใจความหมาย “ฉันรู้สึก S” ในแต่ละครั้ง คือ ความรู้สึก S นั่นเอง อย่างไรก็ตาม เราไม่สามารถจำได้เลยว่า ทุกครั้งที่เรารายงานกับตนเองว่า “ฉันรู้สึก S” นั้น เป็นความรู้สึกเดียวกันกับ ความรู้สึก S ในครั้งแรกหรือไม่ เราไม่สามารถตรวจสอบได้เลยว่า เราได้เกิดความรู้สึก S ที่เหมือนเดิมกับความรู้สึก S ในครั้งแรก ความหมายของ “ฉันรู้สึก S” จึงอาจไม่เหมือนเดิม เปลี่ยนแปลงเสมอ ดังนั้น วิตเกินสไตน์จึงสรุปว่า ภาษาส่วนตัวเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ สามารถข้อโต้แย้งต่อภาษาส่วนตัว ของวิตเกินสไตน์ เพิ่มเติมได้จากหนังสือ *Philosophical Investigations* ของ Ludwig Wittgenstein ปี 1995 แปลเป็นภาษาอังกฤษโดย G. E. M. Anscombe

ครั้งนี้ จะเป็นประสบการณ์เดิมเสมอที่เราเคยใช้ตัดสินมาแล้วในครั้งก่อนๆ เช่น เราไม่สามารถรู้ได้ว่า จะเป็นสีแดงเหมือนเดิมอย่างที่เราเคยมีประสบการณ์มาแล้วหรือไม่ ซึ่งจะท่าเกณฑ์ในการตัดสินแต่ละครั้งนั้นไม่แน่นอนและเกณฑ์สามารถเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมได้เสมอ และทำให้เราไม่มีเกณฑ์ที่ชัดเจนที่จะหาค่าความจริงของการรายงานข้อความว่า “มะเขือเทศสีแดง” ในแต่ละครั้งนั้น

ความหมายระดับอินเทนชัน ตามทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ เป็นเนื้อหาในสภาวะจิตลักษณะหนึ่ง ซึ่งหมายความว่า ความหมายระดับอินเทนชัน เป็นเนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบ จึงกล่าวได้ว่า จากสมมติฐานที่ (๒) สรุปได้ว่า เนื้อหาในสภาวะจิตลักษณะแคบ กำหนดเอ็กเทนชัน สภาวะจิตลักษณะแคบจึงกำหนดความหมาย จากสมมติฐานที่ (๑) สรุปได้ว่า การรู้ความหมายจึงอยู่ในสภาวะจิตลักษณะแคบ สมมติฐานที่ (๑) และ (๒) ได้แสดงให้เห็นว่า ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ มีลักษณะเป็น “สภาวะจิตลักษณะแคบกำหนดความหมาย” หรือเรียกอีกอย่างว่า “เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน” ซึ่ง “ภายใน” หมายถึง สภาวะจิตลักษณะแคบ ซึ่งเกณฑ์ในการกำหนดความหมายดังกล่าว จึงเป็นเกณฑ์ที่มาจากสภาวะจิตของผู้พูด ที่ผู้อื่นไม่สามารถรู้ได้

พัทนัมได้สรุปการอธิบาย “ความหมาย” ตามทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน เป็นดังนี้ ความหมายอินเทนชัน คือ เนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบ และความหมายระดับอินเทนชัน กำหนดความหมายระดับเอ็กเทนชัน (ตามสมมติฐานที่ (๒)) จึงกล่าวได้ว่า เนื้อหาในสภาวะจิตลักษณะแคบ กำหนดเอ็กเทนชัน เอ็กเทนชันจึงขึ้นอยู่กับสภาวะจิตลักษณะแคบ (อินเทนชัน) ดังนั้น สภาวะจิตลักษณะแคบกำหนดความหมาย

พัทนัมได้แย้งทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายในว่า ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกได้ โดยการเสนอตัวอย่างแย้ง “โลกแฝด” ที่แสดงให้เห็นว่า ถ้าอธิบายให้อินเทนชัน เป็นเนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบแล้ว คำจะบ่งถึงสิ่งอื่นที่ไม่ใช่เอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำ ภาษาจึงไม่สามารถบ่งถึงโลกได้อย่างแท้จริง ผู้เขียนจะอธิบายประเด็นนี้อีกครั้งในหัวข้อที่ ๒

พัทนัมเห็นว่า เหตุที่ ทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน (ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้) ไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกได้ เนื่องจาก ทัศนะนี้มีพื้นฐานการเข้าใจสภาวะจิตในลักษณะแคบ พัทนัมจึงเสนอให้เปลี่ยนความเข้าใจสภาวะจิต เป็นการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะกว้าง (wide sense) กล่าวคือ สภาวะจิตมีความสัมพันธ์กับโลกภายนอก ที่เป็นสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา (Putnam, 1996: 7) เราสามารถเข้าใจ “สภาวะจิตลักษณะกว้าง” ในอีก

ความหมายหนึ่ง คือเข้าใจในลักษณะของ “มุมมองบุรุษที่สาม” (third – person perspective) คือผู้อื่นสามารถรู้สภาวะจิตของเราได้โดย การสังเกตพฤติกรรมหรือลักษณะภายนอกของเราที่แสดงออก (McCulloch, 1989:153 – 154) เมื่อเรามีพื้นฐานการเข้าใจสภาวะจิตในลักษณะกว้างแล้ว เราจะเข้าใจได้ว่า สภาวะจิตของผู้พูดเชื่อมโยงกับโลกภายนอกได้อย่างไร ผู้พูดสามารถรู้ความหมายของคำที่ผู้ใช้ภาษาคนอื่นใช้ได้ โดยการสังเกตและเรียนรู้การใช้คำจากคนในสังคม คำจะสามารถบ่งถึงสิ่งในโลกภายนอกได้ และสิ่งที่กำหนดเนื้อหาของสภาวะจิตก็คือโลกภายนอก และเกณฑ์ในการตัดสินค่าความจริงของภาษาก็เป็นเกณฑ์ที่เป็นอิสระจากสภาวะจิต เป็นเกณฑ์ที่มาจากโลกภายนอกทั้งสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางสังคม ซึ่งเป็นเกณฑ์กลางที่ชัดเจน ที่ผู้พูดทุกคนสามารถรับรู้เกณฑ์ร่วมกัน ตัวอย่างเช่น เกณฑ์ในการตัดสินค่าความจริงของการรายงานประสบการณ์การเห็นมะเขือเทศที่สุกเต็มที่ด้วยข้อความที่ว่า “มะเขือเทศสีแดง” สิ่งที่เป็นเกณฑ์ในการตัดสินค่าความจริงของข้อความนี้คือ การใช้คำว่า “มะเขือเทศ” ของคนในชุมชนที่ใช้ภาษานั้นๆ ถ้าในชุมชนเห็นว่ามะเขือเทศที่สุกเต็มที่ในธรรมชาติเป็นสีแดง ผู้พูดที่อยู่ในชุมชนดังกล่าวก็จะสามารถตัดสินได้เลยว่า ข้อความดังกล่าวเป็นจริง พัทธน์มัจฉาปฏิเสฐสมมติฐาน (๑) แต่ยอมรับสมมติฐาน (๒) โดยอาศัยความเข้าใจเกี่ยวกับสภาวะจิตลักษณะกว้าง

๒. ตัวอย่างแย้งเรื่องโลกแฝด

ในการเสนอตัวอย่างเรื่องโลกแฝดนี้พัทน์มัจฉาได้นำมโนทัศน์เรื่อง “โลกที่เป็นไปได้” ของคริปตี มาปรับใช้ดังนี้

สมมติว่ากาแล็กซีของเรานั้นอาจมีดาวดวงหนึ่งเป็นโลกแฝดของโลกจริง (โลกจริงที่เราอาศัยอยู่) โลกแฝดนี้มีทุกอย่างเหมือนกันกับโลกจริง ทั้งสภาพแวดล้อม ภาษาที่คนในโลกแฝดพูดก็เหมือนกับภาษาที่คนในโลกจริงพูด คนที่อาศัยอยู่ในโลกจริงก็มีแฝดที่อาศัยอยู่ในโลกแฝด แฝดในโลกแฝดก็เหมือนกับคนในโลกจริง ซึ่งความเหมือนกันนี้คือการเหมือนกันแบบโมเลกุลต่อโมเลกุลกับคนในโลกจริงทุกอย่างทั้งร่างกายรวมถึง สภาวะจิต ความคิด ความรู้สึก แต่สิ่งเดียวของโลกแฝดที่ต่างจากโลกจริงคือ ของเหลวที่เรียกว่า “น้ำ” ในโลกแฝดไม่ใช่ H₂O แต่เป็นโครงสร้างทางเคมี XYZ แต่คุณสมบัติทั่วไปของ XYZ นั้นเหมือนกับ H₂O คือ เป็นของเหลวไร้สี ไร้กลิ่น ดับกระหาย ในมหาสมุทร ทะเลสาบ แม่น้ำบรรจ XYZ ฝนที่ตกลงมาก็เป็น XYZ เมื่อยานอวกาศจากโลกจริงไปยังโลกแฝด ในครั้งแรกคนจากโลกจริงอาจจะเข้าใจผิดคิดว่าคำว่า “น้ำ” ในโลกแฝดมีความหมายเหมือนกับ “น้ำ” ในโลกจริง แต่เมื่อตรวจสอบก็จะพบว่า “ในโลกแฝด ‘น้ำ’ หมายถึง XYZ” สิ่งนี้เรียกว่า “น้ำ” ในโลกแฝดไม่ใช่ น้ำ เช่นเดียวกันเมื่อยานอวกาศจากโลกแฝดมายังโลก

จริง ในครั้งแรกอาจเข้าใจผิดว่า “น้ำ” ในโลกจริงมีความหมายเหมือน “น้ำ” ในโลกแฝด แต่เมื่อตรวจสอบก็พบว่า “ในโลกจริง ‘น้ำ’ หมายถึง H_2O ” (Putnam, 1996: 9-10)

ตัวอย่างโลกแฝดเป็นตัวอย่างแย้งต่อทฤษฎีสภาวะจิตกำหนดความหมายดังนี้

ประการที่หนึ่ง สภาวะจิตของผู้พูดไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย เนื่องจาก คนในโลกจริงและคนในโลกแฝดมีอินเทนชัน (เนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบ) ของ “น้ำ” เหมือนกันคือ “เป็นของเหลว ไร้สี ไร้กลิ่น ดับกระหาย” แต่สิ่งที่เรียกว่า “น้ำ” ในโลกจริงและโลกแฝดต่างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า อินเทนชันของ “น้ำ” สามารถบ่งถึงสิ่งอื่น (XYZ) ที่ไม่ใช่ H_2O อินเทนชันจึงไม่สามารถกำหนดเอ็กเทนชันของ “น้ำ” ได้อย่างแท้จริง เอ็กเทนชันจึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับอินเทนชัน ดังนั้น สภาวะจิตไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย

ประการที่สอง ถ้าอธิบายให้อินเทนชัน กำหนดเอ็กเทนชันแล้ว ค่าจะไม่สามารถบ่งถึงสิ่งในโลกได้อย่างแท้จริง กล่าวคือ อินเทนชันของ “น้ำ” คือ “เป็นของเหลว ไร้สี ไร้กลิ่น ดับกระหาย” สามารถบ่งถึง XYZ ซึ่งไม่ใช่ H_2O คำว่า “น้ำ” จึงไม่สามารถบ่งถึงน้ำได้อย่างแท้จริง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ภาษาไม่สามารถบ่งถึงโลกได้อย่างแท้จริง

พัทธน์อธิบายถึงกรณีหยก ซึ่งคล้ายกับตัวอย่างโลกแฝดคือ คำว่า “หยก” นั้นสามารถบ่งถึงแร่สองชนิดที่มีลักษณะภายนอกคล้ายกันได้แก่ แร่เจไดท์ (Jadeite) และแร่เนฟไฟไรท์ (Nephrite) แต่โครงสร้างภายในของเจไดท์ประกอบด้วยซิลิเคียมกับ อลูมิเนียม ขณะที่เนฟไฟไรท์ประกอบด้วยแคลเซียม แมกนีเซียมและเหล็ก ซึ่งชาวจีนก็ไม่สามารถแยกแร่สองชนิดนี้ออกด้วยการสังเกต (Putnam, 1996: 25)

ตัวอย่างโลกแฝด คือ กรณีที่คำ (“น้ำ”) เหมือนกันและมีเนื้อหาในสภาวะจิต (ลักษณะแคบ) ที่เชื่อมโยงกับคำเหมือนกัน แต่สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันที่ต่างกัน พัทธน์เสนออีกตัวอย่างคือ กรณีที่คำสองคำมีเป็นคำที่ไม่เหมือนกันและบ่งถึงเอ็กเทนชันต่างกัน แต่อินเทนชัน หรือ *มโนทัศน์* (เนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบ) ที่เชื่อมโยงกับคำทั้งสองเหมือนกัน ซึ่งกรณีดังกล่าวได้แก่ กรณีของคำว่า “เอลม์” ของคนในโลกจริงและโลกแฝด คำว่า “เอลม์” (elm) และ “บีช” (beech) ทั้งสองคำนี้บ่งถึงต้นไม้คนละพันธุ์ “เอลม์” บ่งถึงต้นเอลม์ และ “บีช” บ่งถึงต้นบีช แต่ลักษณะภายนอกของต้นไม้ทั้งสองต้นนี้เหมือนกัน *มโนทัศน์* ที่เชื่อมโยงกับคำทั้งสองคำนี้จึงเหมือนกัน โดยที่เราไม่สามารถแยกแยะออกได้ว่าต้นใดคือต้นเอลม์และต้นใดคือต้นบีช เราและคนอื่นในชุมชนที่ใช้ภาษาเดียวกันรู้ว่าเอ็กเทนชันของคำว่า “เอลม์” ต่างกับเอ็กเทนชันของคำว่า “บีช” แต่เอ็กเทนชันที่ต่างกันนี้ก็ไม่ได้ทำให้ *มโนทัศน์* ของ “เอลม์” และ “บีช” ต่างกันเลย เราไม่สามารถใช้ *มโนทัศน์* ของ “เอลม์” แยกต้นเอลม์ออกจากต้นบีช และไม่สามารถใช้ *มโนทัศน์* ของ “บีช” แยกต้น

ปีชออกจากต้นเอล์ม *มโนทัศน์* หรือ อินเทนชันของคำจึงไม่สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันของคำได้อย่างแท้จริง สมมติต่อไปอีกว่าคนในโลกแฝดใช้คำว่า “เอล์ม” บ่งถึงต้นปีช และใช้คำว่า “ปีช” บ่งถึงต้นเอล์ม และแฝดของเราในโลกแฝดย่อมมี *มโนทัศน์* ที่เกี่ยวกับคำว่า “เอล์ม” เหมือนกับเรา แต่แฝดเราใช้คำว่า “เอล์ม” หมายถึงต้นปีชและเราใช้คำว่า “เอล์ม” หมายถึงต้นเอล์ม *มโนทัศน์* ของคำว่า “เอล์ม” สามารถบ่งถึงสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ต้นเอล์ม *มโนทัศน์* ของ “เอล์ม” จึงไม่สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันของคำได้อย่างแท้จริง (Putnam, 1996: 12-13)

พัทนัมเสนอให้ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง (actual nature) เป็นเอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติ ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง ได้แก่ โครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาติ (microstructure) รหัสพันธุกรรมของสัตว์และพืช โครงสร้างทางเคมีของธาตุ เช่น H_2O Au Cu เป็นต้น ซึ่งคนทั่วไปไม่มีความรู้ที่จะตรวจสอบถึงโครงสร้างภายในของสิ่งในธรรมชาติได้ วิธีที่จะตรวจสอบโครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาติได้คือ วิธีตรวจสอบทางวิทยาศาสตร์ พัทนัมอธิบายว่าโครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาติไม่ได้เป็นเพียงสัญลักษณ์เช่น “ H_2O ” “Au” “Cu” แต่เป็นโครงสร้างภายในที่ซ่อนอยู่ในสิ่งธรรมชาติ ตัวอย่าง เอ็กเทนชันของ “น้ำ” คือ H_2O ไม่ใช่เป็นเพียงสัญลักษณ์ “ H_2O ” แต่หมายถึงสิ่งที่มีองค์ประกอบทางเคมีเป็นไฮโดรเจนสองโมเลกุลต่อออกซิเจนหนึ่งโมเลกุล (Putnam, 1996: 23-24)

ตัวอย่างแย้งของพัทนัมได้แสดงให้เห็นแล้วว่า อินเทนชัน ของ “น้ำ” ไม่สามารถกำหนดเอ็กเทนชันของ “น้ำ” ได้อย่างแท้จริง สภาวะจิตจึงไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย พัทนัมจึงเสนอสิ่งภายนอกเป็นสิ่งที่กำหนดความหมาย ได้แก่ *ทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก*

๓. ทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก

ทฤษฎีความหมายของพัทนัมประกอบด้วยมโนทัศน์สำคัญสามมโนทัศน์ดังนี้ มโนทัศน์การแบ่งงานกันทำทางภาษา มโนทัศน์ตัวชี้แจ้งและการบ่งชี้ และ มโนทัศน์ความหมายทั่วไป

๓.๑) มโนทัศน์การแบ่งงานกันทำทางภาษา

พัทนัมเสนอให้ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง เป็นเอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติ ผู้พูดจึงไม่สามารถใช้มโนทัศน์ที่เชื่อมโยงกับคำกำหนดเอ็กเทนชันของคำได้ เพราะการรู้ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งได้นั้น ต้องใช้วิธีตรวจสอบทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเท่านั้นที่มีความรู้ พัทนัมจึงเสนอ *มโนทัศน์* “การแบ่งงานกันทำทางภาษา”

การแบ่งงานกันทำทางภาษา เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมของชุมชนผู้ใช้ภาษาซึ่งมีการแบ่งกลุ่มผู้เชี่ยวชาญออกจากผู้ใช้ภาษาทั่วไป กล่าวคือ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเป็นกลุ่มที่รู้ความหมาย

ภาษาได้ดีกว่าคนอื่นในชุมชน ตัวอย่างเช่นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญสามารถใช้คำว่า “เฮล์ม” ได้ดีกว่าคนอื่นในชุมชน คือสามารถแยกออกว่าต้นใดคือต้นเฮล์ม ต้นใดคือต้นปีช ขณะทีคนทั่วไปแยกแยะไม่ออก พัทน์มเปรียบเทียบชุมชนเป็นเหมือนโรงงานที่มีการแบ่งงานกันทำ พัทน์มยกตัวอย่างกรณีทอง คนในชุมชนจะมี “งาน” ที่เกี่ยวกับทองต่างกัน คนบางกลุ่มใส่เครื่องประดับทองคือ กลุ่มคนที่ทำงานใส่เครื่องประดับทอง คนบางกลุ่มเป็นคนขายเครื่องประดับทองคือ กลุ่มคนที่ทำงานขายเครื่องประดับทอง คนที่ทำงานทั้งสองกลุ่มนี้ไม่รู้วิธีการตรวจสอบว่าทองขึ้นใดเป็นทองจริง ทองขึ้นใดเป็นทองปลอม แต่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเป็นกลุ่มที่รู้วิธีการตรวจสอบทองที่แท้จริง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญคือกลุ่มคนที่ทำงานตรวจสอบทอง ซึ่งกลุ่มคนที่ทำงานใส่เครื่องประดับทองและกลุ่มคนที่ทำงานขายเครื่องประดับทองสามารถปรึกษากลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้เมื่อเกิดความสงสัยเกี่ยวกับทอง จึงไม่มีความจำเป็นที่ทุกคนในชุมชนต้องรู้วิธีการตรวจสอบทองที่แท้จริง

เช่นเดียวกันกับการแบ่งงานกันทำทางภาษา ในกรณีคำว่า “ทอง” คนทั่วไปในชุมชนที่ทำงานใส่เครื่องประดับทองและทำงานขายเครื่องประดับทองรู้จักคำว่า “ทอง” คือ เป็นโลหะสีทองมีคุณค่าทางรสนิยมและเศรษฐกิจ ฯลฯ แต่พวกเขาไม่รู้วิธีการตรวจสอบว่าสิ่งใดคือทองที่แท้จริง หรือสิ่งใดที่เป็นเอกลักษณ์ของ “ทอง” ที่แท้จริง พวกเขาสามารถปรึกษากลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่สามารถตรวจสอบทองที่แท้จริง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญจึงเป็นกลุ่มที่รู้เอกลักษณ์ที่แท้จริงของ “ทอง” กลุ่มคนที่ทำงานเกี่ยวกับทองต่างก็จจะรู้ความหมายเกี่ยวกับ “ทอง” ได้แตกต่างกัน เช่น กลุ่มคนที่ใส่เครื่องประดับทองจะรู้จัก “ทอง” ในความหมายระดับหนึ่ง และกลุ่มคนที่ขายเครื่องประดับทองจะรู้จัก “ทอง” มากกว่ากลุ่มคนที่ใส่เครื่องประดับทอง แต่คนทั้งสองกลุ่มไม่รู้วิธีการตรวจสอบเอกลักษณ์ที่แท้จริงของ “ทอง” กลุ่มผู้เชี่ยวชาญจึงเป็นกลุ่มที่รู้ความหมายของ “ทอง” ได้ดีกว่ากลุ่มงานอื่นๆ (Putnam, 1996: 13-14) พัทน์มเสนอสมมติฐานของการแบ่งงานกันทำทางภาษาดังนี้

สมมติฐานของความเป็นสากลของการแบ่งงานกันทำทางภาษา: ทุกชุมชนทางภาษาจะมีลักษณะของ การแบ่งงานกันทำที่อธิบายได้ดังนี้คือ มีคำอยู่อย่างน้อยจำนวนหนึ่งซึ่งมีเฉพาะกลุ่มผู้พูดบางกลุ่มเท่านั้นที่รู้ “เกณฑ์” ความหมายของคำพวกนั้น และการที่กลุ่มผู้พูดคนอื่นใช้คำพวกนั้น เป็นการใช้คำที่ขึ้นอยู่กับการทำงานร่วมกันระหว่างกลุ่มผู้พูดคนอื่นและกลุ่มคนที่รู้เกณฑ์”¹⁴ (Putnam, 1996:14)

¹⁴ “HYPOTHESIS OF THE UNIVERSALITY OF THE DIVISION OF LINGUISTIC LABOR: Every linguistic community exemplifies the sort of division of linguistic labor just described: that is, possesses at least some terms whose associated “criteria” are known only to a subset of the speakers who acquire the terms, and whose use by the other speakers depends upon a structured cooperation between them and the speakers in the relevant subsets.”

“การแบ่งงานกันทำทางภาษา” ในอีกความหมายหนึ่งก็คือ การเสนอให้สังคม (ชุมชนผู้ใช้ภาษาที่ประกอบไปด้วยกลุ่มผู้พูดทั่วไปและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ) กำหนดเอ็กเท็นชันของคำ ดังที่กล่าวมาแล้วว่าพัทธน์ยอมรับการนิยาม “ความหมาย” ว่า ส่วนหนึ่งของ “ความหมาย” คือ ความหมายระดับเอ็กเท็นชัน (การนิยาม “ความหมาย” ในส่วนที่เหลือนั้นจะอธิบายอีกครั้งในหัวข้อที่ ๓.๓) การจะเข้าใจว่าเอ็กเท็นชันกำหนดความหมายได้นั้น ต้องเข้าใจได้ด้วยว่า “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” ทำงานอย่างไร พัทธน์ใช้มโนทัศน์เรื่อง “สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ” ในทฤษฎีการบ่งถึงเชิงสาเหตุ ของคริปเพื่อตอบคำถามดังกล่าว (Putnam, 1996: 29) ทฤษฎีดังกล่าวอธิบายความหมายของชื่อเฉพาะ เป็นสิ่งที่ค้างถึง ที่ได้จากการใช้ชื่ออย่างมีสาเหตุที่มาของชื่อ พัทธน์ได้นำแนวคิดของทฤษฎีดังกล่าวมาขยายใช้กับคำเรียกประเภทธรรมชาติ มโนทัศน์เรื่อง “สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ” มีลักษณะดังนี้

ชื่อต่างๆย่อมมีที่มาของการตั้งชื่อโดยเริ่มจากเหตุการณ์การตั้งชื่อเป็นสาเหตุแรกเริ่มหรือพัทธน์เรียกว่า “เหตุการณ์การแนะนำ” (introducing event) ในเหตุการณ์การแนะนำคำว่า “กระแสไฟฟ้า” โดยเบน แฟรงคลิน (Ben Franklin) แฟรงคลินได้อธิบายให้ผู้ฟังที่เข้าร่วมในงานแสดงการทดลอง แฟรงคลินให้คำอธิบายที่ทำให้คนในเหตุการณ์นั้นเข้าใจในระดับหนึ่ง เช่น “กระแสไฟฟ้า” คือ “หน่วยทางกายภาพที่มีปฏิกริยาในลักษณะเหมือนกับของเหลว เป็นไปตามสมการความต่อเนื่อง(คำอธิบายทางคณิตศาสตร์) หน่วยทางกายภาพนี้สะสมอยู่ในเมฆและเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงมากถึงระดับหนึ่ง จำนวนที่มากกว่าจะไหลจากเมฆมาสู่พื้นโลกในรูปของสายฟ้า” คนที่เข้าร่วมเหตุการณ์นั้นถือว่ารู้จักคำว่า “กระแสไฟฟ้า” และเข้าใจความหมายของคำว่า “กระแสไฟฟ้า” จากนั้นคนเหล่านี้จะส่งการใช้คำต่อไปยังคนอื่นในสังคม การใช้คำของคนในชุมชนนั้นเป็นผลมาจากเหตุการณ์ก่อนหน้านั้นและมีต้นตอมาจากเหตุการณ์การแนะนำ การใช้คำภายหลังนั้นจะเชื่อมโยงกับเหตุการณ์การแนะนำคำเสมอ คนที่ใช้คำภายหลังนี้จะตั้งใจใช้คำบ่งถึงสิ่งเดียวกัน เมื่อเกิดความไม่แน่ใจก็สามารถสืบย้อนไปหาที่มาการใช้คำจนถึงเหตุการณ์การแนะนำ (Putnam, 1975: 200)

คนในชุมชนที่ใช้ภาษาร่วมกันสามารถรู้จักการใช้คำจากคนในชุมชน โดยเริ่มจากเหตุการณ์การแนะนำคำ จากนั้นคนที่อยู่ในเหตุการณ์จะส่งต่อการใช้คำไปยังคนอื่นๆในชุมชน คนจะเรียนรู้การใช้คำจากคนก่อนหน้านั้นและส่งต่อไปเป็นเหมือนสายโซ่การใช้คำ คนที่อยู่ในสายโซ่นี้จะใช้คำบ่งถึงสิ่งเดียวกัน เมื่อเกิดความสับสนก็สามารถสืบย้อนกลับไปหาที่มาของคำนั้น โดยสามารถย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์การแนะนำ

“การแบ่งงานกันทำทางภาษา” คือการที่ ชุมชนที่ใช้ภาษานั้นแบ่งออกเป็นกลุ่มงานต่างๆ ซึ่งรู้ความหมายต่างกัน และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญคือกลุ่มคนที่รู้ความหมายได้ดีกว่าคนกลุ่มอื่น เนื่องจาก ผู้เชี่ยวชาญรู้วิธีการตรวจสอบเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำ จึงรู้ว่าสิ่งใดคือเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำ คนในกลุ่มงานอื่นๆนั้นก็สามารรถปรึกษาผู้เชี่ยวชาญได้เมื่อเกิดความสับสนเกี่ยวกับเอ็กเทนชันของคำ เอ็กเทนชันของคำคือโครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาติ ผู้พูดทั่วไปจะรู้จักคำแต่ไม่สามารถใช้มันที่ตนมีระบุเอ็กเทนชันของคำได้ แต่เมื่อผู้พูดอยู่ใน “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” ผู้พูดจะสามารถระบุเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้ โดยการเรียนรู้จากสายใช้การส่งต่อการใช้คำ ผู้พูดที่อยู่ในสายใช้การนี้สามารถใช้คำบ่งถึงสิ่งเดียวกันกับคนในชุมชน เมื่อเกิดความสับสนเขาสามารถสืบย้อนกลับไปหาที่มาของคำหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ ผู้พูดที่อยู่ในสายใช้การใช้คำจึงใช้คำบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงได้ ภาษาจึงสามารถบ่งถึงสิ่งในโลกได้ “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” แสดงให้เห็นว่า การกำหนดเอ็กเทนชันส่วนหนึ่ง กำหนดโดยการใช้คำของคนในสังคม ซึ่งก็คือ การที่ผู้พูดคนเดียวไม่สามารถกำหนดเอ็กเทนชันของคำได้ ผู้พูดต้องพึ่งพาคนในสังคม จึงจะสามารถใช้คำบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้ แต่การกำหนดเอ็กเทนชันในอีกส่วนหนึ่งคือ ผู้พูดสามารถกำหนดเอ็กเทนชันได้ด้วยตนเอง ได้แก่ กรณีที่ผู้พูดกำหนดการใช้คำของตนเอง ผู้พูดตั้งใจอยากจะใช้คำใดคำหนึ่ง บ่งถึงสิ่งหนึ่ง และเชื่อมโยงกับความเข้าใจบางประการให้กับคำดังกล่าว ซึ่งการใช้คำในลักษณะนี้เป็นการใช้คำกึ่งส่วนตัว (คนอื่นสามารถเรียนรู้การใช้คำที่เรากำหนดได้ แต่ไม่ได้เป็นการใช้คำที่ได้รับการยอมรับในสังคม) ในกรณีนี้ผู้พูดจะเป็นผู้เชี่ยวชาญในการใช้คำ ผู้พูดจึงสามารถกำหนดเอ็กเทนชันด้วยตนเอง พัทน์มอธิบายว่า การกำหนดเอ็กเทนชันโดยสังคม ถือเป็น “การใช้ภาษาเชิงสังคม” (sociolinguistics) ขณะที่ การใช้คำกึ่งส่วนตัว ถือเป็น “ความสามารถในการใช้คำระดับปัจเจก” (individual competence, psycholinguistics) ซึ่ง “ความสามารถในการใช้คำระดับปัจเจก” จะอธิบายอีกครั้งในข้อหัว ๓.๓

๓.๒) มโนทัศน์ตัวชี้แข็งและคำบ่งชี้

จากตัวอย่างโลกแฝดแสดงให้เห็นว่า ถ้ามโนทัศน์ (เนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบ) ของคำกำหนดเอ็กเทนชันแล้ว คำจะบ่งถึงสิ่งอื่นที่ไม่ใช่เอ็กเทนชันของคำนั้น พัทน์มเห็นว่าคำเรียกประเภทธรรมชาติเป็นตัวชี้แข็งและมีลักษณะเป็นคำบ่งชี้ เพราะตัวชี้แข็งสามารถบ่งถึงสิ่งที่เป็นเอ็กเทนชันของคำนั้นได้เสมอในทุกโลกที่เป็นไปได้ และคำบ่งชี้ คือการใช้คำที่ต้องขึ้นอยู่กับบริบทของการใช้คำนั้น

ตัวชี้แข็ง เป็น มโนทัศน์ของครีปเค์ ที่พัทธมนำมาขยายใช้กับคำเรียกประเภทธรรมชาติ โดยเสนอให้คำเรียกประเภทธรรมชาติเป็นตัวชี้แข็ง ตัวชี้แข็งหมายถึง การที่คำสามารถระบุถึงสิ่งรองรับคำนั้น ในทุกโลกที่เป็นไปได้ กล่าวคือ ถ้าเอ็ทเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติ 'A' คือ โครงสร้างภายใน H แล้ว คำ 'A' จะต้องบ่งถึง H ในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มี H อยู่ ดังนั้น เอ็ทเทนชันของ "น้ำ" คือ H_2O คำว่า "น้ำ" จะต้องบ่งถึง H_2O เสมอในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มี H_2O อยู่

คำอธิบายเรื่องตัวชี้แข็งดังกล่าว คือกรณีที่มีการค้นพบทางวิทยาศาสตร์แล้วว่า น้ำ เป็นสิ่งที่มีองค์ประกอบทางเคมีที่ H_2O และมีผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้เกี่ยวกับวิธีการตรวจสอบสิ่งที่เป็นน้ำ ขณะเดียวกัน ผู้เชี่ยวชาญก็เป็นผู้ที่นิยามความหมายของคำว่า "น้ำ" อย่างเป็นทางการว่า คำว่า "น้ำ" หมายถึง H_2O ผู้พูดทั่วไปสามารถใช้คำว่า "น้ำ" บ่งถึงเดียวกันได้ จากการใช้คำตามสายโซ่การใช้ของคนในชุมชนและปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ เมื่อเกิดความสงสัย แต่ในกรณีที่ยังไม่มีการพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์เช่นก่อนปี ค.ศ. 1750 เป็นปีที่ยังไม่มี การค้นพบโครงสร้างทางเคมีของน้ำเป็น H_2O ความหมายของ "น้ำ" จะนิยามโดยการแนะนำคำ ตัวอย่างเช่น นิยามโดยการชี้เป็นตัวอย่าง (Ostensive definition) โดยชี้ไปที่แก้วที่มีน้ำบรรจุอยู่แล้วพูดว่า "นี่คือน้ำ" และคำว่า "น้ำ" เป็นตัวชี้แข็งจะมีลักษณะดังนี้

"สิ่งใดก็ตาม (ในโลกที่เป็นไปได้ใดก็ตาม) ที่เป็นน้ำ ก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นมีความสัมพันธ์ที่เหมือนกับ สิ่งนี้ที่เป็นตัวอย่างในเหตุการณ์การแนะนำนี้" (Putnam, 1975:17)

หรือสามารถเขียนในรูปแบบสัญลักษณ์ดังนี้

(สำหรับทุกโลกที่เป็นไปได้ W) (สำหรับทุก x ใน W) (x เป็น น้ำ = x มีความสัมพันธ์ที่เหมือนกับสิ่งนี้ในโลกจริง¹⁵) (Putnam, 1996: 16)

ถึงแม้ว่ายังไม่มีการค้นพบทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับน้ำ สิ่งที่เราเรียกว่า "น้ำ" ในโลกแผลด ก็ไม่ใช่ น้ำ เนื่องจาก สิ่งที่เราเรียกว่า "น้ำ" ในโลกแผลดมีโครงสร้างภายในที่ไม่เหมือนกับสิ่งที่ใช้ในกา
 นิยามคำว่า "น้ำ" ในโลกจริง ถึงแม้ว่าลักษณะภายนอกนั้นจะเหมือนกับน้ำในโลกจริงก็ตาม สำหรับ
 แนวทางที่คำสามารถบ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้คือ การใช้คำแบบสายโซ่สาเหตุที่มา
 ของชื่อ ซึ่งจะอธิบายอีกครั้งในตอนสรุปของส่วนที่สองนี้

¹⁵ (For every world W) (For every x in W) (x is water \equiv x bear same_L to the entity referred to as 'this' in the actual world)

world)

'same_L' คือ ' the relation same liquid to' หรือ ' the relation same_L to'

คำบ่งชี้ (indexical word, token reflective) ได้แก่ “ฉัน” “ตอนนี้” “ตรงนี้” คำประเภทนี้เป็นคำที่ชี้ไปที่วัตถุโดยตรง ความหมายของคำประเภทนี้คือ สิ่งที่คำชี้ไปถึง เอ็กเทนชันของคำประเภทนี้ขึ้นอยู่กับบริบท (context) ที่คำนั้นชี้ไปถึง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับมโนทัศน์ที่เชื่อมโยงกับคำประเภทนี้ ยกตัวอย่าง มโนทัศน์ของคำว่า “ฉัน” คือ คำที่ใช้แทนบุรุษที่หนึ่ง แต่มโนทัศน์ดังกล่าวมโนทัศน์เดียว สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันของคำที่ต่างกัน เมื่อเปลี่ยนบริบทการใช้คำ เอ็กเทนชันของคำประเภทนี้จึงขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับมโนทัศน์ของคำ

พหุนามยกตัวอย่างเช่น กรณีโลกแฝด เราในโลกจริงกำลังคิดว่า “ฉันปวดหัว” ขณะเดียวกันแฝดเราในโลกแฝดกำลังคิดว่า “ฉันปวดหัว” เอ็กเทนชันของคำว่า “ฉัน” ในความคิดของแฝดเราคือแฝดเราในโลกแฝด ขณะที่เอ็กเทนชันของ “ฉัน” ในความคิดของเราคือตัวเราเองในโลกจริง แต่มโนทัศน์ (เนื้อหาในสภาวะจิต) ของเราและแฝดเรานั้นเหมือนกัน ดังนั้น คำว่า “ฉัน” จึงมีมโนทัศน์ที่เหมือนกันแต่บ่งถึงเอ็กเทนชันของคำที่ต่างกัน (Putnam, 1996: 18)

พหุนามเสนอให้คำเรียกประเภทธรรมชาติมีลักษณะเป็นคำบ่งชี้ เอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติจึงขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำ ตัวอย่าง คำว่า “น้ำ” มีลักษณะเป็นคำบ่งชี้ เอ็กเทนชันของ “น้ำ” จึงขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำ กล่าวคือ คำว่า “น้ำ” คือ สิ่งที่มีความสัมพันธ์แบบบ่งชี้โดยตรงกับสิ่งนี้ (H₂O) ที่เรียกว่า “น้ำ” ในที่แห่งนี้ในโลกจริง (Putnam, 1996: 19)

เมื่อคำเรียกประเภทธรรมชาติมีลักษณะเป็นคำบ่งชี้ เอ็กเทนชันของคำจะขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำ อินเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติจึงไม่สามารถกำหนดเอ็กเทนชันของคำได้ (Putnam, 1996: 18-19)

บริบทที่ใช้คำตามความหมายของพหุนามนั้น หมายถึง การใช้คำของคนในสังคม (การแบ่งงานกันทำทางภาษา) และรวมถึงบริบททางสิ่งแวดล้อมทางกายภาพซึ่งได้แก่ ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งในสิ่งแวดล้อมของชุมชนที่ใช้ภาษานั้นด้วย คำเรียกประเภทธรรมชาติ เป็นคำบ่งชี้ ที่เอ็กเทนชันของคำขึ้นอยู่กับการใช้คำของคนในสังคมและสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” ที่อธิบายการกำหนดเอ็กเทนชันของคำโดยสังคม ที่มีกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่สามารถตรวจสอบธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งตามสิ่งแวดล้อมของชุมชนนั้นๆ

นอกเหนือจากนี้ พหุนามยังเสนอให้คำประเภทอื่น เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ ฯลฯ มีลักษณะเป็นคำบ่งชี้เช่นเดียวกัน เนื่องจาก ความหมายของคำนามประเภทที่ไม่ใช่คำเรียกประเภทธรรมชาติ มักถูกนิยามความหมายด้วยคุณสมบัติต่างๆ พหุนามยกตัวอย่าง ชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์ (name of artifacts) ได้แก่ “เก้าอี้” “ดินสอ” “โต๊ะ” คำประเภทนี้มักนิยามโดยคำบรรยายคุณสมบัติต่างๆของสิ่งประดิษฐ์ เช่น “ดินสอ” คือ “สิ่งประดิษฐ์ ใช้ขีดเขียนบนกระดาษ”

“เก้าอี้” คือ “สิ่งประดิษฐ์ ใช้สำหรับนั่ง” ความหมายของคำประเภทยานี้คือ การรวมคุณสมบัติต่างๆ ของสิ่ง จึงดูเหมือนว่า คุณสมบัติต่างๆเป็นความหมายของชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์ที่เป็นจริงอย่าง จำเป็นทางตรรกะ และ ดูเหมือนว่า คุณสมบัติ “เป็นสิ่งประดิษฐ์” คือความหมายของชื่อทั่วไปของ สิ่งประดิษฐ์ ที่เป็นจริงอย่างจำเป็นทางตรรกะเช่นกัน กล่าวคือ เป็นไปไม่ได้ที่ “ดินสอ” ไม่ใช่ สิ่งประดิษฐ์ พัทธน์จึงเสนอตัวอย่างแย้งดังนี้ว่า เป็นไปได้ว่าในโลกแผ่นดินนั้นคำว่า “ดินสอ” ใช้เรียก สิ่งที่มีคุณสมบัติเหมือนดินสอในโลกจริงคือ เป็นสิ่งที่ใช้เขียนบนกระดาษ และชาวโลกแผ่นดินก็ เข้าใจว่าสิ่งที่เรียกว่า “ดินสอ”ในโลกแผ่นดินนั้นเหมือนกับสิ่งที่เรียกว่า “ดินสอ” ในโลกจริง แต่ ภายหลังมีการค้นพบว่า สิ่งทีเรียกว่า “ดินสอ” ในโลกแผ่นดินนั้นเป็นสิ่งมีชีวิตซึ่งชาวโลกแผ่นดินก็ไม่รู้ มาก่อน เมื่อผ่าสิ่งนี้ออกเป็นสองส่วนและใช้กล้องจุลทรรศน์ส่องดู ก็จะพบว่าเป็นสิ่งมีชีวิต มี เส้นประสาทต่างๆและอวัยวะต่างๆ พวกมันมีการเจริญเติบโตและแพร่พันธุ์โดยการวางไข่ ดังนั้น สิ่งทีเรียกว่า “ดินสอ” ในโลกแผ่นดินไม่ใช่ดินสอ (Putnam, 1996: 25 - 26)

จากตัวอย่างนี้ได้แสดงให้เห็นว่า ความหมายของคำว่า “ดินสอ” ไม่เท่ากับคุณสมบัติต่างๆ และคำบรรยายคุณสมบัติของ “ดินสอ” ไม่สามารถกำหนดเอกลักษณ์ของคำได้ แต่คำว่า “ดินสอ” ต้องมีลักษณะเป็นคำบ่งชี้ ที่เอกลักษณ์ของคำนั้นต้องขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำ กล่าวคือ เมื่อเราใช้ คำว่า “ดินสอ” เราตั้งใจบ่งถึงสิ่งใดก็ตามที่มีธรรมชาติที่เหมือนตัวอย่างดินสอนี้ในโลกจริง สิ่งที เรียกว่า “ดินสอ” ในโลกแผ่นดินไม่ใช่ดินสอในโลกจริง

๓.๓) มโนทัศน์ความหมายทั่วไป

จากหัวข้อ ๓.๑ ได้อธิบายถึง “ความสามารถในการใช้ภาษาของปัจเจก” คือ ผู้พูด กำหนดการใช้คำด้วยตนเอง ในลักษณะกึ่งส่วนตัว การใช้คำในลักษณะดังกล่าวทำให้ผู้พูด สามารถเป็นผู้กำหนดเอกลักษณ์ของคำด้วยตนเอง โดยไม่ต้องพึ่งพาคนอื่นในสังคม แต่พัทน์ยัง ได้อธิบายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาของปัจเจกอีกประเภทคือ ความสามารถในการเรียนรู้ การใช้คำ ซึ่งอย่างน้อยที่สุด ปัจเจกต้องเรียนรู้การใช้คำเพื่อสามารถนำคำไปใช้เพื่อการสนทนา พัทน์อธิบายว่า ผู้พูดที่รู้จักการใช้คำจะต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับคำนั้นซึ่งความเข้าใจดังกล่าว พัทน์เรียกว่า “ความหมายทั่วไป” (Putnam, 1996: 29 – 31)

ความหมายทั่วไปคือ ความเข้าใจร่วมกัน (conventional idea) เกี่ยวกับคำ เป็น ความหมายอย่างกว้างๆและไม่ใช่ความหมายที่ถูกต้องแม่นยำ เช่น เป็นความเข้าใจเกี่ยวกับ ลักษณะภายนอกทั่วไปของสิ่ง x พฤติกรรมทั่วไปของสิ่ง x เป็นต้น ยกตัวอย่างคำว่า “เสือ” ความหมายทั่วไปที่เชื่อมโยงกับ “เสือ” คือ สัตว์มีลายทางดำ ซึ่ง “ลายทางดำ” ไม่ใช่คุณสมบัติที่

สำคัญของการเป็นเสื้อ เมื่อเราพบเสื้อผัดปกติเป็นเสื้อขาวไม่มีลายดำ เราก็ไม่ถือว่าสิ่งนั้นไม่ใช่เสื้อ หรือในกรณีคำว่า “ทอง” ความหมายทั่วไปของ “ทอง” คือ วัตถุมีค่าและมีสีเหลือง แม้เมื่อตรวจสอบถึงโครงสร้างทางเคมีของทองบริสุทธิ์จะมีสีขาว แต่ในชุมชนที่ใช้ภาษานั้นต่างก็เข้าใจ “ทอง” คือวัตถุที่มีค่าและมีสีเหลือง

ความหมายทั่วไป ยังแสดงให้เห็นว่า ความหมายคำไม่จำเป็นต้องเป็นความจริงทางตรรกะ ซึ่งตามทฤษฎีความหมายแบบรัสเซลล์ เสนอให้ความหมายคำคือ คำบรรยาย และดูเหมือนว่า คำบรรยายของคำจะเป็นความหมายของคำอย่างจำเป็น ตัวอย่างเช่น คำว่า “เสื้อ” คือ สัตว์สี่ขา ดูร้าย มีลายทางดำเหลือง คำบรรยายของเสื้อเป็นความหมายของ “เสื้อ” เป็นจริงอย่างจำเป็นทางตรรกะ และสิ่งที่เรียกว่า “เสื้อ” ต้องเป็นไปตามคำบรรยายดังกล่าวเท่านั้น ถ้าเป็นดังนี้แล้ว เสื้อพิกเกอร์ที่มีสามขา หรือ เสื้อเผือก จะไม่สามารถเรียกว่า “เสื้อ” ได้ เนื่องจากขัดแย้งกับความหมายของ “เสื้อ” แต่ความหมายทั่วไป ไม่ได้เป็นความจริงอย่างจำเป็นทางตรรกะ จึงทำให้เสื้อพิกเกอร์สามขา หรือ เสื้อเผือก สามารถเป็นสิ่งที่เรียกว่า “เสื้อ” และความหมายทั่วไปของ “เสื้อ” ที่ว่า “เสื้อเป็นสัตว์สี่ขา ดูร้าย มีลายทางดำเหลือง” ยังคงเป็นความหมายของคำว่า “เสื้อ”

พัทธมอธิบายว่าความหมายทั่วไปถือเป็นข้อบังคับสำหรับการสื่อสารในสังคม ผู้พูดในชุมชนที่สามารถใช้คำเพื่อการสื่อสารได้นั้น อย่างน้อยที่สุดต้องรู้ความหมายทั่วไป ตัวอย่างเช่น ผู้พูดที่รู้จักคำว่า “เสื้อ” ต้องรู้ว่า เสื้อเป็นสัตว์ มีลายทางดำ และอย่างน้อยที่สุดผู้พูดต้องสามารถแยกแยะเสื้อออกจากเสื้อดาวได้ (เสื้อดาวมีลายจุดดำ) แต่ไม่จำเป็นต้องสามารถแยกแยะต้นเอล์มออกจากต้นบีช (Putnam, 1996: 30-33)

พัทธมเสนอให้ “ความหมาย” มีลักษณะเป็นรูปแบบคำบรรยาย (the normal form description) ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้ (๑) ตัวบ่งชี้ทางไวยากรณ์ (syntactic markers) (๒) ตัวบ่งชี้ทางอรรถศาสตร์ (semantic markers) (๓) ความหมายทั่วไป (stereotype) และ (๔) เอ็กเทนชัน (extension) รูปแบบคำบรรยายนี้จะเป็นสิ่งที่อธิบายความหมายของคำ เช่น คำว่า “น้ำ” จะมีรูปแบบคำบรรยายความหมายดังนี้

ตัวบ่งชี้ทางไวยากรณ์	ตัวบ่งชี้ทางอรรถศาสตร์	ความหมายทั่วไป	เอ็กเทนชัน
سامานยานาม	คำเรียกประเภท	ไร้สี ไร้กลิ่น	H ₂ O
คำรูปธรรม	ธรรมชาติ เป็นของเหลว	ดับกระหาย	

รูปแบบคำบรรยาย ดังกล่าวมาจากการตกลงร่วมกัน (convention) ของชุมชนที่ใช้ภาษา ความสามารถในเรียนรู้ของปัจเจกจะรู้ได้เพียง องค์ประกอบที่ (๑) ถึง (๓) เท่านั้น ปัจเจกไม่มี ความสามารถที่จะรู้องค์ประกอบที่ (๔) ซึ่งองค์ประกอบนี้จะเป็นหน้าที่ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ รูปแบบคำบรรยายดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่า การใช้คำว่า “น้ำ” ไม่ใช่เป็นเพียงการรู้คำบรรยาย ต่างๆที่เกี่ยวกับคำว่า “น้ำ” เท่านั้น แต่การใช้คำว่า “น้ำ” นั้น จะบ่งถึงข้อเท็จจริงของน้ำ ซึ่งก็คือ H_2O พัทธน์มยอมรับสมมติฐานข้อที่ (๒) ได้แก่ ความหมาย กำหนด เอ็กเทนชัน ซึ่ง ความหมาย ใน ที่นี้หมายถึง รูปแบบคำบรรยายดังกล่าว ไม่ใช่ ความหมายในแง่ อินเทนชัน ตามทฤษฎี ความหมายแบบเพอเก้ (Putnam, 1996: 48 – 49)

โดยสรุปแล้ว พัทธน์มยเสนอให้ ความหมาย กำหนดจากสังคม (การแบ่งงานกันทำทาง ภาษา) และธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง ทฤษฎีความหมายของพัทน์มยจึงมีลักษณะเป็น “เกณฑ์ กำหนดความหมายจากภายนอก” ซึ่ง “ภายนอก” หมายถึง สังคมและธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง

พัทน์มยเสนอให้ความหมายระดับเอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติ เป็นธรรมชาติที่ แท้จริงของสิ่ง ซึ่งได้แก่ โครงสร้างภายในของสิ่ง พันธุกรรม (DNA) โครงสร้างทางเคมี เช่น H_2O Au Cu เป็นต้น ซึ่งโครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาตินี้เป็นสิ่งที่ผู้พูดไม่สามารถรู้ได้ ผู้พูดจึงไม่สามารถ กำหนดเอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติได้ และพัทน์มยยังเสนอให้เข้าใจสภาวะจิตใน ลักษณะกว้าง ซึ่งสภาวะจิตในลักษณะกว้างเป็นสภาวะจิตที่เชื่อมโยงกับสิ่งแวดล้อมในโลก ภายนอกได้ ผู้พูดสามารถรู้ความหมายคำจากคนอื่น โดยการสังเกตและเรียนรู้การใช้คำจากคนใน สังคม(การแบ่งงานกันทำทางภาษา) และสามารถชี้คำบ่งถึงสิ่งในโลกภายนอก ซึ่งการเข้าใจ สภาวะจิตในลักษณะแคบ จะมีปัญหาคือ ภาษาไม่บ่งถึงโลกภายนอกได้อย่างแท้จริง และผู้พูดไม่ สามารถรู้ความหมายของคำในสภาวะจิตของคนอื่นได้

นอกจากนี้ พัทน์มยเสนอให้คำเรียกประเภทธรรมชาติเป็น ตัวชี้แข็ง และคำบ่งชี้ ตัวชี้แข็ง ได้แก่ คำสามารถบ่งถึงสิ่งเดียวกันเสมอในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มีสิ่งนั้นอยู่ กล่าวคือ ถ้าเอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติ ‘A’ คือโครงสร้างภายใน H แล้ว คำ ‘A’ จะต้องบ่งถึง H ในทุกโลกที่เป็นไปได้ ที่มี H อยู่ และคำเรียกประเภทธรรมชาติจะมีลักษณะเป็นคำบ่งชี้ กล่าวคือ เอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติจะขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำและไม่ขึ้นกับมโนทัศน์ของคำเรียกประเภท ธรรมชาติ ซึ่ง “บริบทที่ใช้คำ” หมายถึง การใช้คำของชุมชนและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติของ ชุมชน ตัวอย่างเช่น การใช้คำว่า “น้ำ” ในโลกจริง หมายถึง สิ่งที่มีโครงสร้างที่เหมือนกับของเหลวนี้ (H_2O) ที่เรียกว่า “น้ำ” ในที่แห่งนี้ในโลกจริง หรือ คำว่า “ทอง” คือ สิ่งที่มีโครงสร้างภายในที่

เหมือนกับแร่ (Au) ที่เรียกว่า “ทอง” ในที่นี้ในโลกจริง ขณะที่การใช้คำว่า “น้ำ” ในโลกแฝด หมายถึง ของเหลว XYZ ไม่ใช่ น้ำ เหมือนที่ชาวโลกจริงใช้

เมื่อเอ็กเทินของคำเรียกประเภทธรรมชาติคือ โครงสร้างภายในของสิ่ง ซึ่งผู้พูดไม่สามารถรู้ถึงโครงสร้างภายในได้ ผู้พูดจึงไม่สามารถกำหนดเอ็กเทินชั้นของคำเรียกประเภทธรรมชาติได้ พัทน์จึงเสนอให้สังคมกำหนดเอ็กเทินชั้น ซึ่งสังคมมีลักษณะเป็นการแบ่งงานกันทำทางภาษา “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” ประกอบไปด้วยกลุ่มคนทั่วไปและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่เป็นกลุ่มคนที่สามารถใช้ภาษาได้ดีกว่าคนกลุ่มอื่นๆ ในสังคม เช่นผู้เชี่ยวชาญสามารถรู้วิธีตรวจสอบเอ็กเทินชั้นที่แท้จริงของ “น้ำ” ขณะที่กลุ่มคนทั่วไปไม่รู้วิธีตรวจสอบเอ็กเทินชั้นที่แท้จริงของ “น้ำ” และแนวทางการปฏิบัติของการแบ่งงานกันทำทางภาษาคือการใช้คำแบบส่ายใส่สาเหตุที่มาของชื่อ เริ่มจากเหตุการณ์การแนะนำคำ ตัวอย่างเช่น นักวิทยาศาสตร์ได้แนะนำคำว่า “น้ำ” โดยชี้ไปที่แก้วที่บรรจุของเหลวแล้วอธิบายว่า “นี่คือน้ำ ซึ่งมีโครงสร้างเคมีเป็น H_2O ” จากนั้นผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จะส่งต่อการใช้คำไปยังคนอื่นในสังคม การส่งต่อการใช้คำจะเป็นเหมือนส่ายใส่การใช้คำจนกระทั่งกระจายไปทั่วชุมชน ผู้พูดที่อยู่ในส่ายใส่การใช้คำนี้ตั้งใจที่จะบ่งถึงสิ่งเดียวกันกับสาเหตุแรกเริ่มของการใช้คำคือใช้คำว่า “น้ำ” บ่งถึง H_2O ผู้พูดแต่ละคนจึงไม่จำเป็นต้องรู้โมโนทัศน์ของคำอย่างถูกต้องแม่นยำ เขาก็สามารถบ่งถึงเอ็กเทินชั้นของคำได้ และเมื่อเกิดความสับสนก็สามารถย้อนกลับไปหาสาเหตุแรกเริ่ม หรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ การแบ่งงานกันทำทางภาษาแสดงให้เห็นว่า การใช้คำของคนในสังคมเป็นสิ่งที่กำหนดเอ็กเทินชั้น

ถึงแม้ว่า เอ็กเทินชั้นของคำเรียกประเภทธรรมชาติจะเป็นโครงสร้างภายในของสิ่งในธรรมชาติซึ่งผู้พูดไม่สามารถระบุเอ็กเทินชั้นของคำได้ด้วยตนเอง แต่พวกเขาสามารถเรียนรู้การใช้คำจากส่ายใส่การใช้คำ และเมื่อเกิดความสงสัยก็สามารถส่ายย้อนกลับไปหาที่มาของการใช้คำหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ ผู้พูดที่อยู่ในส่ายใส่สาเหตุที่มาของชื่อจึงสามารถใช้คำบ่งถึงเอ็กเทินชั้นที่แท้จริงของคำและคำสามารถบ่งถึงสิ่งในโลกได้อย่างแท้จริง แนวคิดของพัทน์จึงสามารถอธิบายได้ว่าภาษาบ่งถึงสิ่งในโลก นอกจากนี้ การแบ่งงานกันทำทางภาษายังแสดงให้เห็นว่า คำเป็น “ตัวชี้แข็ง” (คำสามารถบ่งถึงสิ่งเดียวกันเสมอในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มีสิ่งนั้นอยู่) กล่าวคือ ผู้พูดในโลกจริงจะใช้คำว่า “น้ำ” บ่งถึง H_2O ตามส่ายใส่การใช้คำ คำว่า “น้ำ” จึงสามารถบ่งถึง H_2O เสมอและไม่สามารถบ่งถึงสิ่งอื่นได้ (XYZ)

“ความหมาย” ตามแนวคิดของพัทน์คือ “รูปแบบคำบรรยาย” ที่ได้จากการตกลงร่วมกันของคนในสังคม รูปแบบคำบรรยายนี้ เป็นสิ่งที่นำมาอธิบายความหมายคำ ซึ่งผู้พูดสามารถเรียนรู้รูปแบบคำบรรยายดังกล่าวจากคนในสังคม

๔. ข้อสรุปและข้อโต้แย้งที่มีต่อทฤษฎีความหมายของพัทนัม

๔.๑) โดยสรุป พัทนัมเห็นว่า ทฤษฎีแบบเฟรเก้ มีพื้นฐานการเข้าใจสภาวะจิตในลักษณะแคบ คือ เรารู้เฉพาะสภาวะจิตของเราเท่านั้น เราไม่รู้สภาวะจิตของผู้อื่น จึงทำให้การรู้ความหมายระดับอินเทนชัน (อรรถสาร) เป็นเนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบ และอินเทนชันกำหนด เอ็กเทนชัน ความหมายระดับเอ็กเทนชัน จึงขึ้นอยู่กับอินเทนชัน สภาวะจิตลักษณะแคบ จึงกำหนดความหมาย ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้จึงมีลักษณะเป็น เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน ซึ่ง “ภายใน” หมายถึง สภาวะจิตลักษณะแคบ

พัทนัมได้เสนอให้เข้าใจสภาวะจิตในลักษณะกว้าง ซึ่งสภาวะจิตลักษณะนี้เป็นสภาวะจิตที่เชื่อมโยงกับโลกภายนอกสิ่งแวดล้อมรอบตัวเราได้ ผู้พูดสามารถรู้ความหมายคำจากคนอื่น โดยการสังเกตและเรียนรู้การใช้คำจากคนในสังคมและสามารถใช้คำไปถึงสิ่งในโลกภายนอก

พัทนัมโต้แย้ง ทศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน โดยการเสนอตัวอย่างแย้งเรื่องโลกแฝดที่แสดงให้เห็นว่า อินเทนชัน (เนื้อหาที่ได้จากการรับรู้ในสภาวะจิตลักษณะแคบ) ไม่สามารถกำหนดเอ็กเทนชัน เอ็กเทนชันจึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับอินเทนชัน สภาวะจิตไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย และตัวอย่างแย้งดังกล่าวยังแสดงให้เห็นว่า ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้จะไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลก กล่าวคือ ถ้าอธิบายอินเทนชัน เป็นเนื้อหาที่ได้จากสภาวะจิตลักษณะแคบแล้ว คำว่า “น้ำ” จะบ่งถึงสิ่งอื่น (XYZ) ซึ่งไม่ใช่น้ำ (H₂O) ภาษาก็ไม่สามารถบ่งถึงโลกได้อย่างแท้จริง

พัทนัมเสนอทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกซึ่งสิ่งที่กำหนดความหมายคือ การใช้คำของคนในสังคมหรือการแบ่งงานกันทำทางภาษา และสิ่งในธรรมชาติ (โครงสร้างภายในของสิ่งในธรรมชาติ) นอกจากนี้ พัทนัมยังเสนอให้คำจะมีลักษณะเป็นตัวชี้แจงและเป็นคำบ่งที่ กล่าวคือ คำจะสามารถบ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มีสิ่งนั้นอยู่ และเอ็กเทนชันของคำจะขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำ เช่น คำว่า “น้ำ” ที่เราใช้หมายถึงสิ่งที่มีโครงสร้างภายในเหมือนกับน้ำ (H₂O) ที่นี้ในโลกจริง

การแบ่งงานกันทำทางภาษาคือ การใช้คำเป็นแบบสายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ ได้แก่ ผู้พูดสามารถการเรียนรู้การใช้คำจากคนในสังคมที่ประกอบด้วยผู้พูดทั่วไปและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เมื่อเกิดความสงสัยก็สามารถสืบย้อนไปหาที่มาของคำหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ ผู้พูดที่อยู่ในสายโซ่การใช้คำจะสามารถใช้คำบ่งถึงสิ่งในโลกได้ และสามารถใช้คำบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้ นอกจากนี้ การใช้คำแบบสายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อสามารถใช้คำบ่งถึงสิ่งเดียวกันในทุกโลกที่เป็นไปได้ที่มีสิ่งนั้นอยู่

พัทธน์เสนอให้การนิยาม “ความหมาย” คือ รูปแบบคำบรรยาย ที่ได้จากการตกลงร่วมกันของคนในสังคม และรูปแบบคำบรรยายดังกล่าว เป็นสิ่งที่นำมาอธิบายความหมายของคำ

๔.๒) ข้อวิจารณ์ต่อทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทธน์มีอยู่จำนวนมาก ผู้เขียนขอยกตัวอย่างข้อวิจารณ์บางข้อ ซึ่งได้แก่ กรณีชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์ กรณีเพิ่มเอ็กเท็นชันของคำว่า “น้ำ” และข้อโต้แย้งของ จอห์น เซิร์ล อย่างไรก็ตามผู้เขียนจะให้ความสำคัญเฉพาะกับข้อโต้แย้งของเซิร์ลและจะนำไปวิเคราะห์ในรายละเอียดในบทถัดไป เหตุที่ผู้เขียนเลือกพิจารณาทัศนะของเซิร์ล เป็นเพราะผู้เขียนเห็นว่าแนวคิดของเซิร์ล สามารถทำทลายเหตุผลหลักของพัทธน์ ที่ใช้ได้แย้งทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน ซึ่งเหตุผลหลักดังกล่าว คือ การที่พัทธน์อธิบายว่า ทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายในเข้าใจสภาวะจิตลักษณะแคบ การอธิบายดังกล่าวของพัทธน์เป็นพื้นฐาน ของการโต้แย้งทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน และเป็นพื้นฐานของการเสนอทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทธน์

๔.๒.๑) กรณีชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์

ชวาทซ์ (Schwartz, 1978) วิเคราะห์ว่าชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์ไม่สามารถมีลักษณะเป็นคำบ่งชี้ได้เหมือนกับคำเรียกประเภทธรรมชาติ คำบ่งชี้สามารถใช้กับคำเรียกประเภทธรรมชาติได้ นั้น เนื่องจากเอ็กเท็นชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติคือ โครงสร้างภายในของสิ่งในธรรมชาติ และโครงสร้างภายในนี้ เป็นสิ่งที่กำหนดเอ็กเท็นชัน เอ็กเท็นชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติจึงไม่ถูกกำหนดด้วยคำบรรยายหรือโมโนทัศน์ แต่ขึ้นอยู่กับบริบททางธรรมชาติที่ใช้คำ คำเรียกประเภทธรรมชาติจึงมีลักษณะเป็นคำบ่งชี้ได้ ขณะที่ ชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์จัดอยู่ในกลุ่มคำประเภทเชิงชื่อ (nominal-kind term) ตัวอย่างของคำประเภทนี้ได้แก่ “ลาดชัน” “ตลก” “นิทาน” ฯลฯ และ สิ่งประดิษฐ์เป็นสิ่งที่ไม่มีธรรมชาติที่แท้จริง จึงไม่สิ่งในธรรมชาติกำหนดเอ็กเท็นชันของชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์จึงต้องนิยามโดยคำบรรยายคุณสมบัติและการใช้งาน เอ็กเท็นชันของชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์คือสิ่งที่ตรงกับคำบรรยายคุณสมบัติ เอ็กเท็นชันของชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์จึงขึ้นอยู่กับคำบรรยายไม่ใช่บริบทที่ใช้คำ ชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์จึงไม่สามารถมีลักษณะเป็นคำบ่งชี้ได้

ผู้เขียนเห็นว่าข้อโต้แย้งของชวาทซ์ยังไม่น่าเชื่อถือเพราะชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์ยังคงสามารถมีลักษณะเป็นคำบ่งชี้ได้ ดังที่พัทธน์ได้อธิบายไว้แล้วว่า คำบ่งชี้ หมายถึง การที่เอ็กเท็นชันของคำขึ้นอยู่กับบริบทการใช้คำ “บริบทของการใช้คำ” ไม่ใช่บริบททางสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติเพียงอย่างเดียว แต่ยังหมายถึง “การตกลงร่วมกันของสังคม” ด้วย ในแง่นี้ คำบ่งชี้จึงหมายถึงการที่เอ็กเท็นชันของคำ นั้นขึ้นอยู่กับบริบทการใช้คำทางสังคม หมายความว่า สังคมหนึ่ง

สามารถตกลงร่วมกันที่จะใช้คำว่า “ดินสอ” หมายถึง สิ่งใด แม้ชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์จะไม่มี
 ธรรมชาติที่แท้จริงในโลกธรรมชาติ ชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์จึงไม่สามารถเป็นคำบ่งชี้ในแง่ที่ว่า
 เอกลักษณ์ขึ้นอยู่กับบริบทที่ใช้คำทางสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ แต่ชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์ ก็ยัง
 สามารถเป็นคำบ่งชี้ในแง่ที่ว่า เอกลักษณ์ของคำจะขึ้นอยู่กับ บริบทการใช้คำทางสังคม นั้นเท่ากับ
 ว่า เอกลักษณ์ของชื่อทั่วไปของสิ่งประดิษฐ์ถูกกำหนดจากสิ่งภายนอก ได้แก่สังคม ซึ่งก็ไม่ขัดแย้ง
 กับแนวคิด เรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม ที่เสนอให้ สังคมและ
 สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ กำหนดความหมาย ผู้เขียนจึงเห็นว่าข้อโต้แย้งนี้ ไม่สามารถทำลาย
 แนวคิดหลักของพัทน์ม

๔.๒.๒) กรณีเพิ่มเอกลักษณ์ของคำว่า “น้ำ”

ตัวอย่างโลกแฝดเสนอให้สิ่งที่เรียกว่า “น้ำ” ในโลกจริงและโลกแฝดต่างกันคือ H_2O กับ
 XYZ ตามลำดับ แต่มโนทัศน์ของ “น้ำ” ของชาวโลกจริงกับชาวโลกแฝดเหมือนกัน มโนทัศน์ของ
 “น้ำ” ที่เหมือนกันสามารถบ่งถึงสิ่งที่ต่างกัน พัทน์มจึงสรุปว่า มโนทัศน์ไม่สามารถกำหนดเอกลักษณ์
 ชั้น นักปรัชญากลุ่มหนึ่งโต้แย้งว่า ถ้าเรานิยามให้ XYZ เป็นเอกลักษณ์ของ “น้ำ” อีกประเภทหนึ่ง
 (XYZ เป็นน้ำอีกประเภท) หรือ เอกลักษณ์ของ “น้ำ” คือ “ H_2O v XYZ ” แล้ว มโนทัศน์ของ “น้ำ”
 ยังคงสามารถกำหนดเอกลักษณ์ของ “น้ำ” ได้ เมื่อเปลี่ยนการนิยามเอกลักษณ์ของ “น้ำ” แล้ว
 ตัวอย่างของพัทน์มจะไม่สามารถทำลายทฤษฎีสภาวะจิตกำหนดความหมาย เอ็กเกอร์ (Hacker
 1996:251) ได้ยกตัวอย่าง กรณี D_2O เป็นน้ำมวลหนัก (heavy water) ซึ่งถือเป็นน้ำอีกประเภท
 หนึ่งในโลกจริง เราก็สามารถเรียก XYZ เป็นน้ำอีกประเภทได้เช่นเดียวกัน ผู้โต้แย้งในกรณีนี้ได้แก่
 เมลเลอร์ (Mellor, 1977) ซีมัค (Zemach, 1976) และ เอ็กเกอร์ (Hacker, 1996)

การเสนอให้เพิ่มเอกลักษณ์ของ “น้ำ” เช่น เพิ่ม XYZ และ D_2O เป็นน้ำอีกประเภท จะทำให้
 มโนทัศน์ที่เราารู้เกี่ยวกับน้ำ สามารถบ่งถึงเอกลักษณ์มากกว่าหนึ่งเอกลักษณ์ ได้แก่ D_2O XYZ
 H_2O ผู้เขียนเห็นว่าขณะที่เราใช้คำว่า “น้ำ” ชี้ไปที่สิ่งหนึ่ง เราจะมีสมมติฐานเสมอว่า สิ่ง “น้ำ” ชี้
 ไปถึงอาจเป็น D_2O หรือ H_2O ซึ่งเราไม่สามารถใช้มโนทัศน์เกี่ยวกับน้ำ แยกแยะออกมาว่า “น้ำ” บ่ง
 ถึง D_2O หรือ H_2O ขณะที่เราใช้คำว่า “น้ำ” เราไม่รู้ว่าเราใช้คำหมายถึงน้ำชนิดใด ซึ่งแสดงให้เห็น
 ว่า ความต่างของ เอกลักษณ์ของ “น้ำ” ไม่ได้ขึ้นอยู่กับมโนทัศน์ของน้ำที่เราารู้เลย แต่ความต่าง
 ของเอกลักษณ์ ของ “น้ำ” ขึ้นอยู่กับธรรมชาติในโลกภายนอก จึงแสดงให้เห็นว่า เอกลักษณ์ของ
 “น้ำ” กำหนดจากโลกภายนอก ไม่ได้กำหนดจากมโนทัศน์ที่เราารู้ ความหมายของ “น้ำ” ยังคง
 กำหนดจากโลกภายนอก

๔.๒.๓) ข้อโต้แย้งของ จอห์น เซิร์ล (Searle, 1984)

เหตุผลที่พัทธน์โต้แย้งทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน มีดังนี้ พัทธน์เห็นว่า ทัศนะดังกล่าว มีพื้นฐานการเข้าใจสภาวะจิตในลักษณะแคบ ที่ทำให้การรู้ความหมายมีลักษณะ ปิด (เรารู้แต่เฉพาะสภาวะจิตของตนเองเท่านั้น) และพัทธน์ได้นำการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะ แคบนี้ เป็นพื้นฐานการโต้แย้งว่า สภาวะจิตลักษณะแคบไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย จากที่กล่าวมานั้นแสดงให้เห็นว่า เหตุผลสำคัญที่พัทธน์ สามารถโต้แย้งทัศนะนี้คือ พัทธน์มองว่า ทัศนะดังกล่าวเข้าใจสภาวะจิตลักษณะแคบ จึงดูเหมือนว่า ข้อโต้แย้งของพัทธน์ทำทนายได้แต่ เฉพาะการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะแคบเท่านั้น ทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก ของพัทธน์ก็เสนอโดยตั้งอยู่บนการปฏิเสธสภาวะจิตลักษณะแคบ และเข้าใจสภาวะจิตในลักษณะ กว้าง

เซิร์ลโต้แย้งพัทธน์ โดยเสนอการเข้าใจสภาวะจิตในลักษณะใหม่ คือการเข้าใจว่า สภาวะ จิตมีคุณสมบัติ “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” (Intentionality) ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่จิตสามารถมุ่งถึง เนื้อหาบางอย่าง หรือเป็นคุณสมบัติของจิตที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใด สิ่งหนึ่ง การเข้าใจสภาวะจิตเช่นนี้ ทำให้สภาวะจิตสามารถเชื่อมโยงกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเราได้ ไม่ได้เป็นสภาวะจิตลักษณะแคบ และ “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” สามารถทำให้เราในโลกจริงและแปลเราในโลกแปล มีเนื้อหาใน สภาวะจิตที่เกี่ยวกับ “น้ำ” ต่างกัน และสามารถบ่งถึงอีกแทนชั้นที่ต่างกัน ความหมายจึงกำหนด จากสภาวะจิต

ในบทต่อไปผู้เขียนจะศึกษาแนวคิดของเซิร์ลที่มีลักษณะเป็นเกณฑ์กำหนดความหมาย จากภายใน และจะศึกษาข้อโต้แย้งของเซิร์ลต่อทฤษฎีความหมายของพัทธน์และเสนอข้อวิจารณ์ ต่อแนวคิดของเซิร์ล

บทที่ ๔

ข้อโต้แย้งของจอห์น เซิร์ล (John Searle)

บทที่ผ่านมามีได้พิจารณาข้อโต้แย้งของพัทน์มต่อทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน โดยเฉพาะทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ ข้อโต้แย้งของพัทน์มนี้มีพื้นฐานมาจากการที่พัทน์มอธิบายว่า ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้วางอยู่บนพื้นฐานของการเข้าใจสภาวะจิตว่ามีลักษณะแคบ จึงทำให้การรู้ความหมายมีลักษณะปิด (เรารู้ความหมายแต่เฉพาะในสภาวะจิตของเราเท่านั้น เราไม่สามารถรู้ความหมายในสภาวะจิตของผู้อื่น) และพัทน์มเห็นว่า ความหมายระดับอินเทนชัน (อรรถสสาร) ตามแนวคิดแบบเฟรเก้มีลักษณะเป็นเนื้อหาในสภาวะจิตลักษณะแคบ และอินเทนชันกำหนดความหมายระดับเอ็กเทนชัน (สิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง) สภาวะจิต (ลักษณะแคบ) จึงกำหนดความหมาย หรืออีกนัยหนึ่งคือ เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน ซึ่ง “ภายใน” หมายถึงสภาวะจิตแบบแคบ พัทน์มโต้แย้งทัศนะแบบเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายในของทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ ด้วยการเสนอตัวอย่างแย้งโลกแฝด ที่แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดในโลกจริงและผู้พูดในโลกแฝด มีเนื้อหาในสภาวะจิต (ลักษณะแคบ) เกี่ยวกับ “น้ำ” เหมือนกัน แต่บ่งถึงเอ็กเทนชันของคำที่ต่างกัน ได้แก่ XYZ และ H₂O ตัวอย่างแย้งแสดงให้เห็นว่าเนื้อหาในสภาวะจิต ไม่สามารถกำหนดเอ็กเทนชันได้ สภาวะจิตจึงไม่สามารถกำหนดความหมาย แต่เกณฑ์กำหนดความหมายมาจากภายนอก ได้แก่สังคม (การแบ่งงานกันทำทางภาษา) และธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งที่ได้รับการบ่งถึง เหตุผลสำคัญที่เป็นพื้นฐานของการแย้งทัศนะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายในของพัทน์ม คือ การอธิบายว่าทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้วางอยู่บนพื้นฐานของการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะแคบ และเสนอการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะกว้างเป็นพื้นฐานในการเสนอแนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก

อย่างไรก็ตาม ข้อแย้งสำคัญประการหนึ่งต่อแนวคิดของพัทน์ม ได้แก่ข้อโต้แย้งของจอห์น เซิร์ล (Searle 1984) เซิร์ลโต้แย้งแนวคิดของพัทน์ม โดยการเสนอความเข้าใจสภาวะจิตในลักษณะใหม่ โดยใช้มโนทัศน์เรื่อง “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” (Intentionality) มโนทัศน์ดังกล่าวตามแนวคิดของเซิร์ลมีลักษณะของ “การระบุถึงตนเองเชิงสาเหตุ” (Causal self – referentiality) ของประสบการณ์ ซึ่งหมายถึงการที่เนื้อหาของสภาวะจิต S เป็นสาเหตุให้แก่สภาวะจิต S เอง ลักษณะดังกล่าวทำให้เนื้อหาในสภาวะจิตมีลักษณะเฉพาะที่สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้

ในบทนี้ผู้เขียนจะศึกษาข้อโต้แย้งของเซิร์ลที่มีต่อทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม เนื่องจากข้อโต้แย้งของเซิร์ลสามารถทำลายเหตุผลสำคัญที่เป็นพื้นฐานในการเสนอแนวคิดของพัทน์ม ซึ่งเหตุผลสำคัญนั้นได้แก่ การที่พัทน์มอธิบายว่า ทักษะเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน (ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้) วางอยู่บนพื้นฐานของการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะแคบ เซิร์ลแย้งแนวคิดของพัทน์มด้วยการเสนอการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะใหม่ ที่ทำให้เนื้อหาในสภาวะจิตที่เชื่อมโยงกับคำ สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้ สภาวะจิตจึงกำหนดความหมาย ทักษะของเซิร์ลจัดว่าอยู่ในกลุ่มของเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน (Internalism) อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มนี้ยังมีข้อโต้แย้งของนักปรัชญาอื่นอีก ยกตัวอย่างเช่น ข้อโต้แย้งของ เจอร์รี โฟเดอร์ (Fodor, 1987) ซึ่งเป็นข้อโต้แย้งที่แย้งต่อเหตุผลสำคัญดังกล่าว เช่นเดียวกัน โดยโฟเดอร์ปกป้องสภาวะจิตลักษณะแคบว่า มีความสำคัญต่อการเข้าใจสภาวะจิตบางรูปแบบ เช่น ความปรารถนาของเราที่จะทำบางสิ่งบางอย่าง ความปรารถนานี้ไม่ได้มีที่มาจากโลกภายนอก หรือ ความเชื่อว่าฝนจะตก ประธานจึงนำร่มออกไปนอกบ้าน ความเชื่อนี้ไม่ได้มีที่มาจากโลกภายนอก สภาวะจิตรูปแบบดังกล่าวมีที่มาจากสภาวะจิตลักษณะแคบ ถ้าพัทน์มปฏิเสธสภาวะจิตลักษณะแคบแล้ว จะไม่สามารถเข้าใจการกระทำดังกล่าวได้ แต่ผู้เขียนจะไม่เลือกศึกษาข้อโต้แย้งของโฟเดอร์ในรายละเอียด เนื่องจากทักษะของโฟเดอร์มีเนื้อหาที่ขยายวงข้อถกเถียงออกไปคาบเกี่ยวกับประเด็นในปรัชญาจิตค่อนข้างมาก ซึ่งอาจจะเกินขอบเขตของวิทยานิพนธ์เล่มนี้

เนื้อหาของบทนี้แบ่งเป็นสี่ส่วน ส่วนแรกศึกษาแนวคิดเรื่องความหมายของเซิร์ล ส่วนที่สองจะพิจารณาข้อโต้แย้งของเซิร์ลต่อทฤษฎีความหมายของพัทน์ม ส่วนที่สามจะวิจารณ์แนวคิดของเซิร์ล และสรุป

๑. แนวคิดเรื่องความหมายของเซิร์ล

จอห์น เซิร์ล เสนอความคิดเรื่อง “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” เป็นพื้นฐานของทฤษฎีสภาวะจิตกำหนดความหมาย และเป็นพื้นฐานสำหรับโต้แย้งทฤษฎีความหมายของพัทน์ม เซิร์ลอธิบายความคิดเรื่องสภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหาไว้ดังนี้

“สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” หมายถึง คุณสมบัติของจิตที่จึดมุ่งไปถึงเนื้อหาบางอย่าง หรือ สภาวะจิตที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาบางอย่าง ตัวอย่างของ สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา ได้แก่ การที่เราเชื่อบางสิ่งบางอย่าง การปรารถนาบางสิ่งบางอย่าง การหวังบางสิ่งบางอย่าง เซิร์ลอธิบายว่าสภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา คือ สภาวะจิตที่สามารถรายงานได้ว่า สภาวะจิตเกี่ยวข้องกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ส่วน

สภาวะจิตที่ไม่สามารถรายงานได้ว่าเกี่ยวข้องกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ถือเป็นสภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา เช่น ความวิตกกังวล(anxiety) ความหดหู่ (depression) ความปีติ (elation) (Searle, 1984:1-2) ขณะที่ประสบการณ์การรับรู้ (perceptual experience) เซิร์ลถือเป็นสภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา เพราะประสบการณ์การรับรู้คือ สภาวะที่เกี่ยวข้องกับบางสิ่งบางอย่างเช่น เราเห็นบางสิ่งบางอย่าง เราได้ยินบางสิ่งบางอย่าง เราสัมผัสบางสิ่งบางอย่าง ลักษณะสำคัญของสภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา มีดังนี้

๑.๑) รูปแบบสภาวะจิต (psychological mode) และเนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึง

(Intentional content) สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหาประกอบไปด้วย รูปแบบสภาวะจิตเช่น สภาวะของความเชื่อ ความปรารถนา ความหวัง ความกลัว และเนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึง ได้แก่ สิ่งที่เชื่อ สิ่งที่ปรารถนา สิ่งที่ยัง สิ่งกลัว เนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึงเป็นสิ่งที่แสดงอยู่ในรูปของทัศนคติเชิงข้อความ (propositional attitude) ตัวอย่างเช่น “ฉันเชื่อว่าฝนตก” “ฉันมีความปรารถนาให้ฝนตก” “ฉันหวังว่าฝนจะตก” “ฉันกลัวว่าฝนจะตก” ทุกข้อความแสดงถึง รูปแบบสภาวะจิตที่ต่างกัน แต่มีเนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึงเหมือนกันคือ ฝนตก (Searle, 2004: 166-167) ในกรณีเนื้อหาของประสบการณ์การรับรู้จะแสดงถึงวัตถุตามแง่มุมของการแสดงตัวของวัตถุ (aspect) ซึ่งเซิร์ลอธิบายว่า เราไม่ได้รับรู้ถึงตัววัตถุโดยตรง เรารับรู้แง่มุมต่างๆของวัตถุ ยกตัวอย่าง เรารับรู้ดาวศุกร์ตามแง่มุมการแสดงตัวที่ว่า “ดาวที่ปรากฏให้เห็นตอนเช้า” และแง่มุมที่ว่า “ดาวที่ปรากฏให้เห็นตอนค่ำ” (Searle, 1984: 50 -51) เนื้อหาของประสบการณ์การรับรู้จึงไม่ได้เป็นวัตถุแต่เป็น สภาวะการณ์ (state of affaire) ที่แสดงการเป็นเช่นนั้น เช่นนี้เกี่ยวกับวัตถุ (such and such)

๑.๒) ทิศทางการประสพผลสำเร็จ (direction of fit) ของสภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา

เราสามารถประเมินว่าสภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหาประสพผลสำเร็จ (satisfied)หรือไม่ ซึ่งการประเมินผลสำเร็จของสภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหาจะแตกต่างกันโดยขึ้นอยู่กับรูปแบบสภาวะจิตที่ต่างกัน ตัวอย่างเช่น การประเมินว่าความเชื่อจะประสพผลสำเร็จหรือไม่คือการประเมินว่า ความเชื่อนี้จะเป็นจริง หรือ เท็จ (true or false) โดยการตรวจสอบว่าเนื้อหาของความเชื่อนั้นเป็นจริงตาม (satisfied) สิ่งในโลกหรือไม่ ถ้าเนื้อหาของความเชื่อเป็นจริงตามสิ่งในโลก เราก็จะถือว่าความเชื่อนี้เป็นจริง และถ้าเนื้อหาของความเชื่อนั้นไม่เป็นจริงตามสิ่งในโลก จะถือว่าความเชื่อนี้เป็นเท็จ ตัวอย่างเช่น “ฉันเชื่อว่าฝนจะตก” ความเชื่อนี้จะเป็นจริงก็ต่อเมื่อ โลกภายนอกนั้นฝนตก ถ้าโลกภายนอกฝนไม่ตกก็จะถือว่าความเชื่อนี้เป็นเท็จ ทิศทางการประสพผลสำเร็จของความเชื่อจึงเป็นแบบ จิตตรงกับโลก (mind-to-world) คือความเชื่อในจิตนั้นเป็นจริงตามที่โลกเป็น (Searle 1984: 8) และประสบการณ์การรับรู้ก็เช่นเดียวกันคือ มีทิศทางการประสพผลสำเร็จเป็นแบบจิต

ตรงกับโลกหมายถึง เนื้อหาของประสบการณ์การรับรู้ นั้นเป็นจริงตามที่โลกเป็น ตัวอย่าง “ฉันเห็นรถสีเหลือง” ประสบการณ์การเห็นของฉันจะประสบผลสำเร็จคือ การประเมินว่าประสบการณ์ดังกล่าว เป็นจริง หรือ เท็จ ถ้ามีรถสีเหลืองอยู่ต่อหน้าตนเองก็จะถือว่าประสบการณ์การเห็นนี้เป็นจริง แต่ในกรณีที่ประสบการณ์เป็นเท็จนั้น จะเกิดจากการรับรู้ของเราผิดเพี้ยนเช่น เราเห็นเป็นภาพหลอน เราตาฝาด (Searle, 1984: 42-43)

กรณีความปรารถนาจะต่างกับความเชื่อ เราบอกว่าความปรารถนาของเราประสบผลสำเร็จโดยประเมินว่าสิ่งที่เราปรารถนานั้น *สมปรารถนา* หรือไม่ (fulfilled) ตัวอย่างเช่น “ฉันปรารถนาว่าฝนจะตก” ความปรารถนาจะสมปรารถนาก็ต่อเมื่อ ฝนได้ตกจริงตามที่เราได้ปรารถนาไว้ และถ้าฝนไม่ตกก็จะถือว่า เราไม่สมปรารถนา ทิศทางการประสบผลสำเร็จของความปรารถนา จึงเป็นแบบ *โลกตรงตามจิต* (world-to-mind) คือ โลกเป็นตามที่ใจปรารถนา และความตั้งใจก็มีทิศทาง การประสบผลสำเร็จแบบโลกตรงตามจิตเช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่น “ฉันตั้งใจจะไปเที่ยวสวนสัตว์พรุ่งนี้” ความตั้งใจนี้จะประสบผลสำเร็จ เมื่อเราได้ทำตามความตั้งใจนี้ซึ่งก็คือ เราไปเที่ยวสวนสัตว์ตามที่เราได้ตั้งใจไว้ (Searle, 1984: 8)

“ทิศทาง การประสบผลสำเร็จ” แสดงให้เห็นว่า สภาวะจิตของเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมภายนอก กล่าวคือ ทิศทางการประสบผลสำเร็จแบบ “จิตตรงกับโลก” แสดงให้เห็นว่า สภาวะจิตของเราต้องอิงกับสภาวะการมีในโลกภายนอก ซึ่งรูปแบบสภาวะจิตของทิศทางนี้ได้แก่ ความเชื่อ และการมีประสบการณ์ ขณะที่ ทิศทางการประสบผลสำเร็จแบบ “โลกตรงตามจิต” แสดงให้เห็นว่า สภาวะการมีในโลกภายนอก สามารถตอบสนองสภาวะจิตของเราได้ และรูปแบบสภาวะจิตของทิศทางนี้ได้แก่ ความปรารถนา ความตั้งใจ เป็นต้น

๑.๓) เงื่อนไขการประสบผลสำเร็จ (condition of satisfaction or condition of success) ของสภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา เนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึงจะให้เงื่อนไขที่จะทำให้สภาวะจิตนั้นประสบผลสำเร็จ ตัวอย่างเช่น “ฉันเชื่อว่าฝนจะตก” ซึ่งเงื่อนไขที่ความเชื่อนี้จะเป็นจริงคือ ถ้ามีฝนตกในโลกภายนอกจริง และ “ฉันปรารถนาว่าฝนจะตก” เงื่อนไขที่ความปรารถนานี้จะสมปรารถนาก็ต่อเมื่อ ฝนตกตามที่ใจปรารถนา (Searle, 1984: 10-12)

ในกรณีของประสบการณ์การรับรู้จะมีลักษณะพิเศษประการหนึ่งในเงื่อนไขการประสบผลสำเร็จ ลักษณะพิเศษนี้คือ *การระบุตนเองเชิงสาเหตุ* (casual self-referentiality) เนื่องจากเนื้อหาของประสบการณ์การรับรู้จะเป็นสาเหตุของประสบการณ์การรับรู้ นั้น ยกตัวอย่าง “ฉันเห็นรถสีเหลือง” การอธิบายประสบการณ์การรับรู้ นี้คือ

มีรถสีเหลืองอยู่ตรงนั้น และ รถสีเหลืองตรงนั้นเป็นสาเหตุแห่งประสบการณ์นี้¹⁶ (Searle, 1984: 48)

เนื้อหาของสภาวะการเห็นซึ่งได้แก่ “มีรถสีเหลืองอยู่ตรงนั้น” เป็นสาเหตุแห่งประสบการณ์การเห็นนี้ของตนเอง เนื้อหาของประสบการณ์การรับรู้จึงระบุถึงสภาวะจิตของตนเองในเชิงสาเหตุ การมีประสบการณ์การรับรู้จึงเป็นการระบุถึงตนเอง (self-referentiality) และเนื้อหาของประสบการณ์การรับรู้จะกำหนดเงื่อนไขการประสบผลสำเร็จได้ดังนี้ มีสิ่งที่เรารับรู้ และ สิ่งที่เรารับรู้ นั้นจะเป็นสาเหตุแห่งประสบการณ์การรับรู้ (Searle, 1984: 47-48) เมื่อประสบการณ์มีลักษณะการระบุถึงตนเองเชิงสาเหตุ ประสบการณ์ของแต่ละคนจะเป็นเงื่อนไขการประสบผลสำเร็จของประสบการณ์การรับรู้ ฉะนั้น คนแต่ละคนสามารถมีประสบการณ์การรับรู้ที่เหมือนกันเชิงประเภท (type-identical experience) แต่จะมีเงื่อนไขการประสบผลสำเร็จที่ต่างกันและจะมีเนื้อหาของประสบการณ์การรับรู้ที่ต่างกัน เซิร์ลยกตัวอย่างแฝดเหมือนคู่หนึ่ง ทั้งคู่มีประสบการณ์การมองเห็นรถสีเหลือง ซึ่งทั้งคู่มีประสบการณ์การรับรู้ที่เหมือนกันเชิงประเภท แต่แฝดทั้งสองมีสภาวะจิตคนละสภาวะจิต จึงมีเนื้อหาของประสบการณ์การมองเห็นรถสีเหลืองนี้ต่างกัน ทำให้มีเงื่อนไขการประสบผลสำเร็จต่างกัน (Searle, 1984: 49-50) นอกจากนี้ ความทรงจำก็ถือเป็นสภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหาที่มีการระบุถึงตนเองเชิงสาเหตุด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ฉันจำได้ว่าไปเที่ยวสวนสาธารณะเมื่อวาน คือ ฉันจำได้ว่าไปเที่ยวสวนสาธารณะเมื่อวานที่เป็นสาเหตุแห่งการจำได้ว่าไปเที่ยวสวนสาธารณะเมื่อวานของฉัน

สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหาประกอบด้วยรูปแบบสภาวะจิตต่างๆ เช่น ความเชื่อ ความปรารถนา ประสบการณ์การรับรู้ และเนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึง ซึ่งเนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึงจะเป็นตัวกำหนดเงื่อนไขการประสบผลสำเร็จ และรูปแบบสภาวะจิตที่ต่างกันจะเป็นตัวกำหนดทิศทางของการประสบผลสำเร็จ ซึ่งทิศทางของการประสบผลสำเร็จนี้ แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างสภาวะจิตกับโลกภายนอก

๑.๔) วัตถุที่สภาวะจิตมุ่งถึง (Intentional object) เซิร์ลอธิบายว่า วัตถุที่สภาวะจิตมุ่งถึงคือ สิ่งในโลกที่สภาวะจิตมุ่งไปถึง ตัวอย่างเช่น ถ้าบิลขึ้นชมประธานาธิบดีคาร์เตอร์แล้ว วัตถุที่สภาวะจิตมุ่งถึงในที่นี้คือ ประธานาธิบดีคาร์เตอร์ และกรณีที่ไม่มีสิ่งในโลกที่สภาวะจิตมุ่งไปถึง ตัวอย่างเช่น ความเชื่อที่ว่ากษัตริย์ฝรั่งเศสศิระชะล้าน ซึ่งความเชื่อนี้เป็นเท็จเพราะไม่มีกษัตริย์ฝรั่งเศส แต่ความเชื่อที่ว่ากษัตริย์ฝรั่งเศสศิระชะล้านมีเนื้อหาของสภาวะความเชื่อ ซึ่งเซิร์ลแยก

¹⁶ I have visual experience (that there is a yellow station wagon there and there is a yellow station wagon there is causing this visual experience)

ระหว่าง วัตถุประสงค์ที่มุ่งถึง กับ เนื้อหาที่มุ่งถึง เนื้อหาที่มุ่งถึงที่แสดงอยู่ในรูปของประโยคทางภาษาเรียกว่า อินเทนชัน (intension with s) เซิร์ลถือว่า สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา ซึ่งเนื้อหานั้นอาจจะไม่มีวัตถุในโลก ดังตัวอย่าง ความเชื่อที่ว่ากษัตริย์ฝรั่งเศสคือพระเจ้าเป็นสภาวะจิตที่มีเนื้อหา (มีอินเทนชัน) แต่ไม่มีวัตถุที่สภาวะความเชื่อนี้มุ่งไปถึง (Searle, 1984: 16 -17)

๑.๕) แนวคิดเรื่อง “วัจนกรรม” (speech act) ของเซิร์ล

“วัจนกรรม” คือ แนวคิดทางภาษาที่เสนอว่า ภาษาไม่ได้มีหน้าที่รายงานความจริงหรือข้อเท็จจริงเท่านั้น แต่การแสดงออกทางภาษาก็คือการกระทำลักษณะหนึ่ง เช่น “ฉันสัญญาว่าจะไม่มาสายอีก” “เปิดตู้แล้วกรุณาปิดด้วย” ความหมายของข้อความเหล่านี้ส่วนหนึ่งไม่ได้เป็นความหมายตามตัวอักษรของข้อความ แต่ข้อความเหล่านี้กำลังกระทำอะไรบางอย่าง ยกตัวอย่างเมื่อเราพูดว่า “สัญญา” หมายความว่า เรากำลังใช้คำพูดสัญญากับอีกฝ่าย คำพูดนี้เป็นการกระทำที่จะเป็นข้อผูกมัดเรากับอีกฝ่าย และข้อความที่ยกเป็นตัวอย่างมานี้คือ “วัจนกรรม”

จอห์น ออสติน (Austin, 1962) เป็นผู้เริ่มเสนอแนวคิดเรื่องวัจนกรรม ออสตินเสนอว่า ความหมายทางภาษาแบ่งออกเป็นสามส่วนดังนี้ ความหมายส่วนแรกคือ ความหมายตามตัวอักษร (Locutionary act) ซึ่งความหมายตามตัวอักษรก็คือ ความหมายที่แสดงออกผ่านถ้อยคำในภาษาหรือตัวอักษร ความหมายส่วนที่สองคือ ความหมายระดับการกระทำ (Illocutionary act) เป็นความหมายที่แสดงออกด้วยน้ำหนัก (force) ของถ้อยคำ เช่น “ห้ามเดินลัดสนาม !” ข้อความนี้หมายถึง การบังคับไม่ให้เกิดการเดินลัดสนาม ซึ่งการบังคับในข้อความนี้เกิดขึ้นจากน้ำหนักที่มีอยู่ในคำว่า “ห้าม” ขณะที่ “กรุณาอย่าเดินลัดสนาม” น้ำหนักของ “กรุณา” นั้นจะน้อยกว่าการบังคับ และความหมายส่วนสุดท้ายจะแสดงเป็นผลหลังจากการพูดถ้อยคำนั้น ซึ่งได้แก่ วัจนกรรมที่มีจุดมุ่งหมายให้เกิดผลบางอย่าง (perlocutionary act) เช่น “ฉันขอเตือนให้คุณเลิกหมกมุ่นกับเรื่องการเมืองเสียที” การกระทำในข้อความนี้คือการเตือน แต่วัจนกรรมในข้อความดังกล่าวจะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อ ผู้ฟังเกิดผลตามวัจนกรรมในข้อความนั้น นั่นก็คือเลิกหมกมุ่นกับการเมือง

แนวคิดสำคัญของเซิร์ลเรื่องวัจนกรรมคือ เซิร์ลได้ปรับแนวคิดแตกต่างไปจากแนวคิดของออสติน เซิร์ลเสนอว่า ความหมายตามตัวอักษรก็เป็นวัจนกรรมแบบหนึ่ง ซึ่งก็คือวัจนกรรมทางอ้อม (indirect speech act) ซึ่งหมายถึง ในการแสดงออกทางวัจนกรรมนั้น ผู้พูดจะอยู่ในสภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา เช่น “เมื่อเข้านี้ฝนตก” การเปล่งข้อความว่า เมื่อเข้านี้ฝนตกก็คือการ

กระทำที่แสดงออกถึงวัจนกรรมว่า ผู้พูดเชื่อว่าเมื่อเข้าฝนตก เซิร์ลอธิบายว่า วัจนกรรมมีพื้นฐานมาจาก “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” (Searle, 1984: 4 - 13)

๑.๖) เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน (Internalism)

เซิร์ลยอมรับความคิดเรื่อง “อรรถสสาร” ของเฟรเก้ในแง่ที่ว่า ถ้อยคำบางถึงวัตถุได้นั้น เป็นเพราะวัตถุเป็นจริงตาม (satisfied) อรรถสสารที่เชื่อมโยงกับถ้อยคำดังกล่าว เซิร์ลอธิบายมโนทัศน์ของ “อรรถสสาร” โดยใช้ความคิดเรื่องสภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา ดังนี้ อรรถสสาร หมายถึง “เนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึง” ส่วนสิ่งที่ภาษาบ่งถึงก็คือ สิ่งที่สภาวะจิตมุ่งถึง (Searle, 1984: 197) ในกรณีการสื่อสาร เซิร์ลอธิบายว่า เนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึงเป็นสิ่งที่คนหลายคนสามารถรับรู้ร่วมกันได้ เซิร์ลยกตัวอย่าง เช่น ถ้าผู้พูดคิดถึงดาวประจำเมืองจากการรับรู้รูปแบบการแสดงตัวที่ว่า “ดาวที่ปรากฏให้เห็นตอนค่ำ” และผู้ฟังคิดถึงดาวดวงเดียวกันนี้จากรูปแบบการแสดงตัวเดียวกันคือ “ดาวที่ปรากฏให้เห็นตอนค่ำ” แล้ว ก็ถือว่าผู้พูดและผู้ฟังมีเนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึงร่วมกันหรือรับรู้อรรถสสารร่วมกัน เนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึง เป็นสิ่งที่คนหลายคนสามารถรับรู้ร่วมกัน ผู้พูดและผู้ฟังจึงสามารถมีเนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึงร่วมกันและสื่อสารในความหมายเดียวกัน (Searle, 1984: 197 - 198)

สำหรับเซิร์ล ความหมายระดับ อินเทนชันหรือมโนทัศน์ จึงได้แก่ “เนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึง” ซึ่งเป็นความหมายที่เกี่ยวข้องกับสภาวะจิตของผู้พูด ส่วนความหมายระดับเอ็กเทนชัน ได้แก่ วัตถุที่สภาวะจิตมุ่งถึง ซึ่งเป็นความหมายในส่วนวัตถุในโลกภายนอก และความหมายระดับอินเทนชันกำหนดเอ็กเทนชันในลักษณะที่ อินเทนชันของถ้อยคำให้เงื่อนไข และสิ่งใดก็ตามที่ตรงตามเงื่อนไขนี้ถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของเอ็กเทนชันของถ้อยคำ (Searle, 1984: 206) เมื่ออินเทนชันกำหนดเอ็กเทนชัน และอินเทนชันเป็นความหมายในระดับสภาวะจิตของผู้พูด สภาวะจิตจึงกำหนดเอ็กเทนชัน ทั้งนี้แนวคิดเรื่องความหมายของเซิร์ลจึงเป็นแบบสภาวะจิตกำหนดความหมาย หรือ ทัศนะแบบเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน (Internalism) กล่าวคือ เนื้อหาในสภาวะจิตของผู้พูดและผู้ฟังเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจถึงสิ่งที่ภาษาบ่งถึง และความหมายจึงอยู่ในสภาวะจิต (Searle, 1984: 198) ซึ่งเห็นได้ว่าทัศนะแบบเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายในของเซิร์ลขัดแย้งกับทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม ผู้เขียนจะอธิบายข้อโต้แย้งของเซิร์ลต่อพัทน์มดังนี้

๒. ข้อโต้แย้งของเซิร์ลต่อทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม

เซิร์ลสรุปข้อโต้แย้งหลักของพัทธน์ดังนี้ แนวทางของพัทธน์ในการปฏิเสธเรื่องสภาวะจิต กำหนดความหมาย ได้แก่การเสนอตัวอย่าง ๒ ตัวอย่าง ที่แสดงให้เห็นว่า เนื้อหาในสภาวะจิต (มโนทัศน์) เดียวกัน สามารถกำหนดเอ็กเทนชันที่ต่างกัน และถ้าเนื้อหาในสภาวะจิตเดียวกัน สามารถกำหนดเอ็กเทนชันที่ต่างกันได้แล้ว แสดงว่าสภาวะจิตไม่สามารถกำหนดเอ็กเทนชันได้ ดังนั้น สภาวะจิตไม่สามารถกำหนดความหมาย ตัวอย่างแรกคือ ตัวอย่างโลกแฝด และตัวอย่างที่สองคือ กรณีส “เอล์ม” กับ “ปีช” จากนั้นพัทธน์เสนอความคิดเรื่อง “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” เป็นแนวทางกำหนดเอ็กเทนชัน (Searle, 1984: 200 – 201) ซึ่งเซิร์ลวิจารณ์ความคิดเรื่อง “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” ดังนี้

๒.๑) ข้อโต้แย้งที่หนึ่ง การแบ่งงานกันทำทางภาษา

การแบ่งงานกันทำทางภาษาหมายถึง การมีกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่สามารถใช้ภาษาได้ดีกว่าคนอื่น ๆ ในชุมชนที่ใช้ภาษาเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ผู้เชี่ยวชาญจะรู้จักต้นไม้ดีกว่าคนอื่น และสามารถแยกได้ว่าต้นไม้เป็นต้นเอมและต้นไม้เป็นต้นปีช ขณะที่คนทั่วไปไม่รู้ความต่างระหว่างต้นเอมและต้นปีช จึงทำให้คนทั่วไปมีมโนทัศน์ที่เชื่อมโยงกับคำว่า “เอล์ม” และ “ปีช” เหมือนกันคือ “ต้นไม้ผลัดใบ เติบโตในเขตตะวันออกของประเทศอเมริกา” ดังนั้น คนทั่วไปมีมโนทัศน์ของ “เอล์ม” กับ “ปีช” เหมือนกัน แต่คำทั้งสองคำบ่งถึงเอ็กเทนชันต่างกันคือ “ปีช” บ่งถึงต้นปีช และ “เอล์ม” บ่งถึงต้นเอล์ม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีสภาวะจิตเกี่ยวกับทั้งสองคำเหมือนกัน แต่คำทั้งสองคำบ่งถึงเอ็กเทนชันที่ต่างกัน ซึ่งเซิร์ลสรุปหลักการ “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” ของพัทธน์เป็นดังนี้ คนทั่วไปรู้มโนทัศน์เกี่ยวกับ “เอล์ม” และ “ปีช” ไม่ดีพอจึงไม่สามารถนำไปกำหนดเอ็กเทนชันของคำได้ พวกเขาจึงพึ่งพาอินเทนชันของผู้เชี่ยวชาญกำหนดเอ็กเทนชันของคำ (Searle, 1984: 201 – 202)

เซิร์ลเห็นว่า หลักการการแบ่งงานกันทำทางภาษาของพัทธน์มีความขัดแย้งในตัวเอง ดังนี้

- (๑) มโนทัศน์ของฉัน (พัทธน์) เกี่ยวกับ “เอล์ม” = มโนทัศน์ของฉันเกี่ยวกับ “ปีช”
 (๒) เอ็กเทนชันของ “เอล์ม” ในภาษาในชุมชนของฉัน \neq เอ็กเทนชันของ “ปีช” ในภาษาในชุมชนของฉัน

ข้อที่ (๒) เป็นจริงเพราะ

- (๓) ฉันรู้ว่าต้นปีชไม่ใช่ต้นเอม และ ต้นเอมไม่ใช่ต้นปีช

ฉันรู้ข้อ (๓) ได้เพราะฉันรู้ว่าต้นเอมและต้นปีชไม่ใช่ต้นไม้พันธุ์เดียวกัน (ซึ่งเป็นความรู้ที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ) และการรู้ว่าต้นเอล์มและต้นปีชไม่ใช่ต้นไม้พันธุ์เดียวกันนั้นถือเป็นความรู้เชิงมโนทัศน์ ดังนั้น

(๔) ข้อ (๓) เป็นความรู้เชิงมโนทัศน์ ดังนั้น

(๕) มโนทัศน์ของฉันทเกี่ยวกับ “เอล์ม” \neq มโนทัศน์ของฉันทเกี่ยวกับ “ปีช” ซึ่งขัดแย้งกับข้อ (๑)

คือ มโนทัศน์ของฉันทเกี่ยวกับ “เอล์ม” = มโนทัศน์ของฉันทเกี่ยวกับ “ปีช” (Searle 1984: 202)

๒.๒) ข้อโต้แย้งที่สอง

พัทธมนเสนอตัวอย่างแย้งเรื่องโลกแฝด ดังนี้ สมมุติว่าในกาแล็กซี่ของเรามีดาวดวงหนึ่งที่มีทุกอย่างเหมือนกับโลกจริง ดาวดวงนี้คือโลกแฝดของเรา เราที่อยู่ในโลกจริง ก็มีแฝดของเราในโลกแฝด ใช้ภาษาที่เหมือนกับภาษาที่คนในโลกจริงพูด ในโลกแฝดมีของเหลวที่เรียกว่า “น้ำ” ซึ่งมีลักษณะทางกายภาพภายนอกเหมือนกับของเหลวที่คนในโลกจริงเรียกว่า “น้ำ” แต่โครงสร้างทางเคมีของสิ่งที่เรียกว่า “น้ำ” นั้นต่างกัน ในโลกแฝดสิ่งที่เรียกว่า “น้ำ” มีโครงสร้างทางเคมีคือ XYZ และในโลกจริงสิ่งที่เรียกว่า “น้ำ” มีโครงสร้างทางเคมีคือ H_2O คำว่า “น้ำ” ในโลกแฝดบ่งถึง XYZ และ “น้ำ” ในโลกจริงบ่งถึง H_2O จึงแสดงให้เห็นว่าผู้พูดในโลกจริงและโลกแฝดในปี 1750 (เป็นปีก่อนที่จะมีการค้นพบทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับองค์ประกอบของน้ำ) มีอินเทนชันในสภาวะจิตเกี่ยวกับ “น้ำ” ได้แก่ เป็นของเหลว ไร้สี ไร้กลิ่น ดับกระหาย เหมือนกัน แต่บ่งถึงเอ็กเทนชันที่ต่างกันคือ H_2O กับ XYZ มโนทัศน์ในสภาวะจิตที่เกี่ยวกับ “น้ำ” สามารถบ่งถึงสิ่งอื่น (XYZ) ที่ไม่ใช่ H_2O และสภาวะจิตไม่สามารถกำหนดเอ็กเทนชัน

เซิร์ลอธิบายว่า การนิยามคำเรียกประเภทธรรมชาติตามทฤษฎีของพัทธมนจะถูกกำหนดโดยการนิยามแบบบ่งชี้ (indexically) ที่เอ็กเทนชันของคำจะขึ้นอยู่กับบริบทที่นิยาม ตัวอย่างเช่น การนิยามความหมายคำว่า “น้ำ” คือ สิ่งใดก็ตามที่มีความสัมพันธ์แบบบ่งชี้โดยตรงกับสิ่งนี้ (ของเหลวที่ชี้ต่อนิยามคำว่า “น้ำ”) และมีโครงสร้างภายในที่เหมือนกับสิ่งนี้ เอ็กเทนชันของ “น้ำ” ก็คือสิ่งที่มีโครงสร้างภายในเหมือนกับสิ่งนี้ ซึ่งเอ็กเทนชันของ “น้ำ” ในโลกแฝดจะต่างกับเอ็กเทนชันของ “น้ำ” ในโลกจริงเพราะของเหลวที่ใช้ในการนิยามมีโครงสร้างภายในต่างกัน ซึ่งตามแนวคิดของพัทธมนั้น โครงสร้างภายในของสิ่งเป็นตัวกำหนดเอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติ (Searle, 1984: 203 -204)

เซิร์ลเห็นว่า เหตุผลสำคัญที่พัทธมนโต้แย้งว่า สภาวะจิตไม่สามารถกำหนดเอ็กเทนชันได้คือ เราไม่รู้โครงสร้างภายในของน้ำ เนื่องจาก โครงสร้างภายในของน้ำคือเอ็กเทนชันของ “น้ำ” และเราไม่รู้โครงสร้างภายในของน้ำ ดังนั้น เนื้อหาที่เกี่ยวกับน้ำในสภาวะจิตจึงไม่เพียงพอแก่การ

กำหนดเอ็กเทนชันของ “น้ำ” เซิร์ลโต้แย้งว่าการที่เราไม่รู้โครงสร้างภายในของน้ำนั้น ไม่ได้ทำให้ความหมายระดับอินเทนชันไม่กำหนดเอ็กเทนชัน

เซิร์ลอธิบายว่าอินเทนชันกำหนดเอ็กเทนชัน ไม่ได้หมายความว่าอินเทนชันเป็นสิ่งซึ่งระบุว่าวัตถุใดเป็นเอ็กเทนชันของคำ แต่เซิร์ลเสนอให้อินเทนชันกำหนดเอ็กเทนชัน โดยที่อินเทนชันของถ้อยคำ จะให้เงื่อนไขที่จะบอกว่าอะไรคือเอ็กเทนชันของถ้อยคำ และสิ่งใดที่เป็นจริงตามเงื่อนไขของอินเทนชันนี้ ก็จะถูกถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของเอ็กเทนชันของถ้อยคำดังกล่าว แต่อินเทนชันไม่ได้ระบุว่าวัตถุใดเป็นเอ็กเทนชันของถ้อยคำ เซิร์ลยกตัวอย่างเช่น “ฆาตกรที่ฆ่าบราวน์” (“The murderer of Brown”) อินเทนชันของวลีนี้ได้กำหนดเอ็กเทนชันของวลีซึ่งได้แก่ ฆาตกรฆ่าบราวน์ สำหรับคนที่ไม่รู้ว่าคนไหนเป็นคนที่ฆ่าบราวน์ แต่เขาจะรู้ว่าเอ็กเทนชันของวลีนี้คือ ฆาตกรฆ่าบราวน์ เช่นเดียวกันกับคำว่า “น้ำ” ความหมายระดับอินเทนชันของ “น้ำ” คือ “โครงสร้างภายในที่เหมือนกับสิ่งนี้ (ของเหลวที่ขึ้นในตอนนิยาม)” และเอ็กเทนชันของ “น้ำ” คือสิ่งที่มีโครงสร้างภายในที่เหมือนกับสิ่งนี้ ถึงแม้ว่าเราจะไม่รู้ว่าโครงสร้างภายในนั้นเป็นอย่างไร ความหมายระดับอินเทนชันจะกำหนดสิ่งที่เข้าข่ายที่จะเป็นเอ็กเทนชันของ “น้ำ” และสิ่งใดที่ตรงกับเงื่อนไขของอินเทนชันก็จะถือว่าเป็นสิ่งนั้นเข้าข่ายที่จะเป็นเอ็กเทนชันของ “น้ำ” แต่อินเทนชันไม่ได้ระบุว่าวัตถุใดมีโครงสร้างเหมือนกับสิ่งนี้ ดังนั้น แม้เราไม่รู้โครงสร้างภายในของน้ำ แต่เรารู้ว่าเอ็กเทนชันของ “น้ำ” คือ สิ่งที่มีโครงสร้างภายในเหมือนกับสิ่งนี้ อินเทนชันยังคงกำหนดเอ็กเทนชันของถ้อยคำ (Searle 1984: 204 – 206)

๒.๓) ข้อโต้แย้งที่สาม

ในตัวอย่างโลกแฝด พัทธน์เสนอว่าเราและแฝดของเรามีมโนทัศน์ของ “น้ำ” เหมือนกัน แต่บ่งถึงเอ็กเทนชันที่ต่างกัน มโนทัศน์ของ “น้ำ” สามารถบ่งถึงสิ่งอื่น (XYZ) ที่ไม่ใช่ H₂O คำว่า “น้ำ” ไม่สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริง คำว่า “น้ำ” จึงไม่สามารถบ่งถึงสิ่งในโลกได้อย่างแท้จริงและอินเทนชันไม่สามารถกำหนดเอ็กเทนชัน สภาวะจิตไม่สามารถกำหนดความหมาย พัทธน์จึงเสนอให้สังคม(การแบ่งงานกันทางภาษา) กำหนดเอ็กเทนชันของคำ ซึ่งแนวทางในการกำหนดเอ็กเทนชันคือ การใช้คำแบบ “สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ” (causal - historical chain) ซึ่งผู้พูดที่อยู่ในสายโซ่การใช้นี้จะสามารถใช้คำบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้ เพราะเมื่อเกิดความไม่แน่ใจเกี่ยวกับเอ็กเทนชัน ผู้พูดสามารถสืบย้อนหาที่มาของคำหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในชุมชน แต่เซิร์ลโต้แย้งว่า เนื้อหาของสภาวะจิต (อินเทนชัน) ที่เชื่อมโยงกับคำนั้น สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้ และสภาวะจิตกำหนดความหมาย เซิร์ลอธิบายว่าในกรณีโลก

แผ่นดินนั้น แผ่นทั้งสองคนมีประสบการณ์การรับรู้ที่เหมือนกันเชิงประภท แต่มีเนื้อหาของประสบการณ์ (อินเทนชัน) ต่างกัน เนื่องจากประสบการณ์การรับรู้มีการระบุถึงตนเองเชิงสาเหตุ ซึ่งทำให้เราและแผ่นดินเรามีประสบการณ์ที่เฉพาะต่างกัน เซิร์ลยกตัวอย่างดังนี้ โจนและแผ่นดินในโลกแผ่นดินปี 1750 ได้นิยามคำว่า “น้ำ” แบบบ่งชี้ (indexical) ดังนี้ คำว่า “น้ำ” คือสิ่งใดก็ตามที่มีโครงสร้างภายในที่เหมือนกับของเหลวนี้ โจนและแผ่นดินโจนจะมีประสบการณ์การเห็นที่เหมือนกันเชิงประภท แต่โจนและแผ่นดินโจนจะมีเนื้อหาของประสบการณ์ต่างกัน เนื่องจากประสบการณ์การรับรู้มี “การระบุถึงตนเองเชิงสาเหตุ” ซึ่งทำให้เนื้อหาของประสบการณ์ของโจนและแผ่นดินโจนมีลักษณะเฉพาะของแต่ละคนที่ต่างกัน กล่าวคือ

โจนในโลกจริงได้นิยาม “น้ำ” ดังนี้ คำว่า “น้ำ” หมายถึงสิ่งใดก็ตามที่มีโครงสร้างภายในเหมือนกับของเหลวนี้ซึ่งเป็นสาเหตุแห่งประสบการณ์นี้ของโจน ไม่ว่าโครงสร้างภายในของของเหลวนี้จะเป็นอย่างไร¹⁷ (Searle, 1984: 207)

แผ่นดินในโลกแผ่นดินได้นิยาม “น้ำ” ดังนี้ คำว่า “น้ำ” หมายถึงสิ่งใดก็ตามที่มีโครงสร้างภายในเหมือนกับของเหลวนี้ซึ่งเป็นสาเหตุแห่งประสบการณ์นี้ของแผ่นดิน ไม่ว่าโครงสร้างภายในของของเหลวนี้จะเป็นอย่างไร¹⁸ (Searle, 1984: 207)

“ประสบการณ์นี้” แสดงถึงลักษณะเฉพาะของประสบการณ์ของโจนและแผ่นดินโจน เพราะ “ประสบการณ์นี้” เป็นการชี้ไปที่การรับรู้ของแต่ละคน โจนและแผ่นดินโจนจึงมีเนื้อหาของประสบการณ์ต่างกัน และเนื้อหาของประสบการณ์เฉพาะที่ต่างกันนี้ เป็นสิ่งที่บ่งถึงของเหลวที่เรียกว่า “น้ำ” ของโจนและแผ่นดินโจน กล่าวคือ ประสบการณ์เฉพาะของโจนต่อเหตุการณ์การนิยาม “น้ำ” ในโลกจริง บ่งถึงของเหลวในโลกจริง (H_2O) ขณะที่ ประสบการณ์เฉพาะของแผ่นดินโจนต่อเหตุการณ์การนิยาม “น้ำ” ในโลกแผ่นดิน บ่งถึงของเหลวในโลกแผ่นดิน (XYZ) และเซิร์ลอธิบายว่า เนื้อหาของประสบการณ์คือความหมายระดับอินเทนชัน ดังนั้น โจนและแผ่นดินโจนมีอินเทนชันที่เกี่ยวกับ “น้ำ” ต่างกันและกำหนดเอ็กเทนชันที่ต่างกัน คำว่า “น้ำ” ของโจนและแผ่นดินโจนก็สามารถ

¹⁷ The indexical definitions given by Jones on Earth of “water” can be analyzed as follows: “water” is defined indexically as whatever is identical in structure with the stuff causing *this visual experience*, whatever the structure is.

¹⁸ And the analysis for Twin Jones on Twin Earth is: “water” is defined indexically as whatever is identical in structure with the stuff causing *this visual experience*, whatever the structure is.

บ่งถึงเอกเทศที่แท้จริง ภาษาจึงสามารถบ่งถึงสิ่งในโลกได้ และอินเทนชันยังคงกำหนดเอกเทศ
 เทนชัน สภาวะจิตจึงกำหนดความหมาย เนื้อหาของประสบการณ์เฉพาะที่ต่างกันนี้ เป็น
 ประสบการณ์เฉพาะ (token experience) ดังนั้น โจนและแฝดโจนมีประสบการณ์เชิงประเภทที่
 เหมือนกัน แต่มีประสบการณ์เฉพาะที่ต่างกัน

เซิร์ลยอมรับว่า แต่ละคนจะมีประสบการณ์เฉพาะที่ต่างกัน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า คน
 แต่ละคนจะใช้คำว่า “น้ำ” ในความหมายที่ต่างกัน เพราะผู้พูดส่วนใหญ่ในโลกจริง ไม่ได้อยู่ใน
 เหตุการณ์การนิยามคำว่า “น้ำ” พวกเขาจึงตั้งใจใช้คำว่า “น้ำ” เหมือนกับคนในชุมชน ซึ่งคนใน
 ชุมชนนั้นรวมผู้เชี่ยวชาญอยู่ด้วย

โดยสรุป พัทธน์โต้แย้งทฤษฎีสภาวะจิตกำหนดความหมายว่า มโนทัศน์ที่เชื่อมโยงกับคำ
 ว่า “น้ำ” สามารถบ่งถึงสิ่งอื่น (XYZ) ที่ไม่ใช่ น้ำ (H_2O) สภาวะจิตจึงไม่สามารถกำหนดเอกเทศ
 พัทธน์โต้แย้งด้วยการเสนอตัวอย่างแย้งเรื่องโลกแฝด ที่ชาวโลกจริงและชาวโลกแฝดมีมโนทัศน์ที่
 เชื่อมโยงกับคำว่า “น้ำ” เหมือนกัน แต่เอกเทศของ “น้ำ” ต่างกัน แต่เซิร์ลโต้แย้งพัธน์ว่า โจน
 ที่อาศัยอยู่ในโลกจริงและแฝดโจนที่อาศัยอยู่ในโลกแฝด มีเนื้อหาของประสบการณ์ต่างกัน
 เนื่องจาก ประสบการณ์การรับรู้มี “การระบุถึงตนเองเชิงสาเหตุ” ทำให้เนื้อหาของประสบการณ์ที่
 เกี่ยวกับ “น้ำ” ของโจนในโลกจริง บ่งถึงของเหลวในโลกจริง (H_2O) และเนื้อหาของประสบการณ์ที่
 เกี่ยวกับ “น้ำ” ของแฝดโจนในโลกแฝด บ่งถึงของเหลวในโลกแฝด (XYZ) เราจะเห็นได้ว่าเนื้อหา
 ของประสบการณ์ที่เกี่ยวกับ “น้ำ” ของโจนในโลกจริงสามารถบ่งถึงน้ำ (H_2O) ได้ ข้อเสนอของ
 เซิร์ลคือ เนื้อหาของประสบการณ์ที่เกี่ยวกับ “น้ำ” ของผู้พูดจะมีลักษณะเฉพาะที่สามารถบ่งถึงเอก
 เทนชันที่แท้จริงของ “น้ำ” ได้ ดังนั้น สภาวะจิตกำหนดเอกเทศ และสภาวะจิตกำหนด
 ความหมาย

๓. ข้อแย้งต่อแนวคิดของเซิร์ล

แนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายในของเซิร์ลมีข้อโต้แย้งจำนวนมาก
 อย่างไรก็ดี ผู้เขียนได้เลือกข้อโต้แย้งของจอห์น แม็คดาวล์ (John McDowell) เนื่องจาก แม็คดาวล์
 สามารถท้าทายมโนทัศน์พื้นฐานสำคัญของเซิร์ลได้ แม็คดาวล์ได้โต้แย้งมโนทัศน์ “สภาวะจิตที่มุ่ง
 ถึงเนื้อหา” ของเซิร์ล โดยแสดงให้เห็นว่า “ประสบการณ์เฉพาะ” ไม่สามารถระบุเอกเทศที่แท้จริง
 ของคำได้ เซิร์ลยังคงเจอปัญหาข้อแย้งของพัธน์ ซึ่ง “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” ถือเป็นมโนทัศน์
 พื้นฐานสำคัญในการเสนอแนวคิดของเซิร์ล

๓.๑) ข้อแย้งของจอห์น แม็คดาวล์ (John McDowell)

แม็คดาวล์ (Mcdowell, 1993: 215 -225) ได้แย้งคำอธิบายของเซิร์ลเรื่อง การใช้เนื้อหาของประสบการณ์เป็นสิ่งที่จะระบุเอ็กเทนชันของถ้อยคำ ที่เซิร์ลยกตัวอย่าง กรณีที่ผู้พูดได้ขายตาไป เห็นผู้ชายคนหนึ่งสวมหมวกสีแดงในระยะไกล และรายงานประสบการณ์ดังกล่าวนี้ด้วยวลีที่ว่า “ผู้ชายคนนั้นสวมหมวกสีแดง” ซึ่งเซิร์ลอธิบายว่า เนื่องจากประสบการณ์การรับรู้มี “การระบุถึงตนเองเชิงสาเหตุ” ฉะนั้น การเข้าใจประสบการณ์ดังกล่าวจะมีลักษณะเป็นดังนี้ “มีผู้ชายคนหนึ่งตรงนั้นที่เป็นสาเหตุแห่งประสบการณ์นี้ และ ผู้ชายคนนั้นสวมหมวกสีแดง” (Searle, 1984: 212) “ประสบการณ์นี้” มีลักษณะเฉพาะตัวทำให้สามารถบ่งถึงผู้ชายที่สวมหมวกสีแดงคนนี้ได้โดยไม่ผิดคน ดังนั้นเนื้อหาของประสบการณ์ของผู้พูดจึงยังเป็นสิ่งที่กำหนดเอ็กเทนชันของวลีดังกล่าวอยู่

แม็คดาวล์ได้แย้งคำอธิบายข้างต้นของเซิร์ลว่า ที่ฟังดูเป็นไปได้ก็เนื่องจากวิธีการที่เซิร์ลอ้างถึงตัวประสบการณ์ที่สามารถระบุถึงตนเองเชิงสาเหตุ แต่ขณะเดียวกัน เซิร์ลรับความคิดเรื่องอรรถสารถกำหนดสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึงแบบเฟรเก้ ซึ่งเซิร์ลตีความว่า อรรถสารถจะให้เงื่อนไขและวัตถุที่เป็นจริงตามเงื่อนไขของอรรถสารถที่เชื่อมโยงกับค่านั้น ถือเป็นสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง ซึ่ง “ประสบการณ์นี้” ไม่ได้ให้เงื่อนไขใดๆที่จะกำหนดเอ็กเทนชันของวลีตามแนวคิดที่เสนอเซิร์ล และเซิร์ลก็ไม่ได้อธิบายเลยว่า “ประสบการณ์นี้” สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันที่ถูกต้องได้อย่างไร (Mcdowell, 1993: 216 - 217) ข้อโต้แย้งของแม็คดาวล์สามารถเข้าใจได้ดังนี้ว่า การที่เซิร์ลอธิบายว่า “ประสบการณ์นี้” สามารถระบุเอ็กเทนชันที่ถูกต้องของวลี “ผู้ชายคนนั้นสวมหมวกสีแดง” ได้ อาจใช้ได้แต่เฉพาะกับผู้พูดเท่านั้น ในขณะที่ผู้ฟังอาจไม่สามารถเข้าใจ “ประสบการณ์นี้” ของผู้พูด และ “ประสบการณ์นี้” ของผู้พูดก็ไม่ได้ให้ข้อมูลใดๆที่จะสามารถวางเงื่อนไขในการกำหนดเอ็กเทนชัน เพื่อที่จะทำให้ผู้ฟังสามารถนำเงื่อนไขนั้นไปเป็นแนวทางในการระบุถึงเอ็กเทนชันของวลี

ข้อโต้แย้งของแม็คดาวล์แสดงให้เห็นว่า เซิร์ลไม่สามารถอธิบายได้ว่าเนื้อหาของประสบการณ์เฉพาะสามารถให้เงื่อนไขในการบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้อย่างไร เมื่อเซิร์ลอธิบายไม่ได้ ย่อมเท่ากับแนวคิดของเซิร์ลยังคงเจอปัญหาที่พัทนัมโต้แย้ง กล่าวคือ ประสบการณ์เฉพาะของโจนและแฝดโจน สามารถนำมาระบุเอ็กเทนชันของ “น้ำ” ที่ถูกต้องได้ แต่ตอนที่ทั้งสองคนอยู่ในเหตุการณ์การแนะนำคำว่า “น้ำ” และถ้าโจนเดินทางไปยังโลกแฝด เขาจะยังคงไม่สามารถใช้ประสบการณ์เฉพาะจากตอนที่อยู่ในเหตุการณ์การแนะนำชื่อ มาเป็นแนวทางในการระบุว่าสิ่งที่เรียกว่า “น้ำ” ในโลกแฝดไม่ใช่เอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำว่า “น้ำ” ในโลกจริง เนื้อหาของประสบการณ์เฉพาะของโจนและแฝดโจน จึงยังไม่สามารถระบุเอ็กเทนชันที่แท้จริงของ “น้ำ”

ได้ จึงแสดงให้เห็นว่า เนื้อหาของประสบการณ์เฉพาะตามแนวคิดเซิร์ล ไม่สามารถระบุระบุเอกลักษณ์ชั้นที่แท้จริงของคำได้ จึงกล่าวได้ว่า โจนในโลกจริงและแฝดโจนในโลกแฝดยังคงมีประสบการณ์เกี่ยวกับ “น้ำ” ที่เหมือนกันเชิงประเภท และประสบการณ์เกี่ยวกับ “น้ำ” ที่เหมือนกันเชิงประเภทนี้ สามารถบ่งถึงเอกลักษณ์ชั้นของ “น้ำ” ที่ต่างกัน สภาวะจิตจึงไม่สามารถกำหนดเอกลักษณ์ชั้นได้ และสภาวะจิตจึงไม่สามารถกำหนดความหมาย นอกจากนี้ เนื้อหาของประสบการณ์ที่เกี่ยวกับ “น้ำ” ที่เหมือนกันเชิงประเภทของโจนสามารถบ่งถึงสิ่งอื่นที่ไม่ใช่น้ำ คำว่า “น้ำ” จึงไม่สามารถบ่งถึงน้ำในโลกภายนอกได้อย่างแท้จริง แนวคิดของเซิร์ลจึงไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกภายนอกได้

๓.๒) ข้อแย้งของพัทน์ม

จากข้อโต้แย้งข้อที่สองของเซิร์ล พัทน์มวิจารณ์ว่า การที่เซิร์ลเห็นว่าข้อเท็จจริงของสิ่งที่ถือคำบ่งถึงไม่มีบทบาทในการกำหนดความหมาย และเซิร์ลเสนอให้เนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึงเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดความหมาย จะทำให้คำที่มีความหมายเดียวกันในภาษาที่ต่างกันเช่น “elm” ในภาษาอังกฤษและ “ulme” ในภาษาเยอรมัน คำทั้งสองคำนี้จะมีความหมายต่างกัน เนื่องจาก ทั้งสองคำนี้มีเนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึงต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับข้อเท็จจริง

พัทน์มยกตัวอย่างดังนี้ ในภาษาอังกฤษคำว่า “elm” มีความหมายเหมือนกับ “ulme” ในภาษาเยอรมันเพราะบ่งถึงต้นเอล์มเหมือนกัน แต่ผู้พูดชาวอังกฤษกับผู้พูดชาวเยอรมันจะรู้ “elm” กับ “ulme” ในความหมายที่ต่างกัน เนื่องจาก สิ่งที่ผู้พูดชาวอังกฤษเรียกว่า “elm” คือต้นไม้ชนิดหนึ่งที่ผู้เชี่ยวชาญชี้และเรียกว่า “elm” ขณะที่ สิ่งที่ผู้พูดชาวเยอรมันเรียกว่า “ulme” คือต้นชนิดหนึ่งที่ผู้เชี่ยวชาญชี้และเรียกว่า “ulme” จากกรณียามความหมาย “elm” กับ “ulme” นี้ แสดงให้เห็นถึงเนื้อหาที่เกี่ยวกับการนิยามคำต่างกันและส่งผลให้ผู้พูดชาวอังกฤษมีเนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึงของ “elm” ในแง่ อินเทนชัน (intension with s) ต่างกับเนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึงของ “ulme” ในสภาวะจิตของผู้พูดชาวเยอรมัน ดังนั้น “elm” กับ “ulme” จึงมีความหมายต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่คำทั้งสองคำนี้มีความหมายเหมือนกันเพราะบ่งถึงสิ่งเดียวกันคือต้นเอล์ม (Putnam, 1996: xviii – xix)

นอกจากนั้น สมมติว่าชาว Nova Scotia ใช้คำว่า “elm” เรียกต้นบีช และใช้คำว่า “beech” เรียกต้นเอล์ม (พูดอย่างง่ายคือคำว่า “elm” ของชาว Nova Scotia มีความหมายเหมือนกับ “beech” ในภาษาอังกฤษ) ตามแนวคิดของเซิร์ล “elm” ของชาว Nova Scotia จะมี

ความหมายเหมือนกับ“elm” ของชาวอังกฤษ เพราะมีเนื้อหาที่สภาวะจิตมุ่งถึงเหมือนกัน ซึ่งขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่คำทั้งสองคำบ่งถึงสิ่งที่ต่างกัน (Putnam, 1996: xix)

๔. ข้อสรุป

ทฤษฎีสภาวะจิตกำหนดความหมายมีแนวคิดว่ามีมโนทัศน์ที่เชื่อมโยงกับคำเป็นสิ่งที่กำหนดอีกแทนชั้นของคำ ซึ่งพัทธน์โต้แย้งว่า ถ้ามโนทัศน์ที่เชื่อมโยงกับคำกำหนดอีกแทนชั้นแล้ว คำจะไม่สามารถบ่งถึงอีกแทนชั้นที่แท้จริงได้ โดยพัทธน์ยกตัวอย่างแย้งเรื่องโลกแฝดที่ ชาวโลกจริงและชาวโลกแฝดมีมโนทัศน์เกี่ยวกับคำว่า “น้ำ” เหมือนกัน คือ “เป็นของเหลว ไร้สี ไร้กลิ่น ดับกระหาย” แต่โครงสร้างภายในของสิ่งที่เรียกว่า “น้ำ” ในโลกแฝดคือ XYZ และโครงสร้างภายในของสิ่งที่เรียกว่า “น้ำ” ในโลกจริงคือ H₂O คำว่า “น้ำ” ในโลกจริงและโลกแฝดจึงบ่งถึงสิ่งที่ต่างกัน มโนทัศน์ที่เชื่อมโยงกับ “น้ำ” จึงสามารถบ่งถึงสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ น้ำ และมโนทัศน์ที่เชื่อมโยงกับคำไม่สามารถกำหนดอีกแทนชั้นที่แท้จริงของคำได้ สภาวะจิตไม่สามารถกำหนดความหมาย

เซิร์ลโต้แย้งพัทธน์ว่า มโนทัศน์ที่เชื่อมโยงกับ “น้ำ” ของคนในโลกจริงและคนในโลกแฝดคือเนื้อหาของประสบการณ์ คนในโลกจริงและคนในโลกแฝดแต่ละคนจะมีเนื้อหาของประสบการณ์ที่มีลักษณะเฉพาะที่สามารถบ่งถึงอีกแทนชั้นของ “น้ำ” ได้อย่างถูกต้อง โดยเซิร์ลอ้างถึงความคิดเรื่อง “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” ซึ่งอธิบายเกี่ยวกับประสบการณ์การรับรู้ว่า ประสบการณ์การรับรู้จะมีลักษณะพิเศษคือ “การระบุถึงตนเองเชิงสาเหตุ” ซึ่งลักษณะพิเศษนี้จะทำให้ประสบการณ์ของผู้พูดต่อเหตุการณ์หนึ่งมีลักษณะเฉพาะต่อเหตุการณ์นั้น จึงทำให้ใจในโลกจริงมีเนื้อหาของประสบการณ์เฉพาะเกี่ยวกับคำว่า “น้ำ” ที่บ่งถึงน้ำในโลก (H₂O) และแฝดใจในโลกแฝดมีเนื้อหาของประสบการณ์เฉพาะเกี่ยวกับ “น้ำ” ที่บ่งถึงของเหลวในโลกแฝด (XYZ) แต่ใจในโลกจริงและแฝดใจในโลกแฝดจะมีประสบการณ์ที่เกี่ยวกับ “น้ำ” เหมือนกันเชิงประเภท คำอธิบายของเซิร์ลแสดงให้เห็นว่าใจในโลกจริงและแฝดใจในโลกแฝดยังคงใช้เนื้อหาของสภาวะจิต (เนื้อหาของประสบการณ์เฉพาะ) ของตนบ่งถึงอีกแทนชั้นของ “น้ำ” ได้อย่างถูกต้อง เนื้อหาของประสบการณ์ของใจในโลกจริงบ่งถึงน้ำในโลกไม่สามารถบ่งถึงสิ่งอื่น เซิร์ลจึงสรุปว่า สภาวะจิตกำหนดอีกแทนชั้น และสภาวะจิตกำหนดความหมาย

แต่ข้อวิจารณ์ของแม็คดาวลีย์ได้แสดงให้เห็นว่า แนวคิดของเซิร์ลเรื่องประสบการณ์เฉพาะดังกล่าว ไม่สามารถบ่งถึงอีกแทนชั้นที่แท้จริงของคำได้ ย่อมเท่ากับว่าแนวคิดของเซิร์ลยังคงเจอปัญหาที่พัทธน์โต้แย้งได้แก่ เนื้อหาในสภาวะจิตไม่สามารถกำหนดอีกแทนชั้นของคำ และขณะเดียวกัน ผู้เขียนเห็นว่า เซิร์ลก็ยอมรับว่าผู้พูดแต่ละคนในโลกจริงจะมีประสบการณ์เกี่ยวกับ “น้ำ” ที่ต่างกัน แต่ผู้พูดแต่ละคนก็สามารถใช้คำว่า “น้ำ” ในความหมายเดียวกันและใช้คำว่า “น้ำ”

บ่งถึงสิ่งเดียวกัน เนื่องจากผู้พูดแต่ละคนจงใจใช้คำตามคนในสังคม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้พูดแต่ละคนไม่ได้ใช้ประสบการณ์ที่เฉพาะของตนบ่งถึงเอ็กเทนชันของ “น้ำ” แต่พวกเขาใช้คำตามคนในสังคม จึงดูเหมือนว่าเซิร์ลก็ไม่ได้ต้องการให้ผู้พูดใช้ประสบการณ์ที่เฉพาะของตนบ่งถึงเอ็กเทนชันของ “น้ำ” แต่ให้ผู้พูดใช้คำตามคนในสังคม ซึ่งการใช้คำตามคนในสังคมนั้นแสดงให้เห็นว่าเนื้อหาในสภาวะจิต (เนื้อหาของประสบการณ์เฉพาะ) ไม่เพียงพอแก่การเข้าใจเอ็กเทนชันที่แท้จริงของ “น้ำ” จึงดูเหมือนว่าข้อเสนอของเซิร์ลเรื่อง “การระบุตนเองเชิงสาเหตุ” ไม่สามารถท้าทายทฤษฎีเกอธท์ กำหนดความหมายจากภายนอกได้ ในบทต่อไปจะเป็นการประเมินเกี่ยวกับ แนวคิดเรื่องเกอธท์ กำหนดความหมายของพัทธัม และสรุป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๕

ประเมินและสรุป

บทที่ผ่านมา ได้พิจารณาเกี่ยวกับข้อโต้แย้งของเซิร์ลต่อทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมาย จากภายนอกของพัทน์ม เซิร์ลแย้งด้วยการเสนอความเข้าใจสภาวะจิตลักษณะใหม่ที่มีคุณสมบัติ “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” คุณสมบัตินี้ดังกล่าวทำให้สภาวะจิตสามารถเชื่อมโยงกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเจ้าของสภาวะจิตได้ เซิร์ลอธิบายความหมายระดับอินเทนชันว่าเป็นสภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา ส่วนความหมายระดับเอ็กเทนชัน เป็นสิ่งที่สภาวะจิตมุ่งถึง และอินเทนชันที่เชื่อมโยงกับคำ กำหนดเอ็กเทนชันของคำ ซึ่ง “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” ตามแนวคิดของเซิร์ลนั้นมีลักษณะของ “การระบุถึงตนเองเชิงสาเหตุ” ซึ่งลักษณะดังกล่าวทำให้เนื้อหาในสภาวะจิตที่เชื่อมโยงกับคำ มีลักษณะเฉพาะที่สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้ สภาวะจิตจึงกำหนดความหมาย

ข้อโต้แย้งของแม็คดาวล์ต่อแนวคิดของเซิร์ล ได้แสดงให้เห็นว่า แนวคิดของเซิร์ลเรื่องสภาวะจิตเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับคำ ยังไม่สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงได้ แนวคิดของเซิร์ลจึงยังคงเจอปัญหาที่พัทน์มโต้แย้งคือ เนื้อหาในสภาวะจิตไม่สามารถกำหนดเอ็กเทนชันของคำ สภาวะจิตจึงไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย ข้อโต้แย้งของเซิร์ลยังไม่สามารถทำลายแนวคิดของพัทน์ม เรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกได้ นอกจากนี้ ข้อโต้แย้งของพัทน์มยังแสดงให้เห็นว่า แนวคิดของเซิร์ลจะทำให้คำเดียวกันและมีความหมายเดียวกัน แต่พูดในภาษาที่ต่างกัน (เช่น “elm” ในภาษาอังกฤษและ “ulme” ในภาษาเยอรมัน ทั้งสองคำนี้ หมายถึงต้นเอลม์) มีความหมายต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับความเป็นจริง

บทนี้ผู้เขียนจะประเมินแนวคิดของพัทน์มเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก ซึ่งมีทั้งหมดสี่ประการ สุดท้ายจะเป็นการสรุปเนื้อหาทั้งหมดของวิทยานิพนธ์

๑. ประเมินทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์ม

โดยสรุป การเสนอแนวคิดของพัทน์ม มีพื้นฐานความคิดจากแบ่งสภาวะจิตเป็นสองลักษณะได้แก่ สภาวะจิตลักษณะแคบ และสภาวะจิตลักษณะกว้าง พัทน์มโต้แย้งทัศนะแบบเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน โดยเฉพาะทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ จากการอธิบายว่า ทัศนะดังกล่าววางอยู่บนพื้นฐานของการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะแคบ และพัทน์มเสนอการเข้าใจสภาวะจิตลักษณะกว้างเป็นพื้นฐานในการเสนอแนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก ซึ่งผู้เขียนได้ประเมินแนวคิดดังกล่าวของพัทน์มซึ่งแบ่งเป็นสี่ประการดังนี้

ประการที่หนึ่ง ผู้เขียนเห็นว่า แนวคิดของพัทน์มั้นั้นสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลก และความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมนุษย์ ในแง่การสื่อสารได้ ดังนี้

แนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์มั้นเสนอให้การแบ่งงานกันทำทางภาษาระบุเอ็กเทนชันของคำ แนวทางการระบุเอ็กเทนชันคือ สายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ ตัวอย่าง คำว่า “น้ำ” ผู้พูดสามารถระบุเอ็กเทนชันของ “น้ำ” จากการเรียนรู้การใช้คำจากสายโซ่การใช้คำโดยเริ่มต้นจากเหตุการณ์การแนะนำคำว่า “น้ำ” ซึ่ง “น้ำ” บ่งถึงของเหลวที่มีโครงสร้างทางเคมีเป็น H_2O คนที่อยู่ในเหตุการณ์ดังกล่าวจะส่งต่อการใช้คำว่า “น้ำ” ไปยังคนอื่นในสังคม ผู้พูดที่อยู่ในสายโซ่การใช้คำจะตั้งใจใช้คำบ่งถึงสิ่งเดียวกันกับเหตุการณ์การแนะนำคำ และเมื่อเกิดความสงสัยก็สามารถสืบย้อนกลับไปหาที่มาของการใช้คำหรือปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ การระบุเอ็กเทนชันของคำผ่านสายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อจึงสามารถระบุถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้ ผู้พูดที่อยู่ในการแบ่งงานกันทางภาษาจึงสามารถใช้คำเรียกประเภทธรรมชาติบ่งถึงสิ่งในโลกภายนอกได้อย่างแท้จริง ส่วนเรื่องการสื่อสาร ตามแนวคิดของพัทน์มั้นั้น ผู้พูดจะรู้ความหมายโดยการเรียนรู้การใช้คำจากสังคมหรือสายโซ่สาเหตุที่มาของชื่อ ผู้พูดที่อยู่ในสายโซ่การส่งต่อการใช้คำจะสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ในความหมายเดียวกัน เนื่องจากเรียนรู้การใช้คำต่อกันมาจากสายโซ่การใช้คำเดียวกัน เมื่อเกิดความสับสนก็สามารถสืบย้อนกลับไปหาที่มาของการใช้คำ

ประการที่สอง แนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทน์มั้น เสนอให้สิ่งในโลกภายนอก ได้แก่ การใช้คำของคนในสังคมและธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง เป็นสิ่งที่กำหนดความหมาย ซึ่งธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง ได้แก่ โครงสร้างทางเคมี รหัสพันธุกรรม ที่ต้องใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ตรวจสอบและอธิบาย เราไม่สามารถรับรู้ถึงโครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาติเหล่านี้ได้ การเสนอให้ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งเป็นส่วนหนึ่งของความหมายคำ เป็นแนวคิดที่สำคัญของพัทน์มั้นที่แสดงให้เห็นว่า โลกภายนอกที่ประกอบไปด้วยสิ่งธรรมชาติทั้งหลายนั้น เป็นอิสระจากการรับรู้ของเรา ดังนั้น คำที่ทำหน้าที่บ่งถึงโลกภายนอกโดยตรง เช่นคำเรียกประเภทธรรมชาติ นั้นจึงต้องคำนึงถึง โลกภายนอกที่เป็นอิสระจากการรับรู้ของเราด้วย ตัวอย่างเช่น คำว่า “น้ำ” หมายถึงน้ำ ซึ่งเป็นสิ่งในธรรมชาติ ความหมายของ “น้ำ” จะไม่ใช่เพียงแค่ว่ามีคุณสมบัติภายนอกที่เรารับรู้เท่านั้น แต่สิ่งที่เรียกว่า “น้ำ” ในโลกของเราต้องหมายถึงของเหลวที่มีองค์ประกอบทางเคมีเป็น H_2O ด้วย

ผู้เขียนเห็นด้วยกับข้อเสนอดังกล่าวของพัทน์มั้น ที่เสนอให้ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง เป็นส่วนหนึ่งของความหมายของคำเรียกประเภทธรรมชาติ เนื่องจาก สิ่งในธรรมชาตินั้น มี

ความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของเรา คำเรียกประเภทธรรมชาติจึงมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของเราเช่นเดียวกัน กล่าวคือ เรากินพืชบางชนิด เราไม่กินพืชบางชนิด เรากินสัตว์บางชนิด เราไม่กินสัตว์บาง ชนิดที่คำเรียกประเภทธรรมชาตินั้นเป็นสัญลักษณ์แทนถึงสิ่งในธรรมชาติและเป็นสัญลักษณ์ที่แยกแยะความต่างของสิ่งหรือจัดประเภทของสิ่งในธรรมชาติ พืชที่เรากินได้ จะมีชื่อบอกว่าเป็นพืชชนิดใด เช่นเดียวกัน พืชที่เรากินไม่ได้ก็จะมีชื่อบอกว่าเป็นพืชชนิดใด ถ้าเรานิยามความหมายของคำเรียกประเภทธรรมชาติด้วยคุณสมบัติภายนอกของสิ่ง เราจะไม่เห็นความต่างของสิ่งที่เราสามารถกินได้ และสิ่งที่ไม่สามารถกินได้ ยกตัวอย่างเช่น ในโลกของเรานั้น มีของเหลวอีกประเภทหนึ่งที่มีองค์ประกอบทางเคมีเป็น D_2O ซึ่งเป็นน้ำประเภทหนึ่งที่มีคุณสมบัติภายนอกเหมือนน้ำที่มีองค์ประกอบเป็น H_2O ทุกประการ แต่น้ำ D_2O เป็นอันตรายต่อร่างกายของมนุษย์เมื่อมนุษย์ดื่มกิน ถึงแม้ว่ารสชาติของน้ำ D_2O จะไม่แตกต่างจาก น้ำ H_2O ถ้าเรานิยามความหมายคำว่า “น้ำ” โดยคำนึงถึงโครงสร้างภายในของน้ำแล้ว เราจะไม่เรียก D_2O ว่า “น้ำ” และเราจะตั้งชื่อใหม่เพื่อแสดงความต่างกับ H_2O ซึ่งในความเป็นจริง D_2O มีชื่อว่า “น้ำมวลหนัก” (ไม่ใช่ “น้ำ”) และเราจะใช้คำว่า “น้ำ” เพื่อบ่งถึงน้ำ H_2O ที่ไม่เป็นอันตรายต่อร่างกายของเรา ขณะที่เราพูดว่า “น้ำ” เราจะเข้าใจทันทีว่าเราหมายถึงสิ่งที่ดื่มกินได้ ไม่เป็นอันตรายต่อร่างกาย แต่ถ้าเรานิยามความหมายคำว่า “น้ำ” ด้วยคุณสมบัติภายนอกของน้ำเพียงอย่างเดียว โดยไม่คำนึงถึงโครงสร้างภายในของน้ำแล้ว คำว่า “น้ำ” จะหมายถึงทั้ง D_2O และ H_2O และเราจะไม่เห็นความต่างของสิ่งที่เรียกว่า “น้ำ” เราจะสับสนเกี่ยวกับคำว่า “น้ำ” เพราะขณะที่เราใช้คำว่า “น้ำ” กับของเหลวที่วางอยู่ต่อหน้าเรา เราจะไม่ว่าสิ่งนั้นเป็นน้ำที่เราดื่มกินได้ หรือสิ่งนั้นเป็นน้ำที่เราดื่มกินไม่ได้ ผู้เขียนจึงเห็นว่าแนวคิดที่เสนอให้ ธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งเป็นส่วนหนึ่งของความหมายของคำเรียกประเภทธรรมชาติ เป็นข้อดีของทฤษฎีเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทธัม ซึ่งทฤษฎีความหมายกระแสหลักที่อธิบายในตอนต้นนั้นไม่ได้คำนึงถึงแนวคิดดังกล่าว

ประการที่สาม ผู้เขียนเห็นว่า แนวคิดของพัทธัมมีข้อบกพร่องที่สำคัญประการหนึ่ง คือ ข้อบกพร่องที่เห็นได้ชัดจากข้อวิจารณ์ของ แม็คดาวล์ (McDowell, 1996) แม็คดาวล์เห็นว่า พื้นฐานแนวคิดของพัทธัมนี้มีที่มาจากกรณีที่พัทธัมแบ่งการเข้าใจสภาวะจิตเป็นสองประเภท คือ สภาวะจิตลักษณะแคบและสภาวะจิตลักษณะกว้าง การที่พัทธัมแบ่งสภาวะจิตเป็นสองลักษณะดังกล่าว เนื่องจากพัทธัมมีความเข้าใจเกี่ยวกับจิตว่า “สภาวะจิตเป็นสิ่งที่อยู่ในหัว” จึงทำให้พัทธัมนำไปอธิบายสภาวะจิตลักษณะแคบ และอธิบายต่อไปว่าสภาวะจิตดังกล่าวทำให้ความหมายมีที่มาจากสภาวะจิตของปัจเจกเพียงอย่างเดียว ความหมายจึงไม่สามารถเชื่อมโยงกับสิ่งแวดล้อม

ภายนอก ทั้งสิ่งแวดล้อมทางสังคมและทางกายภาพ พัทธน์จึงปฏิเสธสภาวะจิตลักษณะแคบ และให้ความสำคัญกับสภาวะจิตลักษณะกว้างที่ทำให้ความหมายมีที่จากการใช้คำของคนในชุมชน และสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ การให้ความสำคัญกับสิ่งที่อยู่ในโลกภายนอกทั้งทางธรรมชาติและสังคม ทำให้พัธน์มองข้าม ความสำคัญของจิต

แม้คิตดาวล์เห็นว่า สาเหตุที่ทำให้แนวคิดของพัธน์ทิ้งความสำคัญของจิต สืบเนื่องมาจากการที่พัธน์มีพื้นฐานการเข้าใจว่า จิตดำรงอยู่ในหัว และนำไปสู่แบ่งสภาวะจิตเป็นสองลักษณะ ดังกล่าว และอธิบายว่าสภาวะจิตลักษณะแคบเป็นสภาวะจิตที่ไม่สามารถเชื่อมโยงกับโลกภายนอก แม้คิตดาวล์เห็นว่าพัธน์ไม่ควรแบ่งสภาวะจิตตั้งแต่ต้น เพราะการจะเข้าใจสภาวะจิตได้นั้น ไม่สามารถแยกออกจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา การดำรงอยู่อย่างมีจิต (mental life) ของประธานเป็นแง่มุมของชีวิตของเรา (an aspect of our lives) จิตนั้นดำรงอยู่ในที่ที่เรามีชีวิตอยู่ จิตจึงเป็นหนึ่งเดียวกับชีวิตของเราและเป็นหนึ่งเดียวกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา (McDowell, 1996: 309) อย่างไรก็ตามในบทความชิ้นนี้ แม้คิตดาวล์ไม่ได้อธิบายเกี่ยวกับจิตอย่างชัดเจน แต่ผู้เขียนเห็นว่าเราสามารถเข้าใจจิตตามแนวคิดของแม้คิตดาวล์ได้ โดยใช้แนวคิดเรื่องอรรถสารของเฟร์เกอรรธสารตามแนวคิดของเฟร์เกคือ รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่แสดงต่อการรับรู้ของผู้พูด และอรรถสารมีลักษณะเป็นภาวีสัญที่ผู้พูดทุกคนสามารถรับรู้อรรถสารร่วมกันได้ เราและผู้อื่นจึงสามารถถ่ายทอดความคิดให้แก่กันและกันได้ อรรถสารจึงมีลักษณะเป็นสาธารณะ และการอธิบายเกี่ยวกับจิตดังกล่าวของแม้คิตดาวล์ที่อธิบายว่า จิตจึงเป็นหนึ่งเดียวกับชีวิตของเราและเป็นหนึ่งเดียวกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา แสดงให้เห็นว่า จิตไม่แยกออกการรับรู้โลก จึงทำให้เข้าใจได้ว่าจิตตามแนวคิดของแม้คิตดาวล์คือ “การรับรู้และการเข้าใจโลก” การที่ผู้เขียนอธิบายว่า จิตตามแนวคิดของแม้คิตดาวล์ มีลักษณะทั้ง “การรับรู้” และ “การเข้าใจ” เนื่องจากว่า แม้คิตดาวล์ได้อธิบายเกี่ยวกับธรรมชาติพื้นฐานของจิตในอีกแง่หนึ่งคือ ความสามารถทางสติปัญญาของจิต (an act of the intellect of mind) ซึ่งได้แก่ ความสามารถในการควบคุม (command) ความหมายของคำ (McDowell, 1996: 305) ซึ่งผู้เขียนใช้คำว่า “เข้าใจ” แทน “ความสามารถทางสติปัญญาของจิต” เมื่อจิตตามแนวคิดของแม้คิตดาวล์คือ การรับรู้และการเข้าใจโลก เนื้อหาของจิตจึงเป็นสิ่งที่เรารับรู้จากโลก ขณะที่แม้คิตดาวล์ปฏิเสธการเข้าใจจิตในลักษณะที่ว่า จิตคือสิ่งที่ดำรงอยู่ในหัว เนื้อหาของสภาวะจิตตามแนวคิดของแม้คิตดาวล์จึงไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในหัว ในลักษณะที่ผู้อื่นไม่สามารถรู้ถึงเนื้อหาในสภาวะจิตของเรา เนื้อหาของจิตตามแนวคิดของแม้คิตดาวล์จึงหมายถึง อรรถสาร ที่มีลักษณะเป็นสิ่งสาธารณะที่เราและผู้อื่นสามารถรับรู้ร่วมกัน แต่คำว่า “สาธารณะ” ในที่นี้ ก็ไม่ได้มีความหมายที่ตรงข้ามหรือแยกขาดออกจาก “ส่วนตัว” แต่หมายถึงการที่เราและผู้อื่นสามารถรับรู้

ความหมายได้โดยตรง โดยสรุปแล้ว เราสามารถเข้าใจได้ว่า จิตตามแนวคิดของแม็คดาวล์คือ การรับรู้และการเข้าใจโลกผ่านอรรถสสาร ผู้เขียนเห็นว่า ประเด็นนี้เป็นประเด็นที่ควรจะไปศึกษาต่อไปคือ เมื่อเข้าใจจิตตามแนวคิดของแม็คดาวล์ดังกล่าวแล้ว ความหมายตามแนวคิดของแม็คดาวล์จะมีลักษณะเป็นอย่างไร และความสำคัญของจิตตามแนวคิดของแม็คดาวล์นั้นเป็นอย่างไร และแนวคิดของแม็คดาวล์จะสามารถอธิบายครอบคลุมถึงความสำคัญของจิตได้อย่างไร

อย่างไรก็ดี ผู้เขียนเห็นด้วยกับข้อวิจารณ์ของแม็คดาวล์ ที่วิจารณ์ว่าพัทธัมให้ความสำคัญกับการแบ่งสภาวะจิตเป็นสองลักษณะ และไปให้ความสำคัญกับสภาวะจิตลักษณะกว้างและการอธิบายว่าความหมายมีที่มาจากโลกภายนอก และซึ่งทำให้ผู้เขียนเห็นว่าพัทธัมทิ้งความสำคัญของสภาวะที่อยู่ภายในของมนุษย์ เช่น ความเหงา ความว้าเหว เช่น “ฉันไม่อยากว้าเหว” “ฉันไม่อยากเหงา” ข้อความที่แสดงถึงสภาวะภายในดังกล่าวเป็นข้อความที่บ่งถึงสิ่งที่อยู่ภายในของมนุษย์ ซึ่งไม่ได้บ่งถึงสิ่งแวดล้อมภายนอก ถ้าพัทธัมให้ความสำคัญกับการอธิบายว่าความหมายมีที่มาจากโลกภายนอก แนวคิดของพัทธัมจะไม่สามารถอธิบายความหมายของข้อความที่แสดงถึงสภาวะที่อยู่ภายใน ซึ่งข้อความที่แสดงถึงสภาวะภายในคือ การที่มนุษย์ใช้ภาษาถ่ายทอดความรู้สึกภายในของตนให้ผู้อื่นรับรู้ เมื่อแนวคิดของพัทธัมไม่สามารถอธิบายข้อความที่แสดงถึงสภาวะภายในได้ จึงเท่ากับว่าแนวคิดของพัทธัมไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์ ทฤษฎีความหมายของพัทธัมจึงยังไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา มนุษย์และโลกได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งในการเสนอทฤษฎีความหมายควรอธิบายครอบคลุมถึงการทำงานของภาษาที่มีความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา มนุษย์ และโลกภายนอก

ประการที่สี่ ผู้เขียนเห็นว่า ทฤษฎีความหมายของพัทธัมไม่ได้ขัดแย้งกับทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ กล่าวคือ พัทธัมยอมรับ สมมติฐานที่ (๒) คือ *ความหมาย* (อินเทนชัน) กำหนดเอ็กเทนชัน โดยอธิบายว่า *ความหมาย* คือรูปแบบคำบรรยาย ซึ่งมีที่มาจากโลกภายนอก ได้แก่ การตกลงร่วมกันของคนในชุมชนที่ใช้ภาษาและธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งในธรรมชาติ ผู้เขียนจึงเห็นว่า อินเทนชันตามแนวคิดของพัทธัมคือ รูปแบบคำบรรยาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้พูดทุกคนสามารถรับรู้ร่วมกันและสามารถถ่ายทอดสื่อสารให้แก่กันและกัน (intersubjective) ได้ ซึ่งก็สอดคล้องกับแนวคิดแบบเฟรเก้ ที่อธิบายว่า *อรรถสสารหรืออินเทนชัน กำหนด เอ็กเทนชันหรือสิ่งที่ถ้อยคำบ่งถึง* และอรรถสสารคือ รูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่มีลักษณะเป็นภาววิสัยที่ผู้พูดทุกคนสามารถรับรู้ร่วมกันและสามารถถ่ายทอดสื่อสารให้แก่กันและกันได้ เพียงแต่พัทธัมได้เพิ่ม

คำอธิบายเรื่องการตกลงร่วมกันของคนในชุมชนและเรื่องธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่ง ให้แก่นักเรียน
ชั้น (อรรถสสาร)

๒. สรุป

วิทยานิพนธ์นี้ได้เริ่มจากการทบทวนทฤษฎีความหมายกระแสหลักในบทที่สอง ซึ่งได้แสดงให้เห็นว่า ทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ในตอนต้นนั้น เสนอให้เกณฑ์กำหนดความหมายมีที่มาจากโลกภายนอก ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่ไม่ขึ้นอยู่กับสภาวะจิต ในบทที่สาม เป็นการพิจารณาถึงข้อโต้แย้งของพัทธัมต่อทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ ซึ่งพัทธัมเห็นว่าทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ มีลักษณะเป็นสภาวะจิตกำหนดความหมาย หรือ มีลักษณะเป็นทัศนะแบบ “เกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน” ซึ่ง “ภายใน” นั้นหมายถึง “สภาวะจิตในลักษณะแคบ” และพัทธัมได้เสนอตัวอย่างแย้งเรื่องโลกแฝด เพื่อแสดงให้เห็นว่าทัศนะแบบเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายใน ตามทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ จะเกิดปัญหาคือ คำไม่สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันของคำได้อย่างแท้จริง และสภาวะจิตไม่เพียงพอแก่การกำหนดความหมาย พัทธัมเสนอแนวคิดเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก ซึ่งสิ่งที่กำหนดความหมายได้แก่ สังคมและธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งในโลก บทที่สี่ เป็นการพิจารณาเกี่ยวกับข้อโต้แย้งของเซิร์ล ต่อแนวคิดของพัทธัม เซิร์ลโต้แย้งด้วยการเสนอความเข้าใจสภาวะจิตลักษณะใหม่ โดยนำมโนทัศน์เรื่อง “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” มาอธิบายสภาวะจิต ซึ่งมีมโนทัศน์ “สภาวะจิตที่มุ่งถึงเนื้อหา” ตามแนวคิดของเซิร์ลนั้น มีลักษณะของ “การระบุดตนเองเชิงสาเหตุ” ซึ่งลักษณะดังกล่าวทำให้สภาวะจิตมีลักษณะเฉพาะที่สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงของคำได้ สภาวะจิตจึงยังสามารถกำหนดความหมาย แต่ข้อแย้งของแม็คคาวล์ ต่อแนวคิดของเซิร์ลได้แสดงให้เห็นว่า แนวคิดของเซิร์ลเรื่องสภาวะจิตลักษณะเฉพาะที่เกี่ยวกับคำ ยังไม่สามารถบ่งถึงเอ็กเทนชันที่แท้จริงได้ จึงทำให้แนวคิดของเซิร์ลยังคงเจอปัญหาที่พัทธัมโต้แย้ง แนวคิดของเซิร์ลจึงยังไม่สามารถทำลายแนวคิดของพัทธัมได้ บทที่ห้า เป็นการประเมินแนวคิดของพัทธัมเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอก ซึ่งแนวคิดของพัทธัมสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกได้ แต่แนวคิดของพัทธัมไม่สามารถอธิบายข้อความที่แสดงถึงสภาวะภายในของมนุษย์ จึงทำให้แนวคิดของพัทธัมไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา กับมนุษย์ ดังนั้น ทฤษฎีความหมายของพัทธัมจึงยังไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา มนุษย์และโลกได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งในการเสนอทฤษฎีความหมายควรอธิบายให้ครอบคลุมถึงการทำงานของภาษาที่มีความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษา มนุษย์ และโลกภายนอก

ผู้เขียนเห็นว่า ประเด็นที่เป็นข้อแย้งต่อแนวคิดของพัทธน์เรื่องเกณฑ์กำหนดความหมาย มีสองประเด็นดังนี้

ข้อแย้งประเด็นแรกคือ ปัญหาเรื่องข้อความที่แสดงถึงสภาวะภายในของมนุษย์ ซึ่งเป็นประเด็นที่ผู้เขียนได้อภิปรายไปแล้ว ในการประเมินแนวคิดของพัทธน์ ซึ่งทฤษฎีความหมายของพัทธน์ยังไม่สามารถอธิบายความหมายของข้อความที่แสดงถึงสภาวะภายในของมนุษย์

ข้อแย้งประเด็นที่สองคือ ข้อถกเถียงในปรัชญาวิทยาศาสตร์เรื่อง *สังคมนิยมทางวิทยาศาสตร์* (scientific realism) และ *ปฏิสังคมนิยมทางวิทยาศาสตร์* (scientific anti-realism) ซึ่งสังคมนิยมทางวิทยาศาสตร์ คือกลุ่มที่ถือว่า ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่อธิบายถึงสิ่งที่มองไม่เห็นเช่น อะตอม อิเล็กตรอน รหัสพันธุกรรม โครงสร้างทางเคมี ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงตามที่ทฤษฎีบอกเล่า โดยอ้างจากความสำเร็จเชิงประจักษ์ของวิทยาการทางวิทยาศาสตร์ ที่ได้นำทฤษฎีเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างประสบความสำเร็จ ขณะที่ปฏิสังคมนิยมทางวิทยาศาสตร์คือ กลุ่มที่ถือว่า ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่อธิบายสิ่งที่มองไม่เห็น ไม่ได้เป็นความจริง ทฤษฎีเหล่านี้เป็นเพียงสมมติฐานที่ใช้เป็นเครื่องมือในการพยากรณ์ปรากฏการณ์ต่างๆ ไม่ถือเป็นความจริง (ซาเมียร์ โอคาซา, ๒๕๔๗: ๗๓ - ๘๔)

ผู้เขียนเห็นว่า แนวคิดของเรื่องเกณฑ์กำหนดความหมายจากภายนอกของพัทธน์นั้น วางอยู่บนแนวคิดเรื่องสังคมนิยมทางวิทยาศาสตร์ เนื่องจาก พัทธน์เสนอให้เอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติคือ โครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาติ เช่น โครงทางเคมีของน้ำ H_2O เป็นต้น จึงเท่ากับว่า พัทธน์ยอมรับว่าโครงสร้างภายในของสิ่งธรรมชาติมีอยู่จริง แต่เมื่อแนวคิดสังคมนิยมทางวิทยาศาสตร์ ถูกโต้แย้งโดยกลุ่มปฏิสังคมนิยมทางวิทยาศาสตร์ ย่อมเท่ากับว่า ทฤษฎีความหมายของพัทธน์ ถูกโต้แย้งจากกลุ่มปฏิสังคมนิยมด้วย กล่าวคือ เอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติ เป็นเพียงสิ่งสมมติที่ไม่มีอยู่จริง อาจจะทำให้ข้อเสนอของพัทธน์ เรื่องเอ็กเทนชันของคำเรียกประเภทธรรมชาติไม่น่าเชื่อถือ

ผู้เขียนจึงเห็นว่า ข้อแย้งทั้งสองประเด็นนี้ คือประเด็นในการศึกษาทฤษฎีความหมายของพัทธน์ต่อไปในอนาคต ประเด็นแรกคือ การศึกษาว่าทฤษฎีความหมายของพัทธน์สามารถอธิบายความหมายข้อความที่แสดงถึงสภาวะภายในของมนุษย์ได้อย่างไร โดยคำอธิบายดังกล่าวต้องสามารถสอดคล้องกับมโนทัศน์ของพัทธน์เรื่อง “สภาวะจิตในลักษณะกว้าง” “การแบ่งงานกันทำทางภาษา” “ตัวชี้แข็งและคำบ่งชี้” และ “ความหมายทั่วไป” เพื่อตอบปัญหาข้อความที่แสดงถึงสภาวะภายในของมนุษย์ ประเด็นที่สองคือ การศึกษาข้อปกป้องของพัทธน์ต่อแนวคิดเรื่องสังคมนิยมทางวิทยาศาสตร์ เพื่อตอบข้อแย้งของกลุ่มปฏิสังคมนิยมทางวิทยาศาสตร์

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนิษฐศิริจันทร์. ๒๕๕๙. ความสำคัญของมโนทัศน์ “ความเจียม” ในปรัชญาวิตต์เกินสไตน์, วารสารสมาคมปรัชญาและศาสนาแห่งประเทศไทย, ๗๒ - ๑๐๑. เชียงใหม่: โรงพิมพ์จตุพร.
- ชาเมียร์ โอคาซา. ๒๕๔๙. ปรัชญาวิทยาศาสตร์โดยสังเขป. แปล โดย จูไรรัตน์ จันทร์ธำรง. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.
- สมฤดี วิศเวทย์. ๒๕๓๖. ปรัชญาของจอห์น ล็อก. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ประกายพรึก.
- โสรัจจ์ หงศ์ลดารมภ์. ๒๕๕๔. ตรรกวิทยาสัญลักษณ์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์.
- โสรัจจ์ หงศ์ลดารมภ์. ๒๕๕๒. ปรัชญาภาษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์.

ภาษาอังกฤษ

- Austin, John. L. 1962. How to do things with words. Oxford: Oxford University Press.
- Burge, Tyler. 1979. Individualism and the mental. In Frech, Uehling and Wettstein (ed), Midwest Studies in Philosophy IV, pp.73-121. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Descartes, Rene. 1969. A Discourse on Method Meditations on the First Philosophy Principles of Philosophy. By Veitch, John. London: Every Man's Library.
- Devitt, Micheal. 1981. Designation. New York: Columbia University Press.
- Dretske, Fred. 1981. Knowledge and the Flow of Information. Cambridge: MIT Press.
- Dretske, Fred. 1988. Explaining Behavior: Reasons in a World of Causes, Cambridge: MIT Press.
- Fodor, Jerry. 1987. Psychosemantics. Cambridge: MIT Press.
- Frege, Gottlob. 1948. On sense and reference. The Philosophical Review 57 (May 1948)
- Hacker, P.M.P. 1996. Wittgenstein's Place in Twentieth Century Analytic Philosophy. Oxford: Oxford Backwell Publisher.
- Hanna, Robert. 1991. How Ideas Became Meanings: Locke and the Foundations of Semantic Theory. The Reviwe of Metaphysic 44 (June 1991): 775-805.
- Hornsby, Jennifer and Longworth, Guy. (ed). 2006. Reading Philosophy of Language. Oxford: Blackwell Publishing.

- Kripke, Saul.1980.Naming and Necessity. Oxford: Basil Blackwell.
- Lepore, Ernest and Van Gulick.(ed).1993. John Searle and His critics. Oxford: Blackwell.
- Locke, John. 2006. Reading Philosophy of Language. Oxford: Blackwell Publishing.
- Locke, John.1975. An essay concerning Human Understanding. Nidditch, Peter H.(ed).
Oxford At the Clarendon Press.
- Lycan, William G. 2001. Philosophy of Language: A contemporary introduction. New
York: Routledge.
- Martinich, A.P.2001.The Philosophy of Language. Oxford: Oxford University Press.
- McCulloch, Gregoryr.1989. The Game of the Name: Introducing Logic, Language, And
Mind. Oxford: Clarendon Press.
- McDowell, John. 1992. Putnam on Mind and Meaning. In Pessin, Andrew and Goldberg,
Sanford. (ed.), The Twin Earth Chronicles, pp. 305 - 317. New York: M.E. Sharpe.
- McDowell, John. 1993. Intentionality *De Re*. In Lopore, Ernest and V. Gulick, Robert
(ed) ,John Searle and His critics, pp. 215 – 225. Oxford: Blackwell.
- Mellor. D.H. 1977. Natural kind. British Journal for the Philosophy of Science 28 (April
1977): 299-312.
- Mill, John stuart. 2006. 'Of Names' (extracts form System of Logic, Book 1, Ch.2). In
Hornby, Jennifer and Longworth, Guy .(ed.), Reading Philosophy of Language,
pp. 18-26. Oxford: Blackwell Publishing.
- Mill, John stuart.1867. A System of Logic. New York: Harper.
- Millikan, Ruth. 1984. Language, Thought, and Other Biological Categories. Cambridge:
MIT Press.
- Odell, S. Jack.2006. On the Philosophy of Language. USA: Thamson wadsworth.
- Pessin, Andrew and Goldberg, Sanford. (ed.).1996. The Twin Earth Chronicles. New
York: M.E. Sharpe.
- Putman, Hilary.1973. Meaning and Reference. The Journal of Philosophy 70
(November 1973): 699-711.
- Putman, Hilary.1996.Meaning of 'Meaning'. In Pessin, Andrew and Goldberg, Sanford.
(ed.), The Twin Earth Chronicles, pp. 3-53. New York: M.E. Sharpe.

- Putnam, Hilary.1975. Is semantic possible ?,Mind Language and Reality: Philosophical papers,Volume 2, pp. 139 – 152. Cambridge: Cambridge University Press.
- Putnam, Hilary.1975.Mind Language and Reality: Philosophical papers,Volume 2. Cambridge: Cambridge University Press.
- Putnam, Hilary.1996.Introduction. In Pessin, Andrew and Goldgerg, Sanford. (ed), The Twin Earth Chronicles, pp. xv – xxii.New York: M.E. Sharpe.
- Russell, Bertrand.1905. On Denoting. Mind 14 (October 1905): 479 – 493.
- Russell, Bertrand.1968. The Problems of Philosophy. Oxford: Oxford: University Press.
- Russell, Bertrand.1971. The Philosophy of Logical Atomism. In Marsh, Robert C.(ed), Logic and Knowledge: Essay 1901 – 1950, pp. 177 – 281. London: George Allen & Unwin.
- Schwartz, Stephen P.1978. Putnam on Artifacts. Philosophical Review 87 (August 1978): 182-195.
- Searle, John R. 1996.Intentionality: “Are meanings in the Head ?”. In Pessin, Andrew and Goldgerg, Sanford. (ed.), The Twin Earth Chronicles, pp. 89 - 97. New York: M.E. Sharpe.
- Searle, John R.1994.Intentionality: Are essay in Philosophy of mind. London: Cambridge University Press.
- Searle, John. 2004. Mind: Brief Introducttion. New York: Oxford University Press.
- Sterelny, Kim.1983. Natural-Kind Terms. Pacific Philosophical Quarterly 64 (March 1983): 110-125.
- Wittgenstein, Ludwig.1995. Philosophical Inveatigations. by Anscombe, G.E.M. Oxford: Black well.
- Zemach, Eddy.1976. Putnam’s Theory on the reference of Substance. Journal of Philosophy 73 (March 1976): 116 – 127.

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวณัฐิกา ครอบงุมท เกิดเมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๒๖ สำเร็จการศึกษาปริญญา
มนุษยศาสตร์บัณฑิต สาขา ปรัชญา จากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา
๒๕๔๘ เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาปรัชญา คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา ๒๕๔๙

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย